

Tang Thi Thời Kỳ Tình Yêu (Tình Yêu Thời Xác Sống)

Contents

Tang Thi Thời Kỳ Tình Yêu (Tình Yêu Thời Xác Sống)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	34
7. Chương 7	43
8. Chương 8	48
9. Chương 9	52
10. Chương 10	57
11. Chương 11	61
12. Chương 12	67
13. Chương 13	73
14. Chương 14	78
15. Chương 15	85
16. Chương 16	91
17. Chương 17	96
18. Chương 18	103
19. Chương 19	110
20. Chương 20	120
21. Chương 21	127
22. Chương 22	134
23. Chương 23	139
24. Chương 24	147
25. Chương 25	154
26. Chương 26	161

Tang Thi Thời Kỳ Tình Yêu (Tình Yêu Thời Xác Sống)

Giới thiệu

Thể loại: Mạt thế, Chủ công, 1×1, Tình cảm, Khoa học viễn tưởng. Độ dài: 46 chương. Edit: SóiThời mạt thế đến. Mọi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thi-thoi-ky-tinh-yeu-tinh-yeu-thoi-xac-song>

1. Chương 1

Diệp Hỏa bị một hồi tập âm đánh thức.

Bên ngoài một trận lạnh canh lạch cạch, Diệp Hỏa đột nhiên bình tĩnh, một cái giật mình đầu “cộp” đụng phải hòm sắt. Hắn hít sâu một hơi, nỗ lực bình ổn hô hấp của mình, không dám lên tiếng.

Không sai, hắn đang ngủ trong một cái hòm sắt lớn.

Từ khi sự kiện kia bùng nổ hơn một tháng trước, Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm người ở chung kiêm người yêu của hắn liền trốn trong căn hộ này. Bởi vì chỉ có hai người, Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm phân công rõ ràng: Diệp Hỏa gác đêm, mà đối với Diệp Hỏa mà nói Sở Hạ Lâm cường tráng hơn nhanh nhẹn hơn tức thì chịu trách nhiệm giám sát ban ngày cùng mỗi tuần ra khỏi cửa tìm tiếp tế. Khi Sở Hạ Lâm ra ngoài cũng là lúc Diệp Hỏa cần bổ sung giấc ngủ, hắn liền ngủ trong cái hòm sắt.

Hắn không dám ngủ công khai trên một cái giường, cho dù bọn họ đã gia cố vững chắc căn phòng này, vạn nhất những vật bên ngoài kia đột nhiên phá cửa mà vào, hắn trong lúc mơ ngủ sợ là ngay cả thời gian phản ứng đều không có. Chẳng bằng khóa mình ở bên trong hòm sắt, cho dù bọn chúng phá được cửa, cũng không phá được cái hòm sắt này.

Hòm sắt này là nửa năm trước Diệp Hỏa cố ý tìm thợ làm ra, chính là vì ngày hôm nay.

Nhớ tới hồi tập âm lúc này, Diệp Hỏa nắm chặt con dao trong tay, xuyên qua mắt mèo làm bằng thủy tinh công nghiệp ở trong góc của hòm sắt quan sát tình hình bên ngoài —— trong phòng hoàn toàn an tĩnh.

Dù cho bên ngoài an tĩnh đến nghe được tiếng kim rơi Diệp Hỏa cũng không dám tùy tiện hành động, hắn nhìn đồng hồ, lúc này là ba giờ chiều, vẫn chưa tới giờ Sở Hạ Lâm trở về. Khu nhà này trừ bọn họ ra đã trống không, nếu như không phải Sở Hạ Lâm, tiếng động vừa rồi là gì?

Diệp Hỏa đợi mười phút, bàn tay nắm chặt con dao có chút phát run.

Nếu như vừa rồi là Sở Hạ Lâm thì sao? Hắn đột nhiên nghĩ. Lỡ như có nguy hiểm Sở Hạ Lâm chạy về sớm, bản thân lại không đi giúp em ấy, còn nhốt em ấy bên ngoài...

Nghĩ như vậy, Diệp Hỏa quan sát bốn phía, nắm dao thận trọng ra khỏi hòm sắt. Hắn cẩn thận thăm dò khắp gian phòng, thì ra là móc dán tường trong phòng bếp rớt xuống, tạp âm vừa rồi là do đồ làm bếp treo trên móc rơi lả tả xuống sàn. Diệp Hỏa thở dài một hơi, ngược lại hết cả cơn buồn ngủ. Hắn bỏ lại dao vào vỏ, nhét vào trong giày, đến phòng sách lấy một quyển bắt đầu đọc.

Quyển sách này hắn đã đọc ba lần rồi. Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm đều thích đọc sách, phòng sách trong nhà là ba giá sách đầy cứng. Diệp Hỏa mỗi buổi sáng trong nhà, ngoại trừ làm việc nhà hoặc ngủ thú vui duy nhất chính là đọc sách. Trong thời kỳ này, giải trí vốn là đáng quý, rất cuộc có thể có thời gian đọc được quyển sách đã sưu tầm rất lâu trước kia, Diệp Hỏa cũng là vui vẻ.

Bốn giờ đúng ngoài cửa vang lên, hai ngón một dài, Diệp Hỏa nhìn ra ngoài từ mắt mèo trên cửa, quả nhiên là Sở Hạ Lâm, cậu đang cảnh giác nhìn quanh bốn phía.

Diệp Hỏa mở cửa, Sở Hạ Lâm liền nhanh chóng mang theo cả thân khí lạnh từ khe cửa lách vào. Cậu tháo mặt nạ bảo hộ cúi người xuống, cọ cọ cái mũi lạnh buốt vào Diệp Hỏa, trên mặt rớt cuộc đã có nụ cười.

“Nhìn xem em mang gì về này, anh khẳng định thích.”

Diệp Hỏa hơi trốn về sau, dùng lực nhéo nhéo mũi Sở Hạ Lâm: “Mũi lạnh như vậy, khăn quàng cổ đâu?”

Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa nhéo mũi, giọng điệu rầu rĩ, ánh mắt lại lóe lên: “Rót rồi.”

“Rót chỗ nào?”

Sở Hạ Lâm bị hấn nhéo đến ngứa ngứa, vội vàng lắc đầu gỡ tay Diệp Hỏa ra. Diệp Hỏa tự biết thất thố, buông tay giúp Sở Hạ Lâm đỡ ba lô xuống.

“Hơn hai mươi con.” Sở Hạ Lâm không giấu giếm, giấu tình huống bên ngoài lại khiến Diệp Hỏa lạc quan mù quáng không có lợi.

“Trong siêu thị chỉ có hai mươi xác sống?” Diệp Hỏa nhú mày, không thể tin.

“Không.” Sở Hạ Lâm sờ sờ mặt Diệp Hỏa, Diệp Hỏa né qua một bên, nghe Sở Hạ Lâm nói: “Là dưới khu nhà của chúng ta, có hơn hai mươi con.”

Về mặt Diệp Hỏa cứng lại rồi.

“Đương nhiên là gạt anh!” Sở Hạ Lâm liền theo trợ giúp của Diệp Hỏa tháo ba lô xuống ném lên ghế sofa, bắt đầu cởi từng lớp phòng hộ: “Em lấy những đồ cần thiết rời khỏi siêu thị, nhìn thấy có một con mèo.” Cậu ném trang phục bảo hộ nặng nề xuống dưới sàn: “Em muốn nhìn thử con mèo kia có bị nhiễm bệnh hay không, đột nhiên hai mươi mấy con...” Sở Hạ Lâm cắn răng: “Bọn chúng từ trong góc xông lên một loạt...”

“May mắn em không có chuyện gì.” Diệp Hỏa đưa cho cậu một cái áo khoác mỏng, trong trang phục bảo hộ Sở Hạ Lâm mặc chính là một cái quần jean cùng một cái áo sơ mi bình thường, thoát nhìn cực kỳ mỏng manh. Diệp Hỏa hỏi: “Con mèo kia giống Bánh rán?”

“Không. Một chút cũng không giống.” Sở Hạ Lâm nói. Bánh rán là con mèo Sở Hạ Lâm cùng Diệp Hỏa nuôi, một con mèo đực lông ngắn vàng trắng đan xen. Buổi sáng cái ngày sự kiện bùng nổ đột nhiên chạy ra khỏi nhà, Sở Hạ Lâm vốn định chờ Diệp Hỏa tan tầm trở về cùng tìm, nhưng mà buổi chiều cả thành phố liền ra lệnh giới nghiêm rồi.

“Chỉ là một con mèo đen bình thường.” Sở Hạ Lâm nói tiếp, hơi híp híp mắt, như là buông tha cái gì mà thở dài một cái, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười lúc trước: “Em đương nhiên không có chuyện gì, công

phu học được từ nhỏ rồi cuộc cũng có ngày có chút công dụng rồi.”

Sở Hạ Lâm vốn là một thể gia võ thuật, tuy nói đến đời Sở Hạ Lâm này, cậu cố chấp chạy đi học văn hóa lịch sử, nhưng từ nhỏ công phu đông luyện tam cửu – hạ luyện tam phục* rồi vẫn không vứt bỏ. Diệp Hỏa nhìn cậu ước lượng gây bóng chày trong tay, mặc dù biết rõ thân thể Sở Hạ Lâm đối phó với hai mươi xác sống là không thấm vào đâu, ít nhất hoàn hảo không chút tổn thương trốn thoát khẳng định không có vấn đề, nhưng bởi vì đối phương là người mình quan tâm, vẫn là không nhịn được lo lắng.

(*Nguyên văn : tam phục; mùa nóng (chỉ thời kì nóng nhất trong năm, sơ phục: 10 ngày, tính từ canh thứ ba sau Hạ Chí; trung phục: 20 ngày, tính từ canh thứ tư sau Hạ Chí; mạt phục: 10 ngày, tính từ canh thứ nhất sau Lập Thu). Cửu (tính từ đông chí, cứ chín ngày là một cửu, đếm từ cửu 1 đến cửu 9. Ý của câu này là mặc kệ thời tiết có lạnh nóng đến bao nhiêu, đều kiên trì luyện tập.)

Sở Hạ Lâm nhìn ra tâm tư Diệp Hỏa, vội vàng nói sang chuyện khác. Cậu lấy ra mấy gói mì ăn liền cùng cá ngừ đóng hộp từ trong ba lô, giống như khoe công nhìn Diệp Hỏa: “Anh xem, mì thịt bò kho tàu!” Cậu cười đến hai mắt nheo lại, nói tiếp: “Em còn tưởng rằng đồ ăn trong siêu thị khẳng định bị đoạt hết, trước khi đi lại phát hiện cửa nhà kho vẫn bị khóa liền phá khóa vào nhìn thử một chút, không nghĩ tới, ha ha, thật đúng là để cho em tìm được rồi! Em lợi hại không!” Sở Hạ Lâm phấn khởi bưng bưng khoa tay múa chân, không phát hiện sắc mặt Diệp Hỏa càng lúc càng đen. Sở Hạ Lâm càng nói càng kích động: “Em đêch, nguyên cả một tủ đầy mì ăn liền trước mắt, quả thật là thiên đường mì ăn liền a! Còn có đồ hộp! Em lần này liền cầm... đêch, sao anh đánh ông đây!”

Diệp Hỏa đánh vào sau ót Sở Hạ Lâm một cái, sau đó quay người liền đi vào phòng sách. Sở Hạ Lâm không biết Diệp Hỏa lại giận cái gì, đành phải theo sau hắn. Chỉ thấy Diệp Hỏa đen mặt, cầm cái thước lên vỗ vỗ trong tay lại buông xuống, lấy cái mặc áo nhìn nhìn rồi cũng buông xuống, cuối cùng ánh mắt chăm chú vào thất lưng bên hông mình.

Sở Hạ Lâm run rẩy, lòng thầm nhủ mịa nó hấn đây là đang tìm vũ khí thuận tay a! Liền vội vàng chạy tới cản Diệp Hỏa đang cởi thất lưng: “Hỏa nhi, Hỏa nhi có chuyện gì nói là được rồi! Vì chuyện này mà cởi quần thật không đáng a, em vẫn tương đối hy vọng anh đang...”

Diệp Hỏa lại đánh vào ót Sở Hạ Lâm một cái, động tác lần này rồi lại ôn nhu hơn nhiều, hấn nhứ mày: “Trong đầu em chứa cái quái gì vậy hả?” Diệp Hỏa thở dài, nói tiếp: “Anh đã nói với em bao nhiêu lần? Không được đi vào nơi chỉ có một cửa ra! Cái loại nhà kho này, em đi vào bọn chúng lấp kín cửa em trốn đi chỗ nào? Em muốn chạy đều chạy không thoát... khụ khụ...” Diệp Hỏa càng nói càng tức, vỗ bàn một cái, dọa Sở Hạ Lâm giật mình.

Sở Hạ Lâm vội vàng vỗ vỗ lưng cho Diệp Hỏa, một bên giúp hắn thuận khí một bên nói: “Em sai rồi được chưa? Anh đừng nóng.” Nói xong kéo ghế lại để cho Diệp Hỏa ngồi xuống, ngồi xồm xuống nhìn thẳng vào Diệp Hỏa: “Lần này em đến siêu thị có gặp được một người, anh ta hình như làm lính, cũng có khả năng là cảnh sát, dù sao lưng eo ưỡn đến đặc biệt thẳng, còn mang theo súng. Em để cho anh ta trông chừng ở cửa kho hàng mới dám đi vào, anh đừng lo lắng.”

Diệp Hỏa nhứ nhứ mày: “Có người?”

“Ừ.” Sở Hạ Lâm gật đầu: “Em nhìn thời gian không còn kịp sợ về muộn anh lo lắng, không nói nhiều với anh ta. Nói chúng ta ở chỗ nào, bảo nếu như anh ta có chuyện gì đến tìm chúng ta. Em thấy trong siêu thị vẫn còn rất nhiều đồ, hẹn với anh ta tuần sau giờ này gặp mặt tại siêu thị.”

“Em biết anh ta ở chỗ nào không? Ở chỗ anh ta còn ai khác nữa không?” Diệp Hỏa híp mắt.

“Chưa kịp hỏi.” Sở Hạ Lâm đáp: “Nói xong những thứ này liền vội vàng chạy, sợ qua bốn giờ anh không thấy em lại sốt ruột.”

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm cứ lặp đi lặp lại chuyện lo lắng, cảm thấy đáng yêu. Tuy rằng không hiểu biểu đạt, nhưng người trước mắt này biết mình đang lo lắng em ấy, mà em ấy cũng đang lo lắng chính mình, dù cho người này rõ ràng thân đang trong tình cảnh nguy hiểm. Nghĩ như vậy Diệp Hỏa vươn tay xoa xoa đầu Sở Hạ Lâm, muốn nói mấy lời cảm ơn, cuối cùng lại chỉ phun ra một chữ: “Được.”

Sở Hạ Lâm thấy Diệp Hỏa hết giận, vui vẻ cười híp mắt, vỗ đùi đứng lên đi về phía phòng khách, muốn tiếp tục lấy đồ trong ba lô ra cho Diệp Hỏa xem.

“Anh xem, em nhớ được anh vẫn luôn lo lắng bồn cầu bị nghẹt, cố ý đi lấy một cái đồ thông bồn cầu, Hỏa nhi...” Sở Hạ Lâm ngẩng đầu mới phát hiện Diệp Hỏa không ở phòng khách, cậu gọi một tiếng tính thăm dò: “Hỏa nhi?”

Sở Hạ Lâm men theo âm thanh đi vào phòng bếp, nhìn thấy Diệp Hỏa dùng bếp điện từ đun nước sôi, đang thả mì gói vào bên trong. Điện mặc dù một tuần lễ sau khi chuyện xảy ra liền ngừng, cũng may Diệp Hỏa từ nhỏ chính là một đại học bá, phòng ngừa chu đáo không nói, lại còn cái gì cũng biết một chút. Điện vừa cắt hẳn cũng vừa lắp một nửa mái nhà thành năng lượng mặt trời, thiết bị lọc nước mưa cũng đều trang bị tốt, điện nước đều không phải lo.

(*Nguyên văn Học bá/ học phách là từ ngữ lưu hành trên mạng của Trung Quốc Đại Lục, cũng là một loại hiện tượng trong trường học. Ngày nay từ này xưng hô dùng để miêu tả những người chịu khó học tập, học thức phong phú, đồng thời ở một lĩnh vực nào đó thật sự đạt được thành tích.)

Sở Hạ Lâm đi qua từ phía sau ôm lấy Diệp Hỏa, gác đầu ở bên vai Diệp Hỏa: “Hỏa nhi, không có anh lúc này ngay cả điện nước em cũng không có mà xài.”

Diệp Hỏa bởi vì bị đụng mà không được tự nhiên nhú nhú mày nhưng rồi cũng không tránh đi. Hắn đập một quả trứng gà vào trong nồi nước, không đáp lời. Lòng tự nhủ nếu như không có Sở Hạ Lâm em, thân thể này của anh hiện tại ngay cả mì gói cũng không có mà ăn.

Sở Hạ Lâm ôm Diệp Hỏa một lúc, nhìn hắn múc mì ra chia vào hai bát, lại cùng hắn quay lại phòng khách.

Diệp Hỏa để một bát mì xuống trước mặt Sở Hạ Lâm, khui ra một hộp cá ngừ để giữa hai người, nghe Sở Hạ Lâm kể lại chuyện đã xảy ra hôm nay.

Nhìn Sở Hạ Lâm vừa húp mì vừa nhồm nhoàm nói về chuyện ở siêu thị, Diệp Hỏa đột nhiên nhớ tới cậu thích ăn cay, liền đứng dậy đi đến phòng bếp cầm tới nửa lọ laoganma*.

(*Thương hiệu một loại sa tế xì dầu.)

Diệp Hỏa mở laogama đưa cho Sở Hạ Lâm, ngồi xuống tiếp tục ăn, phát hiện bên trong bát mì vốn không có trứng gà, nhiều hơn nửa quả trứng.

2. Chương 2

Diệp Hỏa ăn cơm xong thừa dịp trời vẫn sáng đi lên lầu kiểm tra thiết bị trên sân thượng, Sở Hạ Lâm cầm gậy bóng chày cũng theo hắn lên lầu canh chừng cho hắn.

“Em mệt cả ngày rồi xuống nhà nghỉ ngơi đi, lầu trên lầu dưới anh đều gắn camera rồi, có gì thông qua camera cũng có thể nhìn thấy.” Diệp Hỏa ngồi xổm xuống kiểm tra thiết bị lọc nước mưa, liếc qua Sở Hạ Lâm đứng bên cạnh, muốn đuổi cậu xuống nghỉ ngơi.

Sở Hạ Lâm vuốt gậy bóng chày trong tay, bĩu môi nói: “Camera có nhiều thì em cũng nhìn không hết. Anh đột nhiên gặp nguy hiểm em không phát hiện làm sao bây giờ? Em không kịp đuổi lên, bằng anh đánh không lại.”

Diệp Hỏa nhú nhú mày, lườm Sở Hạ Lâm, người sau lập tức không dám lên tiếng. Diệp Hỏa tìm thấy mấy lỗ nhỏ trên ống nước của thiết bị lọc nước mưa, đoán chừng là do chuột làm, cũng không quá khẩn trương, liền lấy công cụ ra bắt đầu sửa.

Còn chưa gặp qua chuột biến dị... không biết chúng nó có thể hay không cũng...

Thân thể đột nhiên bị người phía sau ôm lấy.

“Diệp Hỏa...”

Tuy rằng cảm nhận được nhiệt độ quen thuộc Diệp Hỏa vẫn cảm thấy căng thẳng, Sở Hạ Lâm rất ít khi gọi mình bằng cả tên họ như vậy.

Diệp Hỏa tiếp tục công việc trên tay không tiếp lời, cảm thấy được Sở Hạ Lâm dùng mặt cọ cọ gáy mình, hô hấp ấm áp lập tức phủ đến làn da trần trụi của mình.

“Diệp Hỏa...” Sở Hạ Lâm nói: “Em nhìn thấy anh mới an tâm a.”

Động tác trên tay Diệp Hỏa lờ một giây. Lại nghe Sở Hạ Lâm nói tiếp: “Không... ôm vào mới an tâm.”

Trái tim đập dồn dập.

Diệp Hỏa gỡ Sở Hạ Lâm ra khỏi người mình: “Nói bậy bạ gì đó, có gì mà không an tâm.”

Sở Hạ Lâm lại dán tới, ôm chặt hơn nữa: “Ôm vào cũng không an tâm.”

Diệp Hỏa bị cậu ôm trái tim liên tục đánh trống reo hò.

“Đừng nghịch.” Hắn kéo tay của Sở Hạ Lâm xuống: “Trông chừng cho tốt.” Dừng một chốc lại nói: “Anh hiện tại làm những thứ này em tốt nhất học một chút, đừng để cái gì cũng để cho anh làm.”

“Đừng chỉ nói em.” Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa sửa xong thiết bị lọc nước, giơ lên gây bóng chày đưa qua: “Anh vung cái này cho em xem một chút.”

Diệp Hỏa nhìn gây bóng chày để ngang giữa hai người, lại giơ tay mình lên nhìn chăm chú trong chốc lát, nói: “Đừng nói giỡn.”

“Chỉ có con dao kia của anh đừng nói xác sống, ngay cả người cũng giết không được.” Sở Hạ Lâm nhìn con dao gắn trong ủng ngắn của Diệp Hỏa, đưa gây bóng chày qua cho Diệp Hỏa: “Anh thử xem.”

“Nói cứ giống như em đã từng giết qua vậy? Lần đó không phải là em đánh cho tàn phế liền chạy, thứ kia tàn phế hay không tàn phế có gì khác nhau sao? Nói phải nhờ cở tận gốc em có nghe không?”

Sở Hạ Lâm vội nhìn trái nhìn phải mà đáp lại hắn: “Anh anh anh đừng lảng sang chuyện khác!”

Diệp Hỏa nhận gây bóng chày trong tay Sở Hạ Lâm, thuận tay đặt một bên: “Tay phải của anh bị thương, em cũng biết, đừng nói là gây bóng chày, anh hiện tại cầm bút cũng tốn sức.” Diệp Hỏa hít sâu một hơi: “Cho nên anh nói em phải học mấy cái này cho anh, ngày nào đó tay anh không thể dùng.. hoặc là ngày nào đó anh... em phải có thể—— “

“Em biết rồi.” Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa, như có điều suy nghĩ.

Ngay tại lúc Diệp Hỏa nghĩ đừng nói là bi quan của mình ảnh hưởng đến Sở Hạ Lâm đi, đối phương đột nhiên mở miệng.

“Ngày mai chúng ta bắt đầu chạy bộ!”

“Cái gì???” Diệp Hỏa ngây ngốc.

Ngày hôm sau rõ ràng không phải ngày ra ngoài tìm tiếp tế, Sở Hạ Lâm vẫn là đi ra. Đúng bốn giờ chiều trở về gõ cửa, Diệp Hỏa vừa mở cửa liền nhìn thấy cậu không biết từ chỗ nào khiêng một cái máy chạy bộ trở về. Đóng gói hoàn hảo, còn là cái loại đắt đỏ. Quả nhiên đến lúc này... ai cướp được chính là của người đó a....

“Hỏa nhi —— “

Diệp Hỏa biết cậu có ý gì, vội vàng xua xua tay quay người liền đi đến phòng sách: “Có bản lĩnh em tự mình lắp, đừng gọi anh.”

Năng lực động tay của Sở Hạ Lâm cực kém, không có Diệp Hỏa hỗ trợ giằng co cả đêm, rốt cuộc trước lúc ngủ đã lắp xong máy chạy bộ. Cậu kéo Diệp Hỏa lên: “Nào nào nào, không có việc gì chạy thử hai bước.”

Diệp Hỏa đứng trên máy chạy bộ còn chưa kịp phản ứng Sở Hạ Lâm cũng đã nhấn nút tăng tốc, Diệp Hỏa gấp đến độ la lên: “Anh đừng anh tại sao phải... đừng! Sở Hạ Lâm em dừng lại cho anh!”

Hắn đỡ tay vịn, tốc độ của máy chạy mặc dù không nhanh, nhưng chân Diệp Hỏa thoáng cái đã bắt không kịp, thất tha thất thểu mấy bận đều muốn té. Diệp Hỏa từ nhỏ đã được miễn thể dục, cho dù trước lúc sự kiện bùng nổ hắn cũng không đi qua phòng tập thể thao, dĩ nhiên chưa bao giờ dùng qua máy chạy bộ. Hắn luống cuống tay chân muốn tắt máy chạy, nhấn mấy cái nút, ngược lại khiến cho máy chạy càng lên mức độ cao hơn.

Diệp Hỏa thở hồng hộc, chạy năm phút đồng hồ gần như đã dùng hết nửa cái mạng. Sở Hạ Lâm cũng biết tiến hành theo chất lượng, không dám mới lần đầu liền khiến Diệp Hỏa chạy quá mức. Cậu giúp Diệp Hỏa điều chỉnh tốc độ chậm lại dần dần, để cho hắn có thể quen với thay đổi.

Ngày đầu tiên Diệp Hỏa chạy hai mươi phút, vừa rời khỏi máy chạy liền nằm xuống sofa không nhúc nhích. Sở Hạ Lâm vội vàng kéo hắn dậy: “Vừa vận động xong liền nằm dễ dàng bị đột tử anh không biết sao! Mau đứng lên!”

Diệp Hỏa bị kéo lên, miễn cưỡng mở mắt ra trông Sở Hạ Lâm, cắn răng nghiêng lợi nói: “Không biết, lão tử mẹ nó chưa từng vận động a!”

Sở Hạ Lâm nhìn người này bắt đầu cực tính, vội vàng rót cho Diệp Hỏa ly nước. Cậu ngồi dưới sàn giữa đầu nhìn Diệp Hỏa ngồi trên ghế sofa “Cơ thể anh không thích hợp vận động, sẽ mang đến gánh nặng cho cơ thể không nói, trước kia quả thật không cần phải vận động. Nhưng bây giờ chạy nhanh chính là cứu mạng a! Anh không thể đợi xác sống đến liền nói ‘Ha, bạn thân đợi một lát, cơ thể tôi không tiện chạy nhanh, cậu nhường tôi mười phút chạy trước nha!’”

Diệp Hỏa vừa thở gấp vì giận, lại bị Sở Hạ Lâm chọc đến nở nụ cười. Hắn hít sâu mấy ngụm liền cảm thấy mùi máu tươi trong cổ họng, đầu cũng bởi vì thiếu dưỡng khí mà lơ mơ. Hắn bóp mũi nhắm mắt lại, nghe

Sở Hạ Lâm nói: “Tay anh bị thương... căn bản không có biện pháp bảo vệ mình, phải chạy trốn nhanh mới được.”

Diệp Hỏa hừ một tiếng: “Chạy trốn nhanh có tác dụng gì?” Bị dồn đến góc chết, không đánh được đối phương không phải là ngồi chờ chết sao.

Nghe thấy bên kia hồi lâu không có phản ứng, Diệp Hỏa mở mắt, nhìn thấy Sở Hạ Lâm đang gác trên đầu gối hần nhìn xem hần.

“Em tới bảo vệ anh, anh chỉ có nhiệm vụ chạy trốn là được rồi.” Sở Hạ Lâm nói.

Người này...

Diệp Hỏa tránh đi ánh mắt của Sở Hạ Lâm, làm bộ uống nước.

Sở Hạ Lâm tiếp tục nói không ngừng: “Huống hồ rèn luyện cũng không có chỗ xấu, công năng tim phổi của anh kém như vậy nhưng là không được a.” Cậu một bên nói một bên làm giãn cơ cho Diệp Hỏa: “Ngày mai chạy tiếp, được không?”

Sau một phút, Diệp Hỏa rút cuộc rặn ra một chữ “Ừm” từ cổ họng.

Sở Hạ Lâm giúp Diệp Hỏa kéo duỗi lại xoa bóp cơ bắp trên người giúp hần thư giãn.

Diệp Hỏa giơ tay lên nói: “Để anh tự làm.”

Sở Hạ Lâm liền nghe lời thả tay Diệp Hỏa ra, ngược lại giúp hần bóp bóp chân. Diệp Hỏa trừng Sở Hạ Lâm đang cười tủm tỉm nhìn hần, cũng không nỡ bỏ cậu ra, đành phải tùy ý cho cậu bóp. Trong lòng không phải không thừa nhận, được Sở Hạ Lâm dùng tay bóp quả thật có chút thoải mái.

Nhưng bóp bóp một hồi lại có chỗ không đúng rồi.

“Hi hi...” Sở Hạ Lâm cười cười, đứng dậy giạng chân ở trên người Diệp Hỏa, ghé sofa xóp, đầu gối Sở Hạ Lâm thoáng cái liền lún xuống dưới, sức nặng cả người đều đặt trên đùi của Diệp Hỏa.

Cậu co tay lại chống ở hai bên người Diệp Hỏa, dán đến gần trúc trắc hôn hôn cổ Diệp Hỏa: “Hỏa nhi...”

Diệp Hỏa muốn đẩy cậu ra nhưng bởi vì vừa nãy chạy bộ không còn sức. Phát giác được ý định của Diệp Hỏa, hai tay Sở Hạ Lâm không dấu vết ngăn lại tay của Diệp Hỏa, tiếp tục gặm cắn cổ hần.

Quá lâu... không làm rồi.

Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm quen nhau chưa lâu thì sự kiện kia bùng phát. Còn chưa kịp chàng chàng thiếp thiếp liền trải qua thời kỳ có hôm nay không có ngày mai, mỗi ngày đều lo lắng đề phòng, càng đừng nói đến cái kia.

Hai người tách ra hành động, thời gian gặp mặt vốn đã ít, cho dù đồng thời rảnh rỗi cũng đều mệt đến không xong. Bản thân Diệp Hỏa dường như cũng không hào hứng với tiếp xúc thân thể, từ khi quen nhau đến nay, chưa chạm qua Sở Hạ Lâm được mấy lần.

Diệp Hỏa là mối tình đầu của Sở Hạ Lâm, yêu đương cũng vậy làm tình cũng vậy, Sở Hạ Lâm đều là lần đầu tiên. Vừa nhận ra được khoái cảm của làm tình, như thế nào có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy. Tuy nói Diệp Hỏa không chủ động, nhưng một khi đã nghiêm túc làm rồi lại là một tay lão luyện, kinh nghiệm chả được mấy lần cũng đã làm Sở Hạ Lâm đến kêu cha gọi mẹ, giống như người đói bụng một tuần bỗng nhiên được ăn một bữa buffet, buffet này còn có tổ yến bào ngư hải sâm cua đồng, không chỉ thỏa mãn lại còn no nê. Diệp Hỏa ngay cả tinh lực suy nghĩ vì cái gì rõ ràng chán ghét tiếp xúc thân thể lại có thể thuận thực như vậy cũng không có.

Hiện tại thật vất vả ổn định rồi... đồ ăn điện nước đều không lo, no ấm dĩ nhiên là nghĩ...

Sở Hạ Lâm hôn hôn cổ Diệp Hỏa, xương quai xanh, lại một đường theo yết hầu liếm lên tìm kiếm môi của hắn. Ghế sofa lại khiến cho phần dưới của hai người dán chặt vào một chỗ, hô hấp của Sở Hạ Lâm dần bất ổn, miệng cũng từ hôn biến thành cắn.

Diệp Hỏa cảm nhận được phía dưới của cậu biến hóa, rút tay ra sờ sờ đầu cậu, nâng cằm Sở Hạ Lâm lên, trầm giọng hỏi: “Muốn làm? Hửm?”

3. Chương 3

“Muốn làm? Hửm?”

Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa hỏi trắng trợn như vậy có chút không biết làm sao, cậu nuốt một ngụm nước bọt, cứng ngắc gật gật đầu.

Nhu cầu của người yêu vẫn là phải thỏa mãn. Diệp Hỏa cười cười, vỗ vỗ hông Sở Hạ Lâm, nói: “Đứng dậy, anh đi tắm.”

Sở Hạ Lâm vốn là loại người dễ xấu hổ, lúc này bị Diệp Hỏa vỗ hai cái khiến cả mặt đỏ bừng, ngượng ngùng xuống khỏi người Diệp Hỏa, ngồi trên sofa, đưa mắt nhìn Diệp Hỏa đi về phía phòng tắm trong phòng ngủ.

Cậu ngồi ngăn người trên ghế trong chốc lát, nghĩ Diệp Hỏa có lẽ là tính toán xong sau đó sẽ như vậy như

vậy, nếu là như thế mà nói... yết hầu Sở Hạ Lâm nhấp nhô, cũng đứng dậy đi đến phòng ngủ.

Sở Hạ Lâm ngồi xuống giường, nghe tiếng nước từ phòng tắm bên cạnh, Diệp Hỏa hiện tại có lẽ... rõ ràng là khí trời tháng ba Sở Hạ Lâm rồi lại càng ngồi càng thấy nóng. Cậu gỡ bỏ hai nút áo, lại cảm thấy có phải nên cởi hết chuẩn bị cho tốt chờ Diệp Hỏa hay không.

Có phải là có vẻ quá cơ khát rồi hay không?

Sở Hạ Lâm xoắn xuýt trong chốc lát, nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm ngừng, quyết tâm liều mạng, cởi áo sơ mi quần jean chui vào trong chăn.

Diệp Hỏa tắm xong dùng khăn lau khô người, từ tủ nhỏ trong phòng tắm lấy ra một hộp quần lót nam boxer mới. Đồ lót là Sở Hạ Lâm lần trước lấy từ siêu thị về, người đến loại thời điểm này rồi vẫn còn quan tâm bao lâu nên thay quần lót mới cũng chỉ có Diệp Hỏa. Hắn chán ghét nhìn đồ lót ký hiệu logo siêu thị trong tay, chỉ có đàn ông độc thân sống một mình mới mặc kiểu quần lót này... thở dài. Diệp Hỏa mở bao bì lấy ra quần lót từ bên trong mặc vào.

Sở Hạ Lâm bọc chăn tựa vào gối đầu, nhìn thấy Diệp Hỏa quàng một cái khăn màu trắng trên cổ, thân trên trần truồng chỉ mặc độc một cái quần lót màu đen đi ra, cảm thấy miệng khô đến không tưởng nổi.

Diệp Hỏa tùy ý lau lau tóc, thoáng nhìn áo sơ mi cùng quần jean ném tán loạn trên ghế, híp mắt, quay đầu nhìn Sở Hạ Lâm.

Người kia chợt dạ sờ sờ mũi, làm bộ cầm lên một quyển sách trên đầu giường đọc, thẳng đến khi Diệp Hỏa vén chăn chui vào cũng không vào được chữ nào.

Người mang theo hơi nước hôn trán mình một cái, Sở Hạ Lâm ngửi mùi sữa tắm trên người đối phương mà có chút tâm hoảng ý loạn. Bờ môi của Diệp Hỏa ẩm ướt, tóc vẫn đang nhỏ giọt, có vài giọt nước nhỏ xuống vai Sở Hạ Lâm, lạnh đến Sở Hạ Lâm run rẩy.

Diệp Hỏa buồn cười nhìn Sở Hạ Lâm dần dần trượt xuống gối đầu, nghĩ đến trên ghế chỉ có áo sơ mi cùng quần jean... nói cách khác Sở Hạ Lâm bên trong chỉ còn quần lót cùng bít tất.

Còn cổ ý để lại bít tất không cởi... ha.

Tưởng tượng một chút Sở Hạ Lâm chỉ mặc quần lót cùng tất màu trắng, Diệp Hỏa rút ra quyển sách vương bên trong tay cậu, liếm liếm môi cậu trượt lưỡi vào.

Sở Hạ Lâm bị hôn đến hỗn loạn, cảm thấy bàn tay lạnh lạnh của Diệp Hỏa theo bờ vai cậu trượt đến lồng ngực, bụng dưới.

Diệp Hỏa vuốt thân thể rắn chắc của Sở Hạ Lâm, thân thể dưới tay khẽ run rẩy, Diệp Hỏa nghĩ người này vì sao sẽ đáng yêu như thế...

Tay của hắn trượt xuống bên hông của Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm khẽ rên một tiếng, duỗi tay nắm chặt cổ tay của Diệp Hỏa, đầu Diệp Hỏa bỗng nhiên ông một cái.

Đừng mà...

Đừng như vậy... khụ... cậu điên rồi! khụ khụ...

Thả tớ ra...

Van cậu thả tớ ra...

Diệp Hỏa...

Trước mắt Diệp Hỏa hiện lên một khuôn mặt tươi cười, gương mặt đó co quắp quỉ dị, khóe mắt cũng trào ra nước mắt. Trái tim Diệp Hỏa giống như bị tảng đá đánh đến đau nhức.

Hắn cuống quýt buông Sở Hạ Lâm ra, nhòm người dậy phủ ở trên người Sở Hạ Lâm thở hỗn hển.

Sở Hạ Lâm mở to mắt, trong mắt chính là khuôn mặt hoảng hốt lo sợ của Diệp Hỏa, đó là biểu lộ ít khi xuất hiện trên mặt Diệp Hỏa. Cậu xoa vai Diệp Hỏa, gọi: “Diệp Hỏa..”

Diệp Hỏa...

Diệp Hỏa...

Xin cậu...

Xin cậu... Diệp Hỏa...

“Mẹ kiếp...” Diệp Hỏa nhắm mắt lại, nhú chặt mày, ý đồ bình phục hô hấp. Đợi đến khi lại mở mắt ra, tất cả dường như lại trở về bình thường.

Hắn vén ra mái tóc trên trán Sở Hạ Lâm, cười nói: “Năm sắp.”

Sở Hạ Lâm lo lắng Diệp Hỏa, nói: “Anh vừa rồi...”

“Nằm sắp.” Diệp Hỏa hôn hôn mắt của Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm mang theo nghi hoặc lật mình nằm xuống gối, lập tức mắt tối sầm lại.

“Hà? Hỏa nhi anh làm gì vậy?”

Diệp Hỏa chụp một tay xuống đầu Sở Hạ Lâm, mặt của Sở Hạ Lâm lập tức vùi vào gối đầu: “Tắt đèn ngủ.” Diệp Hỏa nói xong lời này liền đứng dậy, tìm áo tắm phủ thêm ra ngoài phòng khách gác đêm, để lại một mình Sở Hạ Lâm trên giường.

Sáng hôm sau lúc Sở Hạ Lâm gặp lại Diệp Hỏa, người nọ đã biến về bộ dạng bình thường. Sở Hạ Lâm thấy Diệp Hỏa tận lực lảng tránh chuyện đã xảy ra tối hôm qua, biết rõ hẳn không muốn nói, liền cũng không chủ động nhắc đến.

Một tuần lễ sau đó, dù cho Sở Hạ Lâm tiến hành huấn luyện chạy bộ cường độ thấp đối với Diệp Hỏa, nhưng vẫn là khiến cho Diệp học bá chưa bao giờ chạy bộ lẫn lộn đến quá sức, mỗi ngày đều bồi hồi bên bờ sinh tử, một bên chạy một bên thở gấp còn không quên theo tiết tấu bước chân ân cần hỏi thăm cả họ hàng tổ tông của người sáng chế ra máy chạy bộ.

Ngày hôm sau, Sở Hạ Lâm theo thường lệ mặc trang phục phòng hộ ra ngoài tìm tiếp tế, Diệp Hỏa lấy cho cậu một cái khăn quàng cổ màu đỏ, quàng ở bên ngoài trang phục phòng hộ. Sau khi đến siêu thị, Sở Hạ Lâm bỏ thức ăn cần thiết cùng đồ dùng hàng ngày vào trong túi, còn thuận tay cầm thêm thảm yoga cùng hai tạ tay.

Ra khỏi siêu thị, Sở Hạ Lâm ở trước cửa vào liền nhìn thấy cái người lần trước. Nhưng mà, ngoại trừ theo ước định chờ cậu ở cửa siêu thị, còn có mấy xác sống không mời tự đến.

Giống như dự đoán của Sở Hạ Lâm, người nọ là kiểu người hoặc là quân nhân hoặc là cảnh sát, bằng không thì anh ta sẽ không có kỹ thuật dùng súng chuẩn xác lại khí định thần nhàn* dọn dẹp gọn gàng mấy xác sống bao vây anh ta như thế kia.

(*khí tức ổn định, thần sắc thư thái.khí tức ổn định, thần sắc thư thái, chỉ đáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.)

Người nọ dựa tường bắn xác sống vây quanh giống như đang ở trong công viên bắn bóng hơi vậy, quay đầu phát hiện Sở Hạ Lâm vừa từ siêu thị ra. Hai người vừa chạm mắt, anh ta vẫy vẫy tay với Sở Hạ Lâm, lại chỉ chỉ một chiếc xe cách đó không xa, ý bảo Sở Hạ Lâm đi theo anh ta. Sở Hạ Lâm đi theo người kia một đoạn, thấy được một chiếc xe cảnh sát.

“Anh là cảnh sát?” Lên xe, Sở Hạ Lâm hỏi.

Người nọ khởi động, vì tránh đi xác sống, lái xe ra giao lộ, vòng ba vòng.

“Tôi là Chu Tụng, là cảnh sát hình sự tổ trọng án.” Người kia nói.

“Sở Hạ Lâm, chào anh.” Sở Hạ Lâm nói ra tên của mình.

“Không tốt lắm.” Chu Tụng cười khổ: “Vụ nổ lúc trước khiến cho cục cảnh sát bị sập, cả cửa đều bị trúng xuống lòng đất, người căn bản ra không được. Bốn người chúng tôi bị nhốt trong cục một tháng không rõ tình huống bên ngoài, đã ăn hết lương thực chuẩn bị cho chiến đấu trong cục. Cũng may dùng một tuần đào được đường lên, lúc này tôi mới có thể chui ra lấy ít đồ về.”

“Những người khác đâu?” Sở Hạ Lâm hỏi

“Ngay từ đầu vốn có mười một người, đã chết bảy.” Chu Tụng nói: “Lúc ấy chúng tôi ở phòng hồ sơ dưới mặt đất, lúc tỉnh lại đường lên lầu đều bị tường đổ chấn hết, may mắn công cụ cùng đồ ăn đều ở dưới lòng đất, chúng tôi liền đào lên trên. Thật vất vả đào được lên mới phát hiện toàn bộ cục cảnh sát chỉ còn lại chúng tôi. Nhưng mà cho dù đã đào ra... Mẹ kiếp..” Chu Tụng hung hăng vỗ tay lái, tiếng còi xe quanh quẩn khắp con đường mênh mông trống trải.

“Nén bi thương.” Sở Hạ Lâm nói.

“Cảm ơn.” Chu Tụng dừng một chút, đột nhiên cười nói: “Trong cục bị chúng tôi vợ vét chỉ còn chừa lại thuốc phiện vừa tịch thu được, lại tìm không thấy đồ ăn cũng chỉ có thể gặm thạch cao.”

Sở Hạ Lâm may mắn có Diệp Hỏa ở bên, hết thấy đều an bài tốt, cho dù bên ngoài có đáng sợ đi nữa, cũng không khiến bọn họ dọa lạc đến tình trạng gặm thạch cao.

“Các anh hiện tại vẫn khỏe chứ?” Sở Hạ Lâm hỏi.

Chu Tụng nói: “Từ tuần trước sau khi tôi đi ra cũng chạy đến không ít nơi, nhưng mà đều không nhìn thấy người... cậu hiểu rõ lời tôi nói là có ý gì.”

Sở Hạ Lâm đưa tay chỉ vào mình: “Tôi là người duy nhất anh nhìn thấy?”

“Đúng.” Chu Tụng gật đầu: “Tôi có một yêu cầu quá đáng.”

“Anh cứ nói, đủ khả năng tôi đây nhất định sẽ giúp.”

Chu Tụng nhìn Sở Hạ Lâm: “Tình huống hiện tại... tôi vốn không muốn làm phiền cậu. Nhưng tổ trưởng của chúng tôi lúc phát nổ bị thương rất nghiêm trọng, tuy rằng chúng tôi đã xử lý khẩn cấp cho chú ấy, nhưng chú ấy vẫn sốt cao không ngừng. Hoàn cảnh chỗ chúng tôi lại tồi tệ, vừa bắn lại không có điện, hiện tại nước sạch cũng gần như không còn, cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ...”

“Không có gì, đến nhà của chúng tôi đi! Không phiền toái không phiền toái, hiện tại không phải nên giúp đỡ nhau hay sao!” Sở Hạ Lâm không đợi anh ta nói xong liền tiếp tục: “Chỗ chúng tôi xem như đầy đủ thiết bị, điện cùng nước sạch đều có!”

“Thật tốt quá!” Chu Tụng cười, hỏi cậu vì sao chỗ bọn họ có điện, Sở Hạ Lâm liền nói chuyện về pin mặt trời cho anh ta.

“Thiết bị chữa bệnh chỗ chúng tôi cũng có một chút. Tuy rằng tôi không hiểu cách chữa bệnh nhiều lắm, nhưng mà Diệp Hỏa rất lợi hại, anh ấy cái gì cũng đều biết một chút, cũng có thể giúp cho đội trưởng của các anh!”

“Diệp... cậu nói ai?!” Chu Tụng bất chợt nhìn qua Sở Hạ Lâm: “Cậu vừa nói Diệp Hỏa?!”

Sở Hạ Lâm sững sốt một chút gật gật đầu, nói: “Đúng, Diệp Hỏa là... bạn của tôi, chúng tôi ở cùng một chỗ. Hai anh quen nhau?”

“Có phải là một nam sinh, hơn hai mươi tuổi, cao cao gầy gầy đeo mắt kính, một bộ dạng bệnh tật, còn rất cay nghiệt đúng không?” Chu Tụng cười hỏi.

Sở Hạ Lâm nhớ lại bộ dạng Diệp Hỏa, Diệp Hỏa năm nay là hơn hai mươi tuổi không sai, đeo kính, gầy khẳng định gầy, bệnh cũng khẳng định bệnh, chính xác là Diệp Hỏa một mét tám mấy cũng không tính là thấp... ngược lại là Sở Hạ Lâm, luyện võ nhưng kỳ thật cũng không cao, ban đầu khi Sở Hạ Lâm mới quen Diệp Hỏa thì thấp hơn hẳn, mấy tháng này rồi lại phát triển từ một mét bảy lên đến một mét chín. Sở Hạ Lâm nhớ tới thời điểm mới quen Diệp Hỏa hẳn đối với mình đủ loại châm chọc cùng khiêu khích, Sở Hạ Lâm hỏi: “Hai người quen nhau?”

Chu Tụng trầm ngâm nói: “Không tính... quen biết.”

Sở Hạ Lâm mở hồ biết rõ Chu Tụng lời ít ý nhiều*, trực giác không nên hỏi kỹ, dừng một lát lại hỏi: “Chờ lát nữa nhìn thấy liền biết có phải người đó hay không. A đúng, không phải là tôi đã nói chúng tôi ở chỗ nào rồi hay sao, như thế nào không sớm đến tìm tôi?”

(* ý hữu sở chỉ: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.)

“Tôi..” Kỳ thật Chu Tụng ngay sau cái ngày gặp được Sở Hạ Lâm đã dò theo địa chỉ cậu cho tìm qua rồi, cửa chống trộm của khu nhà đó anh mở không ra. Anh nhấn bộ đàm bên cạnh chuông báo động, chờ đến khi máy thông nói rõ ý định đến, lại bị dập máy.

Nghĩ đến tính tình của Diệp Hỏa... Chu Tụng kỳ thật cũng không kỳ quái lúc trước bị nhốt ở ngoài cửa. Anh giải thích với Sở Hạ Lâm: “Có thể là tôi tìm nhầm lầu rồi.”

“Như vậy sao...” Sở Hạ Lâm đáp, nhìn thoáng qua đồng hồ trên xe Chu Tụng, lại vội vàng móc ra đồng hồ

của mình trong túi đồ nhìn nhìn: “Hiện tại mới hai giờ bốn mươi lăm? Không đúng a, lúc tôi đi ra khỏi siêu thị cũng đã...”

“A.” Chu Tụng cũng móc ra đồng hồ trong túi quần: “Đồng hồ trên xe bị hư, hiện tại là ba giờ năm mươi tám.”

“Đệch!” Sở Hạ Lâm chửi tục một câu: “Mau mau mau, nhanh đến cục cảnh sát, tôi trở về trễ Diệp Hỏa sẽ giết người a!”

Chu Tụng đạp ga đưa Sở Hạ Lâm trở về cục cảnh sát, giải thích với hai người khác trong cục, đón tổ trưởng Cam Qua đang bị thương của anh ta liền chạy về phía căn hộ của Sở Hạ Lâm cùng Diệp Hỏa.

Bọn họ lái xe vào khu nhà liền dừng xe dưới lầu, Sở Hạ Lâm chạy đến bên cửa ịn dấu vân tay, cửa liền mở ra.

Diệp Hỏa ở nhà nhìn đồng hồ đã qua bốn giờ, bốn giờ hai phút, bốn giờ năm phút, bốn giờ mười lăm, hai mươi, gấp đến độ tóc đều dựng đứng, vừa mới chuẩn bị mặc trang phục phòng hộ đi ra ngoài tìm Sở Hạ Lâm liền nghe thấy tiếng đập cửa, dép lê cũng không kịp xỏ nhanh chóng chạy tới cửa nhìn.

Diệp Hỏa từ mắt mèo nhìn thấy ngoại trừ Sở Hạ Lâm đứng trước cửa còn có một người, mặt nhanh chóng đen xuống, nhú mày cảnh giác mở cửa. Khi nhìn thấy Sở Hạ Lâm cùng Chu Tụng còn đỡ một người vào, mặt quả thật còn đen hơn so với đáy nồi.

“Em ở đâu nhặt được hai thứ rác rưởi này về nhà?” Diệp Hỏa trầm giọng hỏi, liếc Chu Tụng sau lưng Sở Hạ Lâm.

Chu Tụng cười cười, lòng tự nhủ miệng độc như vậy, ngoại trừ Diệp Hỏa kia cũng không có người khác nữa rồi.

Diệp Hỏa không để ý tới anh ta, ánh mắt đảo qua Cam Qua bị sốt đến thần chí không rõ, hỏi Sở Hạ Lâm: “Sao lại thế này?”

Sở Hạ Lâm nói ra chân tướng cho Diệp Hỏa, Diệp Hỏa lần này thật sự tâm muốn giết người đều có.

Hắn nhìn qua Chu Tụng đứng bên cạnh, nuốt xuống lời muốn hỏi, nói: “Hai người cởi đồ ra trước đi, chú ta liền giao cho tôi.”

Sở Hạ Lâm cùng Chu Tụng liếc nhìn nhau, liền nâng Cam Qua đi về phía phòng ngủ.

“Không phải chỗ đó.” Diệp Hỏa nhú mày, mở ra nắp hòm sắt đặt ở góc phòng khách, lại gỡ ra đáy hòm sắt, một cầu thang liền hiện ra trước mắt.

“Nâng chú ta đến phòng y tế phía dưới đi.” Diệp Hỏa xoa xoa ấn đường.

“Anh lúc nào thì đào trần nhà của hàng xóm vậy?” Sở Hạ Lâm mở to hai mắt nhìn.

Trong nhà đến người lạ lại khiến Diệp Hỏa bực đến không xong, giọng điệu đối với Sở Hạ Lâm cũng không tốt: “Em cho rằng anh ban ngày ở nhà ngoại trừ ngủ cái gì cũng không làm?! Anh sẽ không ở một nơi chỉ có một cửa ra vào.”

Sở Hạ Lâm biết rõ Diệp Hỏa bực mình, cũng không để ý giọng điệu không tốt của hắn, cười cười cùng Chu Tụng nâng Cam Qua xuống phòng y tế bên dưới.

Diệp Hỏa thở dài bắt đầu kiểm tra vết thương của Cam Qua, đồng phục cảnh sát của Cam Qua đã bị máu đen nhuộm thành màu nâu, không khác gì bao bố rách. Tuy rằng miệng vết thương bừa bãi đến không xong, nhưng không có vết cắn, hẳn lúc này mới yên tâm.

“Hai người lên đi.” Hắn nói với Chu Tụng cùng Sở Hạ Lâm: “Ở đây chỉ tổ vướng bận.”

Chu Tụng cùng Sở Hạ Lâm trao đổi ánh mắt, theo cầu thang lại bò trở lên.

Diệp Hỏa lau miệng vết thương cho Cam Qua, kiểm tra các dấu hiệu sinh tồn cùng tình huống tổn thương của cơ quan nội tạng. Cũng may, ngoại trừ ngoại thương bị nhiễm trùng, vấn đề không lớn. Nhưng có vài chỗ bị gãy xương, ưu tiên hiện tại phải giải quyết chính là nhiệt độ của chú ấy, nếu cứ để chú ấy sốt cao vậy liền xong đời.

Hắn nâng cánh tay Cam Qua lên, có một vết thương bị khâu đã lở loét, nhìn thủ pháp khâu vết thương lộn xộn kia, hắn cả giận nói: “Mẹ kiếp ai dùng kim như vậy... thật sự coi giống như quần áo...”

“Tôi làm đấy.”

Diệp Hỏa không nghe thấy đằng sau có người, kéo trong tay run một cái suýt chút nữa đâm trúng mình.

Hắn quay đầu lại nhìn thấy Chu Tụng đứng phía sau mình, nhưng không thấy Sở Hạ Lâm.

“Em ấy đâu?”

Chu Tụng biết rõ hắn hỏi ai, nói: “Trên lầu, ngủ rồi.” Vừa nói vừa đến gần Diệp Hỏa.

Lúc này Diệp Hỏa mới phát hiện Chu Tụng cởi ra trang phục phòng hộ bên trong là đồng phục cảnh sát.

Cảnh sát——

Đây không phải là cùng—— Hô hấp của Diệp Hỏa cứng lại.

“Thời điểm Hạ Lâm nói với tôi anh gọi là Diệp Hỏa tôi chỉ nghĩ làm sao có thể có người thứ hai có cái tên này.” Chu Tung nói xong, đứng sau lưng Diệp Hỏa: “Quả thật là anh.”

“Đừng gọi em ấy như vậy.” Diệp Hỏa lạnh lùng nói, làm tốt công tác chuẩn bị làm sạch vết thương cho Cam Qua. “Còn có, tôi không biết anh.”

“Anh đương nhiên không nhớ rõ tôi.” Chu Tung nói.

“Không phải không nhớ rõ, tôi căn bản chưa từng thấy anh.” Diệp Hỏa cũng không ngẩng lên, nói không chút nghĩ ngợi.

Chu Tung cũng không giận, ngoài cười nhưng trong không cười: “Tôi nhưng là... ngưỡng mộ anh đã lâu rồi.”

4. Chương 4

Trước khi đưa tới nơi này của Diệp Hỏa, Cam Qua đã hôn mê năm ngày rồi.

Ngoại trừ vết thương bị Chu Tung khâu lộn xộn kia, trên người Cam Qua còn nhiều vết thương cần phải làm sạch và khâu lại lần nữa. Diệp Hỏa kiểm tra đồ dùng chữa bệnh còn trong nhà kho, cũng may, đủ.

Diệp Hỏa lấy đồ trong hòm thuốc ra nói với Chu Tung bên cạnh: “Tôi mặc kệ anh biết được chuyện gì lúc trước của tôi, nhưng nếu anh dám ở trước mặt tiểu tử kia nói năng luyên thuyên... anh nếu thật sự biết rõ rồi, nên biết hậu quả.”

Chu Tung giơ hai tay lên làm động tác đầu hàng: “Tôi nhưng chưa nói gì nha.” Ngay sau đó cười cười với hắn: “Anh nói như vậy... có phải thừa nhận những chuyện kia có liên quan đến anh?”

Diệp Hỏa buông kéo, tiếng va chạm của kim loại phát ra tiếng vang nặng nề. Hắn dùng mu bàn tay đeo găng tay cao su gạt ra tóc trước trán, trầm giọng: “Cái này có liên quan đến anh sao?”

“Còn không tính là hoàn toàn không có quan hệ” Chu Tung cười híp mắt: “Anh cho dù không nhớ rõ tôi, nhưng dù sao cũng nhớ rõ Ngụy Trừng đi?”

Ngụy Trừng —— đồng tử Diệp Hỏa chợt phóng đại.

“Ngụy Trùng là chiến hữu của tôi, anh nói có quan hệ với tôi hay không?”

“Câm miệng!” Diệp Hỏa gầm lên.

Chu Tụng muốn nói gì đó, đã bị Diệp Hỏa cắt đứt: “Anh hiện tại tốt nhất là im lặng thu lại bộ mặt tươi cười ghê tởm đó của anh qua đây hỗ trợ một chút, đừng quên mệnh của tổ trưởng các anh vẫn còn trong tay tôi.”

Chu Tụng thấy hắn đã nổi cáu, ngượng ngùng đi qua, không dám nói gì nữa.

Diệp Hỏa từ trong hộp lấy ra một đôi bao tay đưa cho Chu Tụng: “Xỏ vào.” Hắn nói: “Thứ bên trong vết thương của chú ấy còn chưa được làm sạch, tôi hiện tại giúp chú ấy lấy ra.”

Chu Tụng đứng bên cạnh Diệp Hỏa hỗ trợ cho hắn, nhìn thao tác thuần thục của Diệp Hỏa, hỏi: “Tôi nhớ rõ anh không học y, như thế nào...”

“Tự học.” Diệp Hỏa nói.

Chu Tụng lại nghĩ đến Sở Hạ Lâm nhắc tới tầm năng lượng mặt trời, thiết bị lọc nước mưa còn có hệ thống bảo vệ cả khu lầu đều của một tay Diệp Hỏa, hỏi: “Anh ngược lại cái gì cũng làm tốt a, tất cả đều là tự học hay sao?”

Diệp Hỏa không trả lời anh ta.

Từ nửa năm trước... không, sớm hơn, Diệp Hỏa đã ngờ tới tình thế sẽ diễn biến thành ngày hôm nay. Khi đó hắn cũng đã bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị, hắn tự học những kỹ năng cần thiết, cất trữ vật tư cần thiết, chỉ có điều sau khi gặp được Sở Hạ Lâm, những thứ này đều chuẩn bị thành hai phần.

Sở Hạ Lâm. Hắn còn có Sở Hạ Lâm.

Tuy rằng...

“Có chuyện này muốn nhờ anh.” Chu Tụng đưa tới một miếng gạch. “Nói.”

Chu Tụng nói ra tình huống bên cục cảnh sát cho Diệp Hỏa: “Nếu như có thể mà nói...”

“Có thể dời đến.” Diệp Hỏa từ lúc Chu Tụng mở miệng đã biết rõ anh ta muốn nói cái gì: “Khu nhà này nhiều phòng như vậy, thêm mấy người các anh cũng đủ.”

“Cám ơn.”

“Nhưng mà...” Diệp Hỏa nói: “Mấy ngày đầu tôi có thể cung cấp trợ giúp cho các anh, nhưng về sau tài nguyên của tôi cùng Sở Hạ Lâm tách riêng với các anh, chúng tôi không dùng chung, nước giếng không phạm nước sông.”

Chu Tụng gạt đầu tỏ vẻ có thể hiểu được, đưa tay giúp Diệp Hỏa lau mồ hôi bên thái dương.

Diệp Hỏa sửng sốt một chút, tiếp tục động tác trên tay. Nghe Chu Tụng hỏi: “Anh liền tự tin như vậy sao?”

“Cái gì?”

“Chỉ dựa vào anh cùng đứa nhỏ trên lầu kia có thể sống sót ở loại tình huống này?”

“Tôi sẽ cùng em ấy sống tiếp.” Diệp Hỏa nói: “Con người là không thể khổng thể. Người càng nhiều, xác suất xảy ra vấn đề cũng liền lớn hơn, mạo hiểm như vậy tôi gánh không nổi. Huống chi... tôi cũng không nói toàn bộ đều không cần các anh.”

“Điện cùng nước tôi có thể cung cấp cho các anh, nhưng mà ngược lại, lúc tôi cần các anh trợ giúp...”

“Không thể chối từ.” Chu Tụng cười nói.

Diệp Hỏa nhìn Chu Tụng, biết rõ sự tình không đơn giản như vậy, nhưng cũng ngoài cười nhưng trong không cười nhếch nhếch khóe miệng.

Chờ Diệp Hỏa cùng Chu Tụng bài trí ổn thỏa cho Cam Qua xong xuôi đã là buổi tối. Hai người leo thang trở lại trên lầu, đánh thức Sở Hạ Lâm đang ngủ ở ghế sofa, Diệp Hỏa đi qua vỗ ót cậu một cái: “Ngủ say như vậy, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ?”

Sở Hạ Lâm ngồi dậy, cười ôm eo Diệp Hỏa, vùi mặt vào bụng hắn, cọ cọ áo len của hắn: “Có anh nha.” Đột nhiên nhớ tới Chu Tụng ở đây, Sở Hạ Lâm hoảng hốt buông tay, bị Diệp Hỏa ấn trở về.

“Có đói bụng không?” Diệp Hỏa vuốt vuốt tóc Sở Hạ Lâm.

“Đói ——” Sở Hạ Lâm kéo dài giọng.

Diệp Hỏa nhìn sắc trời bên ngoài, hỏi Chu Tụng: “Anh nói với người của anh thế nào?”

“Tôi để đồ ăn lại cho bọn họ, bảo ngày mai về.”

Diệp Hỏa gật đầu, trời đã tối đen rồi, hẳn có lòng lúc này ra ngoài đón người của Chu Tụng, lại thật sự không nghĩ mạo hiểm.

Buổi tối Chu Tụng ở chỗ của Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm tắm rửa sạch sẽ xong liền xuống lầu, thân hình anh cũng tương tự Diệp Hỏa, mặc quần áo Diệp Hỏa cũng là phù hợp. Phòng y tế dưới lầu nhưng thật ra là do Diệp Hỏa sửa lại phòng sách của hộ gia đình kia, lúc hủy giá sách còn rất khinh bỉ thường thức đọc của người ta. Các căn hộ trên dưới đều có kết cấu giống nhau, phòng ngủ chính Diệp Hỏa không động vào vừa lúc có thể cho Cam Qua dưỡng thương, phòng ngủ phụ bị Diệp Hỏa đổi vài thứ, nhưng mà giường vẫn còn, có thể cho Chu Tụng một tháng nay đều ngủ sàn nhà có thể ngủ được một giấc ngon lành.

Chờ Chu Tụng xuống dưới Diệp Hỏa lập tức hung hăng mắng Sở Hạ Lâm một trận.

“Em có biết người ta là ai không mà dẫn về?! Chỉ có hai người chúng ta, lỡ như là tới nghiên cứu địa hình thì sao?! Lỡ như vì tài nguyên giết hai người chúng ta diệt khẩu thì sao?! Lui vạn bước*, em có biết người ở dưới lầu kia bị thương làm sao không mà dám chuyển, lỡ như là người bị nhiễm bệnh hai ta liền kết thúc rồi!”

(* đem một loại giả thiết nào đó đưa đến giới hạn thấp nhất, chuyện không xảy ra vẫn là không xảy ra, chuyện không nên phát sinh sẽ không phát sinh.)

Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa “vạn nhất” cùng “nhất vạn” mắng cho thương tích đầy mình, cố tình Diệp Hỏa nói đều có lý, cậu chỉ có thể nhỏ giọng lẩm bẩm: “Bọn họ là cảnh sát nhân dân nha, cảnh sát nhân dân vì nhân dân...”

(*Nhất vạn: chỉ việc nào đó có khả năng cao, xảy ra nhiều lần. Vạn nhất: lỡ như, chẳng may.)

“Cảnh sát nhân dân thì có ích gì! Hiện tại mẹ nó ai cũng đều là nhân dân!” Diệp Hỏa thấp giọng mắng: “Lúc này ai có tài nguyên người đó là vua, con người vì mạng sống cái gì mà làm không được?!”

“Mấy người bọn họ em đều có thể đánh lại a.” Sở Hạ Lâm cứng cổ nói, nhìn sắc mặt Diệp Hỏa càng ngày càng không tốt lại cúi đầu nói: “Vậy không phải anh cũng để cho bọn họ vào ở sao...”

Diệp Hỏa giận đến muốn nổ phổi: “Em lại tranh luận, khụ khụ... khụ...”

Sở Hạ Lâm vội rót cho Diệp Hỏa ly nước, vỗ lưng giúp hắn thuận khí.

Một lúc sau Diệp Hỏa nói: “Bọn họ... khụ, bọn họ là.... đồng đội của bạn anh.”

“Anh có bạn làm cảnh sát? Như thế nào lúc trước chưa từng nghe qua?” Sở Hạ Lâm nhận ly nước của Diệp

Hỏa.

Mắt Diệp Hỏa lóe lóe, nói: “Trước kia có.”

“Vậy hiện tại anh ta thế nào?”

“Em hỏi nhiều như vậy làm gì?” Diệp Hỏa tắt đèn: “Ngủ”. Một lúc sau hắn lại nói: “Còn có, về sau đừng tùy tiện nhận người vào nhà.”

Diệp Hỏa đứng dậy ra phòng khách gác đêm, ngồi trên ghế trong chốc lát, nghe phòng ngủ không có động tĩnh. Hắn lại ngồi năm phút, tâm phiền ý loạn. Nghe phòng ngủ ngay cả tiếng Sở Hạ Lâm lên giường cũng không có, Diệp Hỏa móc ra gói thuốc đến phòng sách hút.

Hít hai hơi, Diệp Hỏa cảm thấy phía sau đứng một người, vừa quay đầu lại phát hiện là Chu Tụng.

“Cảnh sát các anh đi đường đều không có tiếng động hay sao?” Sợ quấy rầy đến Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa tận lực nói nhỏ, rồi lại khó có thể che giấu sự không kiên nhẫn trong giọng nói.

Chu Tụng chớp chớp mắt: “Thói quen nghề nghiệp, lúc theo dõi phạm nhân thì luyện ra được.”

Diệp Hỏa liếc anh ta một cái quay đầu nhìn về phía cửa sổ: “Có giường còn không mau nằm ngủ?”

“Không quen giường, ha ha, ngủ trên đất đã quen.” Chu Tụng nói, rút ra nửa gói thuốc trong tay Diệp Hỏa, nói với hắn: “Cho xin chút lửa*.”

(*Chỗ này là Hỏa Nhi, giống vs tên thụ hay gọi công ^^)

Diệp Hỏa nghe thấy xưng hô Sở Hạ Lâm hay gọi mình phát ra từ trong miệng Chu Tụng thì có chút hoảng hốt, cũng không biết tiểu tử kia lúc này đã ngủ hay chưa. Bản thân cũng có chút nặng lời, nhưng đúng là Sở Hạ Lâm không cần nhắc chu toàn, hắn cũng chỉ là nhất thời lo lắng mới... tiểu tử kia hẳn là không có trái tim pha lê như vậy mới đúng...

Hắn vốn đã bực, ác ngôn ác ngữ nói: “Không có!”

Diệp Hỏa hút còn dư lại một phần ba, hắn dụi mẩu thuốc ở trên bệ cửa sổ, giống như hạ quyết tâm hít sâu một hơi: “Ngụy Trùng... cậu ấy thế nào?”

Chu Tụng biết rõ anh không bị đuổi cổ xuống lầu là vì Diệp Hỏa muốn hỏi chuyện của Ngụy Trùng, cũng biết người ích kỷ lại cảnh giác như Diệp Hỏa có thể cho bọn họ dời qua đây hơn phân nửa là xem mặt mũi của Ngụy Trùng. Anh nói: “Nói thật, tôi không biết.”

“Anh không biết ——” Diệp Hỏa nhú mày.

“Sau cái kia... cậu ấy liền không tới làm nữa, anh cũng biết, tay của cậu ấy..” Chu Tụng xoay xoay gói thuốc: “Tôi cũng gần như nửa năm rồi chưa thấy qua cậu ấy.”

“Lần cuối cùng anh gặp cậu ấy là lúc nào?”

“Chuyện xảy ra mấy tháng trước, cậu ấy đi làm thủ tục tạm rời cương vị công tác.” Chu Tụng liếc nhìn Diệp Hỏa: “Về sau nghe nói cậu ấy hình như gia nhập ‘kế hoạch Thuyền cứu nạn’.”

“Cái gì?!” Diệp Hỏa kinh sợ: “Cậu ấy thật sự...”

Diệp Hỏa cuống quýt đốt điếu thuốc khác, hít hai hơi, nắm chặt tay ý đồ che dấu cảm xúc của mình.

Chu Tụng từ trong gói thuốc kia rút ra một điếu, nghiêng mặt qua đặt ở đầu thuốc của Diệp Hỏa, hít hai cái, thuốc liền mang theo đốm lửa. Anh hít một hơi thật sâu, phun ra một vòng khói.

“Thuyền —— “

“Hỏa nhi em ngủ không được.”

Diệp Hỏa vừa muốn nói gì, nghe thấy giọng nói của Sở Hạ Lâm truyền tới từ phía sau. Diệp Hỏa có chút hoảng hốt dụi điếu thuốc vừa hút, chỉ nghe Sở Hạ Lâm nói: “Phổi đã muốn thủng rồi mà vẫn hút” “Thỉnh thoảng” Diệp Hỏa có chút chột dạ đáp, lập tức dẫn Sở Hạ Lâm về phòng ngủ, trước khi đóng cửa lại quay đầu nói với Chu Tụng: “Anh hút xong rồi mau xuống lầu ngủ đi, cảnh giác một chút.”

Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa dẫn về phòng ngủ, tự mình leo lên giường đắp chăn, phủ đến kín bụng chỉ chừa cái đầu bên ngoài.

Diệp Hỏa vì muốn lấy lòng cậu sau trận mắng vừa rồi, lại hiếm khi được chủ động hôn cậu một cái, nói: “Không phải nói ngủ không được.”

“Em không hút thuốc.” Sở Hạ Lâm rầu rĩ nói.

Diệp Hỏa cho là cậu ghét nỏ mùi thuốc trên người mình, dục dõ nói: “Được được được.” Lần sau anh sẽ súc miệng trước rồi mới hôn em.”

Sở Hạ Lâm trở mình ôm eo hắn: “May mà em không hút thuốc.. cho tới bây giờ không có ai nói với em mấy câu kiểu ‘mượn hỏa nhi*.’”

(*Mượn chút lửa í, để tên lun cho dễ liên tưởng.)

“Hả?”

“Nếu như có người nói với em ‘mượn hỏa nhi’ em còn không phải tức chết.” Sở Hạ Lâm nắm thật chặt cánh tay của Diệp Hỏa: “Dù thế nào em cũng không cho mượn.”

Diệp Hỏa biết rõ cậu đây là nói chuyện vừa rồi, cảm thấy buồn cười: “Em là người dẫn về, em còn ghen sao.”

“Chính là không cho mượn.”

“Không cho mượn thì không cho mượn, anh chỗ nào cũng không đi.”

Sở Hạ Lâm cúi đầu, qua hồi lâu nói: “Hỏa Nhi... em không biết chuyện lúc trước của anh.”

Diệp Hỏa vuốt vuốt tóc cậu, nghe Sở Hạ Lâm nói tiếp: “Em biết có lẽ không phải chuyện vui vẻ gì, anh không muốn nhắc tới cũng không sao. Nhưng mà em muốn chia sẻ cảm xúc với anh, vui vẻ cũng được khổ sở cũng được...”

“Được.” Diệp Hỏa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Sở Hạ Lâm.

“Cho nên nếu như ngày nào đó anh muốn kể...”

“Được.”

“Liên nói cho... em...”

“Được.”

“Không...”

“Hả?”

“Không cho mượn...”

“Được.” Diệp Hỏa cúi đầu, nhìn Sở Hạ Lâm đã ở trong lòng ngực mình thiếp đi rồi.

Diệp Hỏa hôn hôn tóc cậu, khẽ nói: “Ngoan, anh nhất định sẽ để cho em sống sót.”

5. Chương 5

Ngày hôm sau lúc Sở Hạ Lâm tỉnh lại phát hiện trong ngực mình là một cái gối, ha, cậu biết Diệp Hỏa không thể nào ôm cậu ngủ tới sáng. Cậu xoa xoa mái tóc rối tung, hoảng hốt nhớ đến ngày hôm qua làm một giấc mộng xuân ướt át.

Trong mộng Diệp Hỏa nâng chân mình lên vai hung hăng ra vào, lồng ngực nóng bỏng dán vào mình, còn nói mấy lời hạ lưu.

Cái gì mà “chân mở rộng ra một chút để cho anh chơi em” cái gì mà “bộ dạng làm đến khóc của em thật sự là lãng” cái gì mà “em nếu như lại hút anh anh liền đâm em đến khi lỗ đâm của em không khép lại được”...

Đều là mấy lời bình thường Diệp Hỏa sẽ không nói.

Tuy rằng Diệp Hỏa làm gì cũng giỏi, nhưng trên giường chính là cái máy đóng cọc trầm mặc, thực sự luôn có trăm phương ngàn kế khiến cho Sở Hạ Lâm kêu la thất thanh, nói ra mấy lời khi đầu vầng mắt hoa mà sau đó nhớ tới sẽ xấu hổ vô cùng. Mặc dù đã hiểu tính tình của Diệp Hỏa, có thể vinh dự làm mình đã không tệ rồi, càng đừng nói đến mấy thứ đâm từ điểm cú* kia, nhưng loại cảm giác diễn kịch một vai** này lại thật sự khiến cho Sở Hạ Lâm tương đối khó chịu.

(*Mấy lời đâm đảng ướt át:>)

(** đại loại là đơn độc.)

Sở Hạ Lâm thận trọng vén chăn lên, nhìn một đồng trên giường, lòng tự nhủ, lại phải giặt ga giường rồi.

Cậu tháo ga giường ném vào máy giặt, mặc đồ vào chạy ra phòng khách.

Bàn ăn ngoài phòng khách, Diệp Hỏa đang uống cafe cùng Chu Tụng. Sở Hạ Lâm đánh giá bầu không khí giữa hai người, lại càng khó chịu.

Loại người có đặc tính như Diệp Hỏa khó có bạn, cho dù bình thường cũng sẽ tận lực giữ một khoảng cách với người ta, vừa gặp mặt liền cùng nhau hút thuốc, cùng ngồi trên bàn ăn uống cafe loại này căn bản không thể nào.

Sở Hạ Lâm trực giác quan hệ của bọn họ không đơn giản như là đồng đội của bạn. Mơ hồ cũng hiểu được Diệp Hỏa có chuyện gạt mình, hơn nữa không chỉ có một.

“Hôm nay em thức dậy hơi muộn đó.” Diệp Hỏa rót cho Sở Hạ Lâm ly cafe, bỏ thêm hai muỗng đường.

Bị anh giữ một đêm có thể không muộn sao? Sở Hạ Lâm oán thầm, cầm ly cafe ngồi xuống bên cạnh Diệp Hỏa, nói: “Anh trông cả đêm rồi, mau đi ngủ đi.”

Diệp Hỏa uống một hơi cạn sạch ly cafe trong tay: “Không được.” Hắn nhìn Chu Tụng: “Ăn sáng xong anh theo Chu Tụng đón đồng đội của anh ấy, em hôm nay tốt nhất là ở nhà nghỉ ngơi.”

“Anh?!” Sở Hạ Lâm kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hỏa. Từ sau khi chuyện kia bùng nổ đến hiện tại, cho dù tìm tiếp tế cũng thế, điều tra tin tức cũng thế, đều là Sở Hạ Lâm ra ngoài, Diệp Hỏa sẽ không bước ra khu nhà này một bước.

Diệp Hỏa gật đầu nói: “Anh muốn nhìn xem tình huống bên ngoài đã như thế nào rồi.”

“Anh yếu như vậy, gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ?” Sở Hạ Lâm vội la lên.

“Có Chu Tụng a.” Diệp Hỏa nhún nhún vai: “Cảnh sát nhân dân vì nhân dân, không phải em nói sao? Hơn nữa anh ấy còn có súng. Cho nên ——” Hắn nhìn Chu Tụng: “Anh còn muốn uống cafe tới khi nào? Đi thôi.”

Chu Tụng duỗi lưng một cái, theo Diệp Hỏa mặc trang phục bảo hộ. Anh một bên trông trang phục bảo hộ vào một bên nói với Sở Hạ Lâm: “Tổ trưởng liền nhờ cậu chăm sóc.”

Sở Hạ Lâm vẻ mặt ngây ngốc, ngay cả cơ hội nói “Em đi với anh là được rồi a” cũng không có.

Diệp Hỏa mặc xong trang phục bảo hộ đeo mặt nạ vào liền ra ngoài, đi tới cửa lại giống như nhớ tới cái gì, dùng bàn tay đã trông vào trong phục bảo hộ xoa xoa đầu Sở Hạ Lâm: “Em nghe lời, bọn anh về giờ cũ.”

Sở Hạ Lâm nghe thấy giọng Diệp Hỏa bởi vì mặt nạ mà nghệt nghệt, như là tâm tình hiện tại của cậu. Cậu sợ Diệp Hỏa ở bên ngoài phân tâm, cũng chỉ là bấu môi nói: “Vậy anh cẩn thận một chút.”

Diệp Hỏa gật gật đầu, cùng Chu Tụng một trước một sau ra cửa.

Sở Hạ Lâm khóa chặt cửa, cầm ly cafe trên bàn uống một hơi hết sạch.

Cái gì mà bọn anh! Cái gì mà giờ cũ! Có súng thì giỏi sao! Là cảnh sát thì giỏi sao!

Diệp Hỏa không ra cổng, hắn dẫn theo Chu Tụng đi thẳng tới bãi đậu xe dưới lòng đất. Diệp Hỏa mở ra cánh cửa của thang máy giữa cầu thang cùng bãi đỗ xe dưới lòng đất vốn đã khóa kỹ, chờ cho Chu Tụng ra tới lại khóa vào. Hắn một bên thận trọng dán vào tường quan sát tình huống bên ngoài một bên nói với

Chu Tụng: “Anh nhìn một chút, bãi đỗ xe có xác sống không, hẳn là đều vào từ cửa.”

Tuy rằng không biết Diệp Hỏa vì cái gì đưa mình đến bãi đỗ xe, nhưng hiện tại không phải lúc để hỏi. Chu Tụng giơ tay ra hiệu đã rõ với Diệp Hỏa, cũng cẩn thận theo sau hắn.

Quả nhiên ở bãi đỗ xe có không ít xác sống, phần lớn đều là người trong khu này. Da của bọn chúng có màu nâu xanh, ánh mắt vô thần đỏ thẫm, trên da hoặc nhiều hoặc ít có vết thương bị xé rách máu chảy đầm đìa, nhưng bọn chúng đã sớm không còn chảy máu, máu của những xác sống này đã sớm đông lại.

Diệp Hỏa quan sát đặc điểm của những xác sống này một chút, cũng may, hiện tại cũng chỉ là cấp I. Xác sống cấp I thị giác rất kém, phần lớn định vị bằng âm thanh, cho nên chỉ cần bọn họ nhẹ nhàng một chút những xác sống này có lẽ sẽ không phát hiện ra bọn họ.

Đám xác sống đều đi loang quanh không có mục đích, không phát hiện Diệp Hỏa cùng Chu Tụng đang dán ở chân tường chậm rãi di động.

Chu Tụng theo Diệp Hỏa qua hai khu, liền thấy được một xe hàng lớn. Lúc này Chu Tụng mới hiểu được mục đích Diệp Hỏa dẫn anh tới nơi này, thì ra là muốn tìm một chiếc xe lớn chứa đồ.

“Anh lái xe đi, tôi yểm trợ.” Diệp Hỏa nói nhỏ với Chu Tụng, đưa cho anh một chìa khóa xe.

Chu Tụng khó hiểu hỏi: “Tôi yểm trợ anh thì tốt hơn chứ?”

“Cho anh thì anh lái đi, dài dòng cái gì?” Diệp Hỏa trừng mắt với anh một cái.

Chu Tụng nửa tin nửa ngờ đưa khẩu súng cho Diệp Hỏa: “Súng đã mở chốt an toàn, anh...”

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh đi.” Diệp Hỏa nhận súng đẩy anh một cái.

Chu Tụng không hổ xuất thân từ tổ trọng án, rất nhanh đã lặng yên không tiếng động di chuyển đến bên cạnh xe. Vốn tất cả đều rất thuận lợi, Chu Tụng rồi lại không biết vì cái gì đầu óc như bị nước vào, mở xe giống như lúc thường nhấn xuống điều khiển từ xa trên khóa xe, toàn bộ bãi đỗ xe trong nháy mắt giống như bị đánh thức đáp lại Chu Tụng một cách vang dội.

Đám xác sống nghe thấy âm thanh cũng lập tức tỉnh ngủ, mở to con mắt đỏ ngầu tìm kiếm nơi phát ra tiếng động. Có vài xác sống đứng gần Chu Tụng phát hiện ra anh, liền nhanh chóng nhào đầu về trước.

Dù cái loại đã trải qua trăm trận chiến như Chu Tụng cũng bị dọa không nhẹ, anh dùng lực kéo cửa xe tải muốn vào, cửa xe rồi lại mất kẹt, cho dù anh dùng lực thế nào cũng mở không ra.

“Mẹ kiếp...” Diệp Hỏa mắng một tiếng nhanh chóng chạy tới chỗ Chu Tụng: “Đệch, con mẹ nó anh mau lên xe!”

Chu Tụng lúc này đã bị bốn, năm xác sống bao vây ở cửa xe, trái tim anh đập loạn không ngừng, máu như chảy ngược, rét lạnh từ lòng bàn chân cho đến da đầu. Bằng vào bản năng sinh tồn anh đập mấy xác sống, nhưng chỉ đá văng ra rồi lại không đủ. Mấy xác sống ngã xuống đất tuy rằng động tác chậm chạp nhưng vẫn bò lên, càng thêm nhiều xác sống nghe thấy động tĩnh bên này cũng di chuyển về hướng bên đây.

Diệp Hỏa bắn “đoàng đoàng” mấy phát vào đầu những xác sống đến gần Chu Tụng, chạy đến bên cạnh Chu Tụng dùng thủ pháp xảo diệu hai ba cái liền mở ra cửa xe bên ghế lái, nhanh hơn Chu Tụng bò lên trước.

Chu Tụng tuyệt vọng, như vậy bản thân căn bản không kịp lên rồi...

Đúng, anh như thế nào đã quên Diệp Hỏa chính là loại người ích kỷ như vậy.

Một giây sau, Diệp Hỏa ngồi ở ghế phó kéo Chu Tụng: “Mẹ kiếp giờ phút nào rồi anh còn sững sờ như vậy, lái xe!”

Xác sống nắm chân Chu Tụng muốn bò lên, Diệp Hỏa nhanh nhẹn dùng sức đóng cửa xe lại, tay xác sống bị đứt ở trong xe, còn giật giật một cái.

“Con mẹ nó lái xe” Diệp Hỏa quát.

Chu Tụng rồi mới phản ứng từ trong kinh hãi, run run rẩy rẩy cắm chìa khóa vào khởi động xe, một đường bão táp xoay vô lăng lái xe ra khỏi bãi đậu.

“Mẹ kiếp, cũng may đây chỉ là xác sống cấp I.” Sau khi ra đến đường Diệp Hỏa mới thở phào nhẹ nhõm, lẩm bầm một câu.

Chu Tụng dù sao cũng là cảnh sát hình sự, anh nhanh chóng khôi phục cảm xúc, quay kính xe xuống ném cánh tay bị đứt của xác sống kia ra ngoài.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, Chu Tụng hỏi: “Chìa khóa kia —— “

Diệp Hỏa nói: “Tôi làm chìa khóa vạn năng, cắm vào khóa điều khiển đều có thể lái. Ai biết anh ngốc như vậy, không được dùng điều khiển từ xa.” Mắt kính của hắn bởi vì mũi đổ mồ hôi mà trượt xuống dưới, nhưng bởi vì ở bên trong mặt nạ bảo hộ, hắn lại không muốn gỡ xuống mặt nạ bảo hộ nên không có biện pháp đẩy lên, cảm thấy có chút bức bối.

“Anh biết những xác sống này bị ảnh hưởng bởi âm thanh, vì cái gì còn phải làm thành có âm thanh?” Chu Tụng hỏi.

Diệp Hỏa nhìn ngoài cửa xe, nói: “Về sau sẽ hữu dụng.”

Chu Tụng lái một lúc, đột nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: “Này, tôi nói ——” anh nhìn Diệp Hỏa: “Đừng nói là anh không biết lái xe đi?”

Cái này giải thích vì cái gì dù cho Chu Tụng đảm đương vũ lực Diệp Hỏa lại để cho anh lái xe, cùng với vì cái gì Diệp Hỏa sẽ kéo ra ghế lái một mình lên trước. Nếu để cho Chu Tụng lên trước, không biết đổi lại chỗ ngồi phải chậm trễ bao nhiêu thời gian.

“Không nghĩ tới anh còn có chuyện không biết làm a, tôi còn tưởng rằng anh cái gì cũng biết.” Chu Tụng cười nói.

Diệp Hỏa liếc anh ta một cái: “Đồ cảnh sát vô dụng không có súng cái gì cũng làm không được thì không có tư cách nói tôi.”

Chu Tụng không cãi lại hẳn: “Thời đại này mà không biết lái xe thì sống thế nào? Anh thông minh như vậy vì sao không học?”

Diệp Hỏa im lặng một hồi, nói: “Mẹ của tôi qua đời vì tai nạn xe.”

Chu Tụng sửng sốt một chút: “Thật có lỗi.”

“Anh vậy mà cũng tin?” Diệp Hỏa khinh thường hừ một tiếng, cười khẩy nói.

Chu Tụng mất hứng không nói thêm gì nữa.

Thời điểm đến cục cảnh sát Diệp Hỏa nói: “Anh về sau bớt ở trước mặt tiểu tử kia nhắc đến ‘Thuyền cứu nạn’.”

Chu Tụng giật mình hỏi: “Cậu ấy không biết?”

“Em ấy cái gì cũng không biết.” Diệp Hỏa vừa nói vừa hí mắt quan sát tình huống chung quanh, hẳn thay đạn mới cho súng, sau đó đặt lên đùi Chu Tụng.

“Với tư cách người yêu của cậu vậy mà cậu ấy lại không biết ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’?! ” Chu Tụng rất kinh ngạc. Diệp Hỏa thể nhưng chính là cái người nửa năm trước suýt chút nữa phá hủy “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” gây xôn xao dư luận a!

Nghe thấy từ “người yêu” Diệp Hỏa không được tự nhiên xì một cái, mím môi hung dữ nói: “Cho nên anh tạm thời đừng nhắc ở trước mặt em ấy, tôi không muốn khiến cho em ấy... tuyệt vọng.”

Chu Tụng gạt đầu, dừng xe lại. Diệp Hỏa nhú mày nhìn anh hỏi: “Lần này anh đã chuẩn bị xong chưa, cảnh sát Chu?” Sau đó cười nhạo nói: “A tôi quên mất cảnh sát Chu chỉ cần cầm súng liền rất lợi hại.”

Nhìn chung quanh chỉ có bốn năm xác sống Diệp Hỏa liền dẫn đầu xuống xe trước, Chu Tụng cầm súng lên cũng đuổi theo Diệp Hỏa.

Công trình kiến trúc này gần như đã biến thành phế tích rồi. Tòa nhà cách gần nơi bị phát nổ chỉ còn có tường đổ, hoàn toàn nhìn không ra nơi này đã từng cao đến xuyên thẳng chân trời, là khu vực tương đối phồn hoa ở thành phố này. Diệp Hỏa nhìn quanh, cũng may phạm vi phát nổ không khác với dự đoán của hắn lắm, nếu lớn hơn chút nữa sẽ lan đến gần nhà mình và Sở Hạ Lâm.

Cục cảnh sát giống như lời Chu Tụng nói, hơn phân nửa lún xuống lòng đất. Diệp Hỏa đi theo Chu Tụng thận trọng tránh đi xác sống vây quanh cục, Chu Tụng gạt một vài tảng đá qua, liền lộ ra một cái hố. Anh nháy mắt ra hiệu với Diệp Hỏa, Diệp Hỏa dưới ám hiệu của anh chui vào cái động kia, Chu Tụng nhìn quanh cũng theo vào, lại tìm vài tảng đá che ở cửa động.

Diệp Hỏa mở đèn pin, dưới ánh sáng của ngọn đèn trước mắt lập tức xuất hiện hai người, Diệp Hỏa hết hồn, nhịp tim trong nháy mắt lên đến một trăm tám.

Chu Tụng giới thiệu hai người: “Cố Tây An, Cố Nam Ninh, bọn họ là sinh đôi. Đồng đội của tôi.” Anh lại chỉ chỉ Diệp Hỏa nói: “Diệp Hỏa.”

Cô Tây An cùng Cố Nam Ninh giật mình trăm miệng một lời: “Tôi địch anh chính là Diệp Hỏa!”

Diệp Hỏa không đáp lại. Hắn đánh giá hai anh em song sinh này, hai người trước mắt vô cùng bản cho dù tướng mạo hay hình thể đều giống nhau như đúc.

Chu Tụng giải thích một chút chuyện gì đã xảy ra, lại lấy ra hai đèn pin trong túi đưa cho hai người bọn họ, liền nhìn Diệp Hỏa bên cạnh càng đi vào sâu trong cục: “Đi thôi, nhìn xem trong cục của mấy người còn có cái gì.”

Bốn người vợ vết sạch sẽ cả toàn cục, súng đạn áo chống đạn công tay còn điện còn chưa kể đến mấy thứ hầm bà lằng khác, Diệp Hỏa còn bảo bọn họ cầm luôn thuốc phiện lúc trước thu được, dù sao cũng đã lái xe tải tới a, ngốc mới không cầm.

Lúc sắp lái đi Diệp Hỏa bị một thứ đặt trên bàn trong văn phòng hấp dẫn. Đó là một cái đồng hồ, dù cho dính không ít bụi xám tro nhưng Diệp Hỏa cũng có thể nhìn ra đó là của ai. Trái tim Diệp Hỏa siết chặt, cẩn thận lau sạch lớp bụi bên ngoài, nắm chặt trong tay.

Xe tải chỉ có ba chỗ ngồi, Cố Tây An chỉ có thể cùng đồ vật vợ vết được ngồi trong thùng hàng phía sau.

Chu Tụng lái xe quay đầu, Diệp Hỏa thấy thời gian còn sớm, nói: “Trước đừng vội về nhà, tiện đường đi

qua Tân Quang.”

Tân Quang là một cửa hàng ở gần đây, không ít thứ xa xỉ. Lúc Chu Tụng nghe thấy “thuận đường đi Tân Quang” thì cau mày, lòng thầm nghĩ tiện đường em gái anh, mẹ nó không biết phải vòng biết bao nhiêu đường mới tới.

Lại nói, dù thế nào cũng đã ra ngoài rồi cũng phải cầm theo ít đồ trở về, nếu như cầm thứ gì, đã tới lúc này rồi dù có lấy được tiện nghi cũng chẳng có nghĩa lý gì. Xe dừng trước cửa Tân Quang, bốn người cầm súng xuống xe. Bọn họ tránh xác sống lại nhanh chóng ẩn nấp tựa như quỉ vào thôn* quét sạch một vòng, lấy đồ ăn thức uống cùng một số vật phẩm cần thiết hoặc không cần thiết hàng ngày, tất cả lớn nhỏ đều là hàng hiệu: Cái gì mà CK Zegna Boss Armani, cái gì mà Burberry Versace Prada Tom Ford, một hơi kể ra. Cổ Tây An cùng Cổ Nam Ninh lúc đi ngang qua khu đồ điện còn lấy một đồng mic lại nhét vào máy đĩa karaoke vào túi.

(* quỉ tử tiến thôn, cái này hình như liên quan đến quan Nhật.)

Thời điểm đi ngang qua quầy bán đồ lót Diệp Hỏa chấp nhất cầm một đồng quần lót.

“Như thế nào?” Diệp Hỏa trừng mắt ba người dùng ánh mắt khác thường nhìn mình: “Không mặc giống như ba người?”

Ba người kia không dám nói gì, ngẫm lại cũng cảm thấy có đạo lý, vì vậy cũng lần lượt cầm một đồng đồ lót.

Lại trở về xe, Chu Tụng vừa khởi động liền nghe Diệp Hỏa nói: “Trước đừng về nhà, tiện đường đi qua Quốc Triển.”

Chu Tụng thầm mắng một câu “Trang bức như phong, thường bạn nhĩ thân”* liền chạy xe về hướng Quốc Triển. Anh oán thầm Diệp Hỏa là có lý do, trước khi gặp chuyện không may Quốc Triển là một showroom xe, Diệp Hỏa đi chỗ đó thuần túy là vì lấy xe. Cảnh sát Chu thầm nhủ anh nha bên dưới lầu có nguyên một bãi đỗ xe anh còn một hai muốn đi lấy xe, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến trạm xăng lấy mấy thùng xăng.

(*Nguyên văn , ý là lật mặt???)

(*Trang bức()/Trang B(B): Làm ra vẻ. Cố gắng thể hiện ra một khí chất (tính cách/phong cách) khác không đúng với thực chất (VD, không hiểu biết, yêu thích gì văn chương nhưng khi đi chung với 1 nhóm văn nghệ sỹ thì làm ra vẻ mình cũng là người hiểu biết, yêu thích văn chương)

Trong showroom ngoại trừ xe còn có người mẫu xe, tuy rằng lúc này bọn họ cũng đã biến thành xác sống, nhưng dáng người vẫn là dáng người kia, ăn mặc cực kỳ ít vải, mỹ nữ cho dù biến thành xác sống vẫn là mỹ nữ, vẫn vô cùng gợi cảm.

Từ showroom ra đến ngoài Cổ Tây An rốt cuộc không cần ngồi thùng hàng nữa rồi, cậu lái chiếc Porsche đi ở sau cùng, trước cậu là chiếc Bentley do Cổ Nam Ninh lái.

Chỉ có Chu Tụng, vẫn là cái xe tải kia.

Diệp Hỏa về đến nhà, Sở Hạ Lâm đang chơi Need for Speed*. Sở Hạ Lâm mở cửa cho bọn hắn, nhìn thấy Cổ Tây An cùng Cổ Nam Ninh thì vui vẻ nói: “Lần trước tối om không nhìn ra hai người là sinh đôi!” Cậu đánh giá bọn họ: “Ngày hôm qua tôi nhìn thấy Chu Tụng đã muốn nói, các cậu mặc cảnh phục thật đẹp mắt!”

(*một sê-ri chơi được phát hành bởi Electronic Arts và được phát triển bởi một số studio thuộc công ty của Canada là EA Black Box. Đây là trò chơi đua xe thành công nhất mọi thời đại.)

Diệp Hỏa nhìn cậu bởi vì chứng kiến người mới cùng đồng phục cảnh sát mà hưng phấn, không để ý mình tí nào, tự đi cởi trang phục phòng hộ ra.

Cổ Tây An cùng Cổ Nam Ninh chào hỏi Sở Hạ Lâm, dù cho giải thích một lần Sở Hạ Lâm vẫn không phân rõ ai là ai.

Diệp Hỏa đã lâu không hoạt động, chạy một ngày mệt mỏi nằm co quắp trên ghế sofa, nói: “Hôm nay mấy cậu ở dưới lầu một đêm đi. Ngày mai tôi sắp xếp phòng cách vách, các cậu có thể ở.”

Anh em Cổ gia cùng Chu Tụng gật gật đầu, nói cảm ơn lại xuống dưới lầu nhìn Cam Qua. Cam Qua vẫn còn đang hôn mê, cũng may đã hạ sốt. Cặp sinh đôi ở trong phòng tắm của Sở Hạ Lâm cùng Diệp Hỏa xử lý mình sạch sẽ, lúc đi ra đã nhân mô cầu dạng rồi. Sở Hạ Lâm nhìn bọn họ đổi lại trang phục bình thường, vỗ bàn nói: “Tôi giặt cảnh phục cho hai cậu, hai cậu lại mặc vào có được không!”

Diệp Hỏa liếc cậu một cái, nhưng đáng tiếc lực chú ý của Sở Hạ Lâm đều đặt ở trên người hai anh em Cổ gia, nhìn cũng không nhìn thấy.

Anh em Cổ gia bởi vì một tháng không cắt tóc rồi nên tóc có chút dài, Chu Tụng tóc dài chậm, ngược lại cũng không cần cắt.

Sở Hạ Lâm mở ngăn tủ, lấy ra dụng cụ cắt tóc nói với cặp sinh đôi: “Tôi cắt tóc cho hai cậu đi.”

Diệp Hỏa lại lườm Sở Hạ Lâm, đẩy kính tức giận sai Chu Tụng đi làm cơm.

Sở Hạ Lâm sửa tóc Cổ Tây An thành kiểu húi cua, nhìn qua Cổ Nam Ninh nói: “Cậu khỏi phải cắt, tôi sửa một chút cho cậu, không dựa vào kiểu tóc tôi thực sự không phân biệt được hai người các cậu.”

Cổ Nam Ninh nhún vai, không có ý kiến.

Cắt xong tóc Sở Hạ Lâm rất hài lòng tác phẩm của mình, khen: “Thật có sức sống!”

Diệp Hỏa ném sách xuống bàn trà, đứng dậy liền đến phòng bếp, nói với Chu Tụng: “Động tác của anh chậm như vậy, cơm đến giờ còn chưa nấu xong?!”

Mặc dù không có rau thịt mới, nhưng mà cơm tối cực kỳ phong phú, thịt gà khô móng heo đều đầy đủ, cái này phải đặc biệt cảm ơn người phát minh ra đồ hộp cùng đóng gói hút chân không.

Để chào đón anh em Cố gia, Chu Tụng còn có Cam Qua vẫn đang hôn mê dưới lầu, Sở Hạ Lâm mở mấy chai rượu. Diệp Hỏa bởi vì tối phải gác đêm nên không muốn uống, Chu Tụng vỗ vai hắn nói: “Tối hôm qua cùng hôm nay đã một đêm một ngày không ngủ, hôm nay nghỉ ngơi thật tốt, để tôi gác đêm.”

Diệp Hỏa cười cười: “Cảnh sát Chu nhưng phải nhớ chuẩn bị súng cho tốt.” Hắn từ sau khi sự kiện bùng nổ cũng chưa được ngủ ngon ngày nào, hiện tại có người hỗ trợ, cũng là mừng rỡ hài lòng.

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm một cách vi diệu, uống ly rượu kia một hơi cạn sạch.

Bữa tối mọi người giống như ăn tết nên ăn thì ăn, nên uống thì uống. Cơm nước xong xuôi anh em Cố gia còn lấy ra mic loa kéo Sở Hạ Lâm hát karaoke. Sở Hạ Lâm bắt đầu hát, cũng may phòng này cách âm không tệ, bằng không thì đừng nói là xác sống, sói trong vườn bách thú cũng bị dẫn đến.

Diệp Hỏa mệt đến không xong tửu lượng lại kém, nhìn Sở Hạ Lâm chơi với bọn họ đến vui vẻ, từ khi có anh em Cố gia đến, lực chú ý của Sở Hạ Lâm đều đặt trên người bọn họ, ngay cả lời nói quan tâm mình cũng không có. Diệp Hỏa uống hai ngụm rượu, trở về phòng ngủ.

Diệp Hỏa ngủ đến nửa đêm cảm thấy giường bên cạnh lún xuống, hắn lập tức cảnh giác tỉnh táo lại, nghĩ là Sở Hạ Lâm trở về bấp thính căng thẳng mới thả lỏng.

“Chơi rất vui sao?” Diệp Hỏa đưa lưng về phía Sở Hạ Lâm nói.

“Vui!” Sở Hạ Lâm đã rất lâu không nói chuyện với ai khác ngoài Diệp Hỏa rồi, tuy rằng ngày hôm qua gặp Chu Tụng, nhưng Chu Tụng âm dương quái khí*, bầu không khí khi ở cùng Diệp Hỏa lại thuyết bất thanh đạo bất minh**. Trái lại anh em Cố gia đều rất dễ gần, giống như hầu hết mọi người Sở Hạ Lâm là cuồng đồng phục, nhìn thấy hai cảnh sát đích thực mặc đồng phục dĩ nhiên hưng phấn lại vui vẻ.

(*Tính tình cổ quái, làm cho người ta không biết đầu mà đoán định.)

(** nói không rõ đạo bất minh | không biết như thế nào để trình bày vấn đề; khó nói rõ ràng | tình cảm, quan hệ không rõ ràng.)

“Vui vẻ như vậy?” Giọng Diệp Hỏa lộ ra chút nguy hiểm.

Sở Hạ Lâm lúc này còn đang ở trạng thái hưng phấn, không chú ý tới giọng nói của Diệp Hỏa, đáp: “Ừ!”

Diệp Hỏa hừ một tiếng, nghiêng người đè Sở Hạ Lâm xuống dưới thân, cho cậu một cái hôn sâu. Hắn nâng cằm Sở Hạ Lâm lên hỏi: “Nếu như anh làm em có phải em càng vui vẻ hơn nữa hay không?”

6. Chương 6

Đại não Sở Hạ Lâm chậm hai giây.

Cái gì? Diệp Hỏa mới nói gì.

Là cái mà mình đang nghĩ sao! Thật! Thật sự! Trong đầu Sở Hạ Lâm lập tức vang lên một khúc nhạc: Đợi thật lâu rồi cuộc đã đợi tới ngày hôm nay, mộng hồi lâu rồi cuộc đã thực hiện được giấc mộng...

(*Đây là bài Hôm nay của Lưu Đức Hoa.)

Trái tim Sở Hạ Lâm đập thành thạch, đã bắt đầu não bổ (*yy) mấy hình ảnh như vậy như vậy* với Diệp Hỏa.

(* những những tương tương: như vậy như vậy, ấy ấy.)

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm sau nụ hôn vừa rồi chỉ nhìn mình ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không có, nói: “Không muốn thì thôi.” Dứt lời liền trở mình nằm xuống.

Sở Hạ Lâm kịp phản ứng, kéo cổ áo Diệp Hỏa lại in một nụ hôn xuống môi hắn: “Muốn muốn muốn!” Sau đó nhanh chóng trở mình xuống giường: “Em đi tắm em đi tắm! Trước khi em quay lại không cho anh ngủ, anh đã đồng ý với em rồi!”

Diệp Hỏa buồn cười nhìn cậu chạy vào phòng tắm, cười mắng: “Con mẹ nó đồng ý em cái gì.” Sau đó liền nhìn thấy Sở Hạ Lâm đã cởi đồ lộ đầu ra khỏi phòng tắm giơ ngón tay giữa với mình: “Ài quả anh có đồng ý hay không, em hôm nay nhất định ép khô anh.”

Tiểu tử này... Diệp Hỏa vừa bực vừa buồn cười, thật sự là gan càng lúc càng lớn.

Sở Hạ Lâm một bên tắm một bên hỏi Diệp Hỏa tình huống hôm nay ở bên ngoài cùng Chu Tụng, Diệp Hỏa kể lại qua loa, chỉ nói bọn họ đón người lấy chút tiếp tế liền trở về, không có việc gì. Sở Hạ Lâm thối bốt xà phòng, hỏi ra điều đã ngen ở trong lòng hai ngày nay: “Anh và Chu Tụng... có phải đã quen nhau từ trước hay không? Em thấy quan hệ giữa hai người dường như không tệ.”

“Không quen, anh ta tự nhận mà thôi.” Diệp Hỏa ăn ngay nói thật. Quan hệ không tệ sao? Diệp Hỏa nghĩ một chút nói: “Huống hồ tình huống hiện tại, giữ gìn mối quan hệ với đồng loại cũng không tính là một chuyện xấu.” “Thật sự?” Sở Hạ Lâm nửa tin nửa ngờ hỏi.

“Anh sẽ không lừa em.” Giọng Diệp Hỏa từ bên ngoài truyền đến.

Đúng vậy a, Sở Hạ Lâm bĩu môi oán thầm, anh chỉ biết gạt em.

Sở Hạ Lâm tắm xong, nghĩ một chút mở ra ngăn tủ chuẩn bị thay đồ lót mới, lại phát hiện đồ lót lần trước cậu cầm từ siêu thị về không thấy đâu, liền hỏi Diệp Hỏa bên ngoài: “Hỏa Nhi, trong —— “

“Anh ném rồi.” Diệp Hỏa nói nhẹ nhàng, rốt cuộc có thể ném đi đồng đồ rách rưới kia lại khiến cho hắn sáng khoái dễ chịu: “Anh lấy đồ mới về rồi, trong túi bên ngoài.”

Sở Hạ Lâm đỏ khấc đỏ cười: “Vậy hôm nay em mặc cái gì a...”

“Em mặc cái gì không phải lát nữa đều phải cởi sao?” Diệp Hỏa hừ hừ, một lúc sau liền thấy Sở Hạ Lâm bọc khăn lông đi ra.

Diệp Hỏa nâng mắt nhìn Sở Hạ Lâm, làm bộ đẩy mắt kính, mẹ nó, thân thể của gia hỏa này thật đẹp mắt.

Quanh năm tập võ lại khiến dáng người Sở Hạ Lâm thon dài cân xứng, điển hình của mặc quần áo thì gầy cởi quần áo thì có thịt, cơ bắp được luyện đến vừa mức, tương đối xinh đẹp.

Sở Hạ Lâm vừa ra nhìn thấy Diệp Hỏa cũng là sững sờ, lời cũng nói không lưu loát: “Anh... anh anh anh... em đêch... em đêch đêch đêch đêch!”

Diệp Hỏa chính là đang mặc một bộ cảnh phục hoàn toàn mới, gác chân ngồi trên ghế sofa trong phòng ngủ.

Nhìn người mình thích mặc bộ trang phục mình thích, máu toàn thân của Sở Hạ Lâm đều muốn sôi trào, đặc biệt là động tác đẩy kính vừa rồi của Diệp Hỏa, ở trong mắt Sở Hạ Lâm quả thật chính là câu dẫn. Bàn tay đẹp như thế... sẽ làm ra những thứ kia với cậu... còn tiến vào chỗ kia của cậu... “Mẹ nó... em đêch... đêch...”

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm nhìn thấy cảnh phục ngoại trừ lời thô tục cái gì cũng nói không ra, cũng không biết nên bực hay nên cười. Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với Sở Hạ Lâm, trầm giọng: “Tới đây.”

Sở Hạ Lâm liếm môi một cái nghe lời đi qua, bị Diệp Hỏa duỗi tay kéo một cái liền ngồi xuống trên đùi hắn.

Diệp Hỏa liếc nhìn khăn lông ở dưới đã giống như cái lều, nâng cằm Sở Hạ Lâm dùng ngón tay vuốt ve môi cậu: “Nhìn thấy cảnh phục liên kích động như vậy, hôm qua còn ở trên giường vẽ bản đồ*, chiều nay nhìn thấy hai vị cảnh sát kia em còn kém không bắn tại chỗ.”

(*Nguyên văn này để ám chỉ mộng xuân ak.)

Sở Hạ Lâm xấu hổ sốt ruột nói: “Em là bởi vì thích anh mới —— A... A... A.....” Ngón tay Diệp Hỏa không đợi cậu nói xong đã trượt vào miệng cậu, đưa bốn đầu lưỡi mềm mại của Sở Hạ Lâm.

“Ngày hôm qua đã làm cái mộng hạ lưu gì rồi hả?” Ngón tay Diệp Hỏa trượt ra, làm cho bờ môi Sở Hạ Lâm bị quệt đến ướt át ngon miệng.

Diệp Hỏa ngay cả chạm cũng không chạm vào cậu, ánh mắt của Sở Hạ Lâm đều ẩm ướt, cậu run rẩy lên tiếng: “Mộng... mộng thấy anh làm...”

“Làm thế nào?” Diệp Hỏa điềm tĩnh hỏi.

“Liên...” Sở Hạ Lâm thở hổn hển nói: “Liên ở trên giường làm như thế a...”

“Hả? Thật không có sáng ý?” Diệp Hỏa nhếch môi: “Anh là dùng... tư thế gì làm em?”

Nghे thấy lời này Sở Hạ Lâm từ xương cột đến đỉnh đầu đều là một trận tê dại, cậu nói: “Chính diện...”
“A... ngay cả tư thế cũng vậy —— “

“Vào từ sau... cười... vào bên cạnh... anh còn ôm em... còn có...” Sở Hạ Lâm lại nói một vài tư thế, mắt hí hí nhìn Diệp Hỏa, sau đó rũ xuống không có ý tứ nói tiếp.

Ngón tay Diệp Hỏa lướt qua môi dưới của Sở Hạ Lâm, xuống yết hầu lại thẳng đến ngực, lòng thầm nghĩ rõ ràng còn chưa làm được mấy lần vậy mà tiểu tử này đã đâm thành như vậy, thật sự là sẽ câu dẫn người. Hắn ngồi dậy, tay vỗ eo Sở Hạ Lâm, theo cột sống cậu vuốt ve phía sau lưng của Sở Hạ Lâm, ghé vào tai cậu nói: “Mấy tư thế kia hôm nay chúng ta đều thử một lần, em thấy sao?”

Vành tai Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa ngậm trong miệng, cả người mềm nhũn, Cậu nắm lấy cảnh phục của Diệp Hỏa, mang theo tiếng nức nở: “Được... được...”

Này là bị khi dễ đến khóc? Tay Diệp Hỏa trượt xuống, vuốt vuốt cái mông bị khăn bao quanh của Sở Hạ Lâm: “Nếu như anh không làm em, tiểu tử em tối hôm nay liên phải mộng thấy cùng hai anh em kia play đồng phục chơi 3p rồi.”

“Em thích anh a... chỉ muốn làm với anh...” Sở Hạ Lâm chôn mặt vào vai Diệp Hỏa: “Hỏa Nhi có phải anh ghen không... a...”

Ghen con mẹ em. Diệp Hỏa bóp hông Sở Hạ Lâm một cái, nắm cả eo cậu, ngâm đầu vú của cậu vào trong miệng.

Sở Hạ Lâm uốn ngực cong eo, bàn tay vốn đặt trên vai Diệp Hỏa nắm chặt muốn chết.

Đầu lưỡi Diệp Hỏa đảo quanh đầu vú Sở Hạ Lâm lại dùng răng cắn nhẹ, một tay bóp ngực Sở Hạ Lâm. Cơ ngực của Sở Hạ Lâm vô cùng xinh đẹp, cứng mềm vừa phải lại có co giãn. Sở Hạ Lâm thoải mái nhắm mắt lại, trong lúc mơ màng nhìn thấy sườn mặt nghiêm túc liếm láp ngực mình của Diệp Hỏa cùng với cảnh phục hấn đang mặc, bụng dưới nóng đến không chịu nổi.

“Anh... anh... đừng... đừng đừng em a...”

Diệp Hỏa thổi thổi đầu vú ướt át của Sở Hạ Lâm, trên tay dùng sức bóp ngực của cậu, nâng mắt nhìn cậu nói: “Không phải đang đừng sao?”

Sở Hạ Lâm run rẩy, khóe mắt phấp phồng: “Phía dưới...”

Bàn tay của Diệp Hỏa còn chưa rời khỏi ngực của Sở Hạ Lâm, một bên nhào nặn một bên dùng ngón trỏ cùng ngón giữa kẹp đầu vú Sở Hạ Lâm day day, thỉnh thoảng dùng sức đè xuống rồi lại lôi ra đầu vú dựng đứng, cho đến khi hai đầu vú đều bị hấn làm đến sưng lên lại ướt nhẹp mới thả ra, đi chiếu cổ tiểu Sở.

Tay của hắn sờ xuống phía dưới của Sở Hạ Lâm, tiểu Sở trong khăn tắm đang theo sự kiện xảy ra lúc trước mà dựng thành một túp lều sưng sưng ở giữa. Bàn tay Diệp Hỏa cách khăn lông xoa xoa quy đầu của cậu, lại lên lại xuống. Khăn lông thô ráp lại khiến cho Sở Hạ Lâm sáng khoái đến giật mình, cậu cong eo về phía trước, thật giống như đang chủ động ra vào trong tay Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm trên người nhú mào cắn tay, trong miệng phát ra tiếng nước nở mơ hồ, lòng thâm nghĩ thật mẹ nó dâm. Tay của hắn mò vào trong khăn đụng đến dương vật của Sở Hạ Lâm, phát hiện quy đầu của Sở Hạ Lâm đã sớm bị chất lỏng tuyến tiền liệt của lỗ tiểu làm cho ướt.

Hắn xóc khăn lông lên, nói: “Em xem nơi đây đã biến thành cái dạng gì rồi...”

Sở Hạ Lâm nghe lời cúi đầu, liền nhìn thấy khăn lông bị xóc lên dính một mảng chất lỏng sền sệt bản thân không biết xấu hổ tiết ra, cậu vội vàng quay đầu đi, giây tiếp theo liền bị Diệp Hỏa kéo cầm về.

Diệp Hỏa ngâm lấy môi Sở Hạ Lâm cắn cắn, đầu lưỡi liền duỗi vào, hắn một bên cùng Sở Hạ Lâm hôn sâu, một bên lên xuống dương vật của cậu, chỉ chốc lát sau Sở Hạ Lâm liền chạy trốn khỏi bờ môi của hắn, ngửa đầu thở hồng hộc từng ngụm.

Diệp Hỏa khẽ cắn yết hầu của Sở Hạ Lâm, cảm thấy dương vật trong tay nhúc nhích, biết rõ cậu đã tới rồi. Diệp Hỏa nhanh tay tăng tốc lên xuống, bàn tay vốn vuốt ve toàn bộ thân thể của Sở Hạ Lâm tiến vào khe hông cậu để ở cửa huyệt run rẩy.

“A... a...a.. ư...” Sở Hạ Lâm lúc này cũng không đoái hoài đến giọng mình nữa, không lâu sau liền rên rỉ bấn đầy một tay Diệp Hỏa.

Quá lâu không làm rồi, tinh dịch Sở Hạ Lâm bắn ra vừa nhiều lại vừa sệt. Diệp Hỏa giơ tay đến trước mặt Sở Hạ Lâm, hỏi: “Em nói làm sao bây giờ?”

Đầu óc Sở Hạ Lâm mơ màng, liền nắm lấy bàn tay ướt nhẹp của Diệp Hỏa lau lau vào ngực mình, cậu cúi người thè lưỡi liếm vành tai Diệp Hỏa, nói: “Bắt em đi, cảnh sát Diệp.”

Diệp Hỏa cười cười, thật sự móc ra một cái còng từ bên hông còng lại hai tay của Sở Hạ Lâm, nói: “Đây là em nói.”

Sở Hạ Lâm còn chưa kịp phản ứng ngón tay của Diệp Hỏa đã đút vào huyết sau vừa rồi đã bị hắn bóp đến mềm nhũn, cậu rên một tiếng theo phản xạ co rút huyết, lại khiến cho khoái cảm khi ngón tay của Diệp Hỏa cắm vào trong càng lớn.

Diệp Hỏa thấy cậu kẹp chặt như vậy trong lòng lại có loại tức giận vô hình, hắn có ý xấu gầy gầy ngón tay trong cơ thể cậu, Sở Hạ Lâm liền xụi lơ nằm trong ngực hắn.

Diệp Hỏa xoay vài vòng trong cơ thể Sở Hạ Lâm, không lâu lắm liền nghe thấy huyết sau của Sở Hạ Lâm bị quấy đến tiếng nước nhèm nhẹp. Sở Hạ Lâm nghĩ nước kia là hỗn hợp tinh dịch cùng dịch ruột non của mình, liền xấu hổ đến độ nắm chặt cổ áo Diệp Hỏa.

Sở Hạ Lâm dần thích ứng, cậu từ dư âm của cao trào dần tỉnh táo lại, nhìn Diệp Hỏa chậm rãi bình thần đùa giỡn chính mình, cảm thấy khó chịu. Cậu ngồi thẳng lên, dùng đôi tay bị còng cởi quần Diệp Hỏa, kéo xuống khóa đồng, thứ kia của Diệp Hỏa liền nảy ra ngoài, đánh mạnh vào dương vật của Sở Hạ Lâm. Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa, tình huống của tiểu tử anh cũng không tốt hơn là bao, còn giả bộ cái gì a.

Nhìn Sở Hạ Lâm đeo còng thủ dâm cho mình, hô hấp của Diệp Hỏa cũng nặng nề. Hắn dựa vào ghế, nhìn Sở Hạ Lâm trần truồng từ trên xuống dưới, phong cảnh này mẹ nó đẹp đến không xong.

Sở Hạ Lâm xoa dương vật Diệp Hỏa hai cái liền lung la lung lay quỳ xuống, nhét thứ kia vào huyết sau của mình. Cổ tình hai tay bị còng nên duỗi không tới, cậu thử trực tiếp dùng huyết sau ngậm vào, nhưng mỗi lần đều vì không chính xác mà trượt ra ngoài, cọ đến cửa huyết vừa ngứa vừa tê dại. Diệp Hỏa cũng bị cậu cọ đến có chút bốc hỏa, đỡ eo của cậu đâm vào.

Sở Hạ Lâm cắn chặt môi dưới, huyết sau đói bụng thật lâu rất nhanh co lại, cảm nhận hình dạng của Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa hung hăng nói: “Đừng kẹp.”

Sở Hạ Lâm nhưng giống như không nghe thấy lại càng vặn vẹo thêm: “Diệp Hỏa.. thật giỏi...”

Mẹ kiếp... còn trị không được em?! Diệp Hỏa nắm eo Sở Hạ Lâm, ra vào vài cái thấy cậu hoàn toàn thích ứng liền bắt đầu tăng tốc. Sở Hạ Lâm vừa bắt đầu đã bị làm giống như mưa giông gió bão khiến cho trở tay không kịp, ngay cả tiếng thét đều nghẹn lại trong họng.

“Anh... nhẹ một chút... a a...”

Diệp Hỏa mới không để ý tới cậu, càng không ngừng dùng sức đâm vào chỗ sâu, không lâu sau liền đâm đến Sở Hạ Lâm ý thức tan rã, ôm lưng Diệp Hỏa thì thào: “Thật là lợi hại” “Giỏi quá” “Sâu quá”.

Sở Hạ Lâm đông đưa eo phun ra nuốt vào dương vật của Diệp Hỏa, nhóm dậy lộ ra nửa quy đầu lại ngồi xuống, Diệp Hỏa cũng theo tiết tấu của cậu đâm vào bên trong, mỗi một lần quy đầu đều hung hăng lướt qua tuyến tiền liệt, làm Sở Hạ Lâm thở không ra hơi, lỗ tiểu tiết dịch ra ngoài mắt thấy đã muốn bắn.

Diệp Hỏa không muốn cho Sở Hạ Lâm bắn lần hai nhanh như vậy, hấn cắn cắn cổ Sở Hạ Lâm, khàn giọng: “Đứng lên.”

Sở Hạ Lâm mơ mơ màng màng đứng dậy, bởi vì không muốn rời đi thứ kia của Diệp Hỏa, huyết sau vẫn còn hơi hút lấy.

“Ai bảo em rút ra?” Diệp Hỏa vỗ vỗ mông Sở Hạ Lâm: “Xoay qua chỗ khác.”

Sở Hạ Lâm liền ngồi xuống đùi Diệp Hỏa tư thế đưa lưng về phía hấn, huyết sau bị quy đầu cọ xát sáng khoái đến không xong. Diệp Hỏa liền ở tư thế này đâm Sở Hạ Lâm vài cái, vừa đâm vừa đứng lên. Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa đâm đến lảo đảo về phía trước, chân lại mềm nhũn đứng không vững.

Diệp Hỏa giữ eo cậu, cười nói: “Đi lên phía trước a.”

“Anh...” Sở Hạ Lâm lúc này trầm nghĩ lại để cho Diệp Hỏa làm mình sáng khoái giống như vừa rồi, khom lưng đứng yên cọ cọ Diệp Hỏa. Cậu quay đầu tìm kiếm môi Diệp Hỏa, Diệp Hỏa hôn cậu, từng chút từng chút đâm về phía trước: “Ngoan, lên giường.”

Huyết sau của Sở Hạ Lâm cứ ngậm lấy dương vật của Diệp Hỏa đi vài bước về phía trước, thoáng cái nằm sấp xuống mép giường, quay đầu lại nhìn Diệp Hỏa nói: “Cứ... cứ làm như vậy đi... đằng sau thật là khó chịu... anh nhanh lên...”

Sở Hạ Lâm người cao chân dài, cúi người cong eo nằm trên mép giường mông cũng vênh đến thật cao. Diệp Hỏa hôn hôn lưng cậu, tách ra khe mông của cậu đâm vào, lần này lại thật sự ôn tồn. Sở Hạ Lâm cắn ga giường nghênh đón Diệp Hỏa, tiếng túi bìu đánh vào mông hòa với tiếng hít thở tràn ngập toàn bộ phòng ngủ.

“Nhanh lên a...” Sở Hạ Lâm quay đầu nhìn Diệp Hỏa, liền nhìn thấy hấn một tay gạt ra cà vạt một bên cởi ra nút áo sơ mi bên trong. Ánh trắng từ sau lưng hấn chiếu đến, nửa bên mặt của Diệp Hỏa ẩn trong bóng

tối, Sở Hạ Lâm nhìn thấy lòng thằm hô “Đẹp trai quá a, làm chết ông đây làm chết ông đây.”

“Được.” Diệp Hỏa cong môi cười, đè nặng Sở Hạ Lâm liền nhanh chóng đâm vào.

Sở Hạ Lâm trong nháy mắt bị đâm đến lục phủ ngũ tạng đều rời vị trí, cũng không biết Diệp Hỏa nói “Được” là trả lời câu mình vừa nói hần nhanh lên, hay là câu “Làm chết em” bản thân không cẩn thận nói ra.

Lực bèn của Diệp Hỏa rất kinh người, Sở Hạ Lâm bị hần làm lâu như vậy dần dần không theo kịp tiết tấu của hần, núm ga giường hô: “Không được...”

“Chờ một lúc nữa...” Diệp Hỏa nói, dùng lưỡi liếm hôn lưng Sở Hạ Lâm, một bên trấn an tiểu Sở, một bên dùng dương vật hung ác tập kích tuyến tiền liệt của Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm đập giường: “Mẹ nó... thật sự không được...”

“Ngoan...” Diệp Hỏa kiên nhẫn dụ dỗ.

Sở Hạ Lâm là thật sự không được, dưới eo đã sớm bủn rủn thành một bãi, lòng thằm nghĩ cứ tiếp tục như vậy sẽ chết a...

“Từ bỏ.. ô ô.. a a... anh thả em ra...”

“Thật không được... van anh...”

“Từ bỏ a a...”

Cậu một bên nói một bên bò về phía trước, muốn né tránh gông cùm xiềng xích của Diệp Hỏa.

Động tác này thoáng một cái kích thích Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa không biết lấy sức lực chỗ nào, thoáng cái kéo Sở Hạ Lâm lên trên giường, một tay đè chặt hai tay bị công của Sở Hạ Lâm, một tay đè lại xương quai xanh của cậu, giọng điệu nguy hiểm cùng lạ lẫm Sở Hạ Lâm chưa từng nghe qua: “Em muốn trốn sao?” Diệp Hỏa nói, giọng của hần đã lạnh như băng: “Em muốn rời bỏ anh sao?” Sở Hạ Lâm nhìn thấy mà giật mình, ngực của cậu phập phồng phập phồng, nhưng bởi vì bị Diệp Hỏa đè nặng mà vẫn thở không ra hơi: “Diệp Hỏa.... khụ khụ...”

Diệp Hỏa đỏ mắt ngược lại bóp chặt cổ Sở Hạ Lâm: “Em đừng nghĩ chạy trốn, Sở Hạ Lâm.”

Sở Hạ Lâm bị bóp xanh cả mặt, cậu tóm lấy tay Diệp Hỏa ý đồ giãy ra, đối phương rồi lại càng bóp càng chặt.

Em muốn trốn sao? Phải rời xa anh? Muốn để lại một mình anh sao?

“Khụ khụ... Diệp...”

Không được...

Chỉ có em là không được... ai cũng có thể, em không được...

Sở Hạ Lâm... Sở Hạ Lâm...

Anh thích em.

Đừng trốn a...

“Diệp Hỏa.”

Đầu Diệp Hỏa bị Sở Hạ Lâm dùng hết toàn lực đè vào ngực cậu, đầu óc vốn hỗn độn lập tức bình tĩnh lại, vội vàng buông Sở Hạ Lâm ra.

“Khụ khụ... khụ... đệch...” Sở Hạ Lâm một bên ho khan một bên xoa xoa đầu Diệp Hỏa: “Khụ... đồ ngốc nhà anh, em không trốn.”

“Con mẹ nó trốn đến đâu a, đệch.” Sở Hạ Lâm tức giận đến hiềm khi mắng ra mấy lời thô tục: “Bỏ anh... khụ khụ... bỏ anh con mẹ nó em có thể sống sao?”

Diệp Hỏa nằm trên người Sở Hạ Lâm thở hổn hển, giọng điệu lại trở về lúc tình tảo: “Nếu... có một nơi... an toàn, ấm áp lại không có xác sống...”

“Vậy con mẹ nó cũng không rời khỏi anh!” Sở Hạ Lâm hô.

Diệp Hỏa ôm Sở Hạ Lâm, đầu chôn trong ngực cậu, hồi lâu hần nói: “Thật xin lỗi...”

“Thật xin lỗi... thật xin lỗi...”

Bình thường muốn khiến Diệp Hỏa xin lỗi, quả thật so với lên trời càng khó hơn, hiện tại hần một lần nói

liên tục ba câu thật xin lỗi, nói đến Sở Hạ Lâm có chút đau lòng. Mẹ kiếp, vừa rồi bị bóp chính là mình được không.

Sở Hạ Lâm vuốt ve lưng Diệp Hỏa an ủi hẳn, cười châm chọc: “Nếu như anh thật sự cảm thấy có lỗi với em, liền khiến em sáng khoái nhiều một chút, chỗ này của em còn cứng a.” Nói xong dùng phần dưới cằm đâm Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa sưng sờ: “Đã sắp bị bóp chết rồi còn có thể cứng, em thật đúng là lợi hại.” Thấy hẳn khôi phục lại châm chọc khiêu khích như lúc thường, Sở Hạ Lâm rút cuộc yên tâm, cậu nói: “Anh không biết hít thở không thông sẽ càng làm cho người ta càng thêm khoái cảm hay sao?”

“Đó cũng không phải... như thế này...” Diệp Hỏa nhìn phần cổ xanh tím của Sở Hạ Lâm, đau lòng khổ sở đến không xong, hẳn cúi đầu dùng lưỡi liếm cổ Sở Hạ Lâm, lòng tràn đầy áy náy.

“Sợ cái gì a!” Sở Hạ Lâm vuốt tóc Diệp Hỏa: “Em khỏe hơn anh, anh không có khả năng làm gì được em a.” Diệp Hỏa vốn đang lòng tràn đầy áy náy lại nhận phải khiêu khích về tự tôn đàn ông, hẳn ngẩng đầu trừng Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm vội sửa lời: “Em là nói, em cũng không ngốc, anh bóp em em sẽ không phản kháng sao!” Tay của cậu vòng quanh lưng Diệp Hỏa: “Cảnh sát Diệp, anh xem chờ lát nữa em lại làm ca ca tri kỷ của anh có được không, cái này của ông đây còn muốn bắn lần nữa.”

Diệp Hỏa nhìn xuống eo Sở Hạ Lâm, dở khóc dở cười: “Em thật đúng là tâm đại.” (* : coi nhẹ mọi thứ.)

Sở Hạ Lâm chủ động hôn môi Diệp Hỏa, lại lần nữa đốt lên dục vọng nửa lụi của Diệp Hỏa.

“A...” Sở Hạ Lâm thở dốc: “Anh lớn...”

Trong mắt Diệp Hỏa rút cuộc mang theo ý cười, tay của hẳn di chuyển khắp người Sở Hạ Lâm: “Câm miệng, nói nhiều như vậy.”

“Anh động động a...” Chân Sở Hạ Lâm còn vòng bên eo Diệp Hỏa, dán phía dưới của mình vào người hẳn.

“Em có biết vì cái gì em bị bắt không Sở Hạ Lâm?” Diệp Hỏa hơi động, Sở Hạ Lâm liền bắt đầu thở gấp: “... Vì cái gì...”

“Quá lãng.”

Lời tuy nói vậy, Diệp Hỏa vẫn mang theo áy náy cùng xin lỗi, khó có được lúc ôn nhu đối đãi với Sở Hạ Lâm, một lòng chỉ muốn cậu thoải mái. Sở Hạ Lâm thoải mái đến râm rì, cào thành mấy hàng phía sau lưng Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa cảm thấy buồn cười: “Em cắt móng tay đi được rồi đây.”

“Diệp Hỏa... ô ô... thoải mái... em muốn bắn... a a... lại muốn bắn...”

Được. Chờ lát nữa nói luôn một hơi đi.

Diệp Hỏa nâng eo Sở Hạ Lâm lên, cấp tốc ra vào trong chốc lát liền cảm thấy bụng dưới một mảnh ẩm ướt, Sở Hạ Lâm bắn lên người mình. Tiểu tử này... hần hân khuôn mặt của Sở Hạ Lâm, lại động trong chốc lát, rút ra cũng bắn ở trên bụng Sở Hạ Lâm.

7. Chương 7

Lời đã ra tận miệng nhưng cũng nói không thành.

Sở Hạ Lâm cao trào trước lại bị làm đến mơ mơ màng màng, sau khi bắn xong lúc Diệp Hỏa còn đang lau bụng cho cậu cậu đã ngủ rồi. Diệp Hỏa thở dài, hai người lau sạch, lót một miếng giấy trên giường ôm Sở Hạ Lâm cắt móng tay cho cậu.

Diệp Hỏa nhú mày, như thế nào cảm thấy trao đổi chất của Sở Hạ Lâm càng lúc càng nhanh, lần trước thấy cậu cắt móng tay vẫn là...

Sở Hạ Lâm mơ màng, giật mình dường như có một số việc còn chưa làm xong, trong thoáng chốc lại cảm thấy bàn tay bị nắm, thân thể cũng hiếm khi được ôm vào trong ngực.

Cậu nhớ tới Diệp Hỏa hôm nay không cần gác đêm... có thể ôm ngủ như thế này đến sáng hay không a!

Nghĩ như vậy Sở Hạ Lâm trở mình, làm bộ ôm lấy Diệp Hỏa. Người nọ sưng sốt một chút, cuối cùng vẫn là ôm trở về.

Một đêm ngủ ngon.

Ngày hôm sau Diệp Hỏa phân phó người, Chu Tụng ở nhà, hần và Sở Hạ Lâm cộng thêm Cố Tây An cùng Cố Nam Ninh, bốn người còn có súng, xuống tầng hầm phía dưới mà nói cũng đủ rồi.

Từ sau khi sự kiện kia bùng nổ Diệp Hỏa liền lặng lẽ cài đặt camera trong và ngoài cửa chính của khu nhà này, ngay cả miệng thông gió cũng đã gia cố tốt. Tuy nói Diệp Hỏa tính toán tốt thời gian, nhưng sự kiện bùng nổ sớm hơn nhiều so với tưởng tượng của hần, cho nên chuyện khóa điều khiển từ xa (*) ở cửa ra vào là sau khi sự kiện kia phát sinh, nhưng cũng may vẫn phong tỏa được bãi đỗ xe cùng tầng hầm cực kỳ chặt chẽ. Từ sau lần đó Diệp Hỏa vẫn chưa xuống tầng hầm ngầm lần nào, không biết tình huống nơi đó.

Tầng hầm là nơi cất chứa những đồ phế phẩm của một khu dân cư, vật hữu dụng cũng không ít. Nhưng tầng hầm chỉ có một cửa ra vào, bên trong quanh co lòng vòng, ngã rẽ cùng góc chết cũng rất nhiều, Diệp Hỏa không yên tâm để cho một mình Sở Hạ Lâm xuống dưới cho nên Sở Hạ Lâm vẫn chưa từng đi xuống.

Hiện tại số người không ít lại có súng, là thời điểm đi xuống xem một chút rồi.

Chu Tụng đứng ở cửa ra vào vẫy tay với bọn họ rồi khóa cửa lại.

Diệp Hỏa dẫn theo bọn họ một đường đi xuống, dưới sự che chắn của anh em Cố gia mở ra cửa, địa phương trong tầm mắt trống trải yên tĩnh. Diệp Hỏa thông qua bộ đàm lại để cho Chu Tụng nhìn kỹ cửa ra, chờ bọn hắn đi vào liền khóa lại cửa của tầng hầm.

“Anh cũng đừng ngủ mất.” Diệp Hỏa nói.

“Yên tâm đi.”

Diệp Hỏa cầm súng tiên phong, Sở Hạ Lâm bọc hậu. Bốn người rất nhanh đã quét một vòng tầng hầm, không phát hiện xác sống. Quả nhiên, chỗ này bình thường rất ít người lui tới, cho dù xảy ra chuyện cũng là an an tĩnh tĩnh.

Hắn quay đầu giơ tay ra hiệu với ba người còn lại, thần kinh vẫn luôn căng thẳng của Sở Hạ Lâm cùng anh em Cố gia mới thả lỏng. Diệp Hỏa dẫn bọn họ đi đến căn phòng dưới tầng hầm, sau khi mở cửa ngoại trừ các loại công cụ cùng vật phẩm, một xe đẩy hàng siêu thị kích thước lớn đặt trong phòng. Hắn đẩy xe về phía Sở Hạ Lâm, ý bảo cậu phụ giúp.

“Sao cả thứ này anh cũng có, lấy được ở đâu vậy?” Sở Hạ Lâm hỏi.

“Ở siêu thị a.” Diệp Hỏa nói xong vẫy tay với bọn họ, bốn người bắt đầu càn quét từ tầng hầm của hộ gia đình đầu tiên.

Hắn dùng chìa khóa vạn năng mở cửa, một đám người giống như đi siêu thị vơ vét những thứ mà người dân trong khu đặt dưới tầng hầm ngầm.

Vật hữu dụng quả nhiên có không ít, lúc này cho dù là đồ bỏ đi cũng có tác dụng của nó. Nhưng những thứ này đều là ngày bình thường chưa dùng tới, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều thích trữ đồ, rõ ràng vứt đồ là một công việc sáng khoái nhất, nhưng muốn cho người chủ động vứt đồ quả thật còn khó hơn lên trời.

Hiện tại cũng phải cảm ơn bọn họ không ném mấy thứ linh tinh này rồi. Diệp Hỏa bỏ một cây lau nhà vào giỏ xe đẩy, đồ lau nhà đã sớm hỏng, bảo Sở Hạ Lâm lấy một cái ở siêu thị về cậu vẫn luôn ngại không tiện nên cũng không lấy, vậy mà ngay cả máy chạy bộ loại kia cũng đã mang về.

“Đệch —— “

Sau lưng truyền đến tiếng của Cố Tây An, Diệp Hỏa theo tầm mắt của cậu nhìn qua, ở đằng sau hướng ba giờ của đối phương có một xác sống mập mập đang từ một lối đi khác thông tới đi ngang qua lối đi của bọn họ.

Diệp Hỏa ra hiệu chó có lên tiếng đối với ba người đằng sau, bốn người cũng không dám thở mạnh, chờ xác sống kia đi ra khỏi cửa của lối đi ——

Đáng chết! Diệp Hỏa thăm mắng, vừa rồi rõ ràng nhìn thấy, tầng hầm ngầm không có xác sống, gia hỏa này rút cuộc từ chỗ nào đến?!

Còn bỏ sót chỗ nào sao?! Chỗ nào? Đầu óc Diệp Hỏa loạn chuyển, không thể nào là miệng thông gió, hắn đã sớm gia cố miệng thông gió rồi, hơn nữa xác sống này mập như vậy, căn bản không có khả năng tiến vào từ miệng thông gió!

Chẳng lẽ Chu Tụng mở cửa tầng hầm?! Lòng Diệp Hỏa kinh hoàng không thôi, mẹ kiếp, nếu như Chu Tụng mở cửa tầng hầm ngầm mà nói, xác sống sẽ không chỉ dừng lại ở một con ——

Hiện tại trong nhà chỉ có Chu Tụng cùng tổ trưởng của anh ta, nếu như anh ta muốn giết mình và Sở Hạ Lâm thì dễ như trở bàn tay, chỉ cần điều khiển mở ra cửa tầng hầm cùng bãi đỗ xe, mấy xác sống ở bãi đỗ xe chắc chắn sẽ đồng loạt xông lên xé xác bốn người bọn họ.

Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp!

Hắn nên biết không nên tin nhiệm người ngoài! Vẫn luôn thận trọng từng bước cẩn thận từng ly từng tí, chính là vì có thể khiến cho hắn và Sở Hạ Lâm sống sót, nhưng bây giờ người đẩy hắn và Sở Hạ Lâm lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm này, lại là Diệp Hỏa hắn a!

Diệp Hỏa hít sâu, hắn không thể sợ, nếu hắn luống cuống đến cả Sở Hạ Lâm thì phải làm sao bây giờ....

Hắn nắm chặt súng trong tay, hiện tại quan trọng là... giải quyết thứ trước mắt, nhưng hắn lại không dám tùy tiện nổ súng, lỡ như còn xác sống khác mà nói, tiếng súng vang lên sẽ dẫn bọn chúng đến, chỉ bằng đạn của bốn người bọn họ căn bản không đủ. Dù cho Sở Hạ Lâm có thể lấy một địch trăm, cũng khó có thể sống sót.

Bốn người đều nín hơi ngưng thần, nhìn chằm chằm xác sống mập mập trước mắt đang hướng về phía một lối đi khác.

Liền sắp tới rồi, một khi nó đi qua bốn người bọn họ có thể lặng yên không tiếng động trở ra cửa, dù sao bọn chúng chỉ có thể dùng thính giác.

Diệp Hỏa làm động tác lùi về đối với ba người sau lưng, Sở Hạ Lâm biến thành người đi đầu, Diệp Hỏa bọc hậu, bốn người chậm rãi lùi về sau.

Đang lúc bọn hắn đặt những bước đầu tiên về phía sau, xác sống vốn đang lê bước đi về phía trước đột nhiên lại quay đầu về phía bọn hắn.

Làm sao có thể! Rõ ràng một chút âm thanh cũng không có ——

Đợi đã...! Đồng tử Diệp Hỏa chợt phóng đại, vừa rồi không chú ý, trong tích tắc xác sống quay đầu hắn mới phát hiện đôi mắt của xác sống trước mặt tuy rằng vẫn trống rỗng vô thần, nhưng là màu đen, ngay cả vị trí tròng mắt cũng là màu đen!

Không phải màu đỏ máu...

Đây là... xác sống cấp II!

“Chạy mau! Chạy ra cửa!” Diệp Hỏa quay đầu nói nhỏ với ba người bọn họ, một giây tiếp nhưng lại trong nháy mắt bị xác sống chạy như bay tới đây bổ nhào xuống đất!

Mẹ kiếp, so với những con ở bãi đỗ xe thì nhanh hơn nhiều!

Súng của Diệp Hỏa để giữa hai người, dùng cả tay cả chân dùng sức đẩy xác sống ra, nhưng thân thể xác sống này quá lớn, bằng vào khí lực của Diệp Hỏa căn bản không địch nổi.

Xác sống cắn về phía mặt Diệp Hỏa, Diệp Hỏa nhanh chóng chuyển súng lên trên, chắn ngang miệng xác sống, xác sống lắc đầu mấy cái mắt thấy súng đã muốn văng ra ——

Đạch mẹ mày... ông đây... mẹ nó....

Diệp Hỏa mắng, thực sự tuyệt vọng đến chịu bó tay*. Hắn dùng khước mắt nhìn thấy súng của Cố Tây An đang nhắm ngay chính giữa đầu của xác sống chuẩn bị bóp cò, nhưng bởi vì đầu Diệp Hỏa cùng đầu xác sống cách nhau quá gần lại đang chuyển động không ngừng, căn bản không cách nào nhắm trúng.

(*Nguyên văn vô kế khả thi.)

“Đừng ——” Diệp Hỏa hét với Cố Tây An, trong nháy mắt đầu xác sống liền bị bắn nát, bắn đến Diệp Hỏa cả một mặt máu, mặt nạ bảo hộ bị dính lăm lem.

Cố Tây An cười nói: “Không nên xem thường phương pháp của cảnh sát hình sự —— Đạch! Món đồ kia như thế nào còn chưa chết!”

Xác sống tuy rằng bị nát đầu nhưng vẫn lắc lư đứng lên, động tác so với vừa rồi lại nhanh không ít. Diệp Hỏa nhìn nó chạy về phía Cổ Tây An, nứ cổ xác sống lòi nó về, từ sau lưng khóa lại thân thể nó. Nhưng khí lực của hắn có hạn, căn bản không chống được lâu, mắt thấy xác sống đã muốn tránh thoát ——

“Mau —— đánh nó —— ” Diệp Hỏa hô, nhưng bởi vì xác sống đột nhiên giãy giụa không kịp nói ra câu tiếp theo.

“Ngồi xuống!”

Diệp Hỏa nghe thấy giọng nói quen thuộc dựa theo chỉ lệnh nhanh chóng ngồi xuống, một giây sau, một phát xuyên thấu trái tim của xác sống.

Xác sống mập mạp nặng nề ngã xuống, giật giật, cuối cùng không còn dấu hiệu còn động.

Diệp Hỏa ngồi xổm dưới đất thở hổn hển nhìn về phía Sở Hạ Lâm đang giơ súng, em ấy làm sao biết được

Sở Hạ Lâm vội chạy tới kéo Diệp Hỏa, Diệp Hỏa lau máu trên mặt nạ, nói: “Đi, đi mau!”

Bốn người cùng chạy ra cửa, trái lại với lo lắng của Diệp Hỏa, cửa ra ngoài vẫn còn đóng chặt, trong tầng hầm dường như cũng chỉ có một xác sống đó.

Kỳ quái, thân thể lớn như vậy a, vừa rồi không có khả năng không nhìn thấy!

Nhưng hiện tại không rảnh nghĩ những thứ này, Diệp Hỏa mở cửa, bốn người bằng tốc độ nhanh nhất quay lại trên lầu, chẳng quan tâm đến ám hiệu chỉ đèn cường gõ cửa căn hộ của Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm.

Chu Tụng vừa mở cửa bốn người liền như ong vỡ tổ vọt vào, ngồi phịch xuống đất động cũng không muốn động.

Nhanh chóng khóa chặt cửa, Chu Tụng nhìn máu trên mặt nạ của Diệp Hỏa: “Xảy ra cái gì!”

Diệp Hỏa gỡ mặt nạ xuống, luống cuống tay chân gỡ trang phục phòng hộ trên người xuống, ánh mắt không có tiêu cự, dường như vẫn chưa khôi phục lại từ hoảng sợ vừa rồi.

Không có khả năng, không có khả năng... hôm qua vẫn là xác sống cấp I hôm nay liền tiến hóa thành cấp II, cấp II a?! Lúc này mới nửa tháng! So với cấp I, năng lực tiến hóa của cấp II rồi lại không nhỏ chút nào... Làm sao có thể! Không có khả năng!

Hô hấp của Diệp Hỏa bất ổn, không còn thấy được vẻ bình tĩnh trấn định trước giờ, hắn hít sâu, thân thể

đột nhiên rơi vào một cái ôm mềm mại. Tay Diệp Hỏa run run nắm lại cánh tay đang vòng qua hần từ đằng sau kia, liền nghe thấy giọng nói ôn nhu của Sở Hạ Lâm: “Không sao, Hỏa Nhi, không sao, chúng ta về đến nhà rồi.” Vừa nói vừa hôn hôn tóc hần.

Cố Tây An cũng chưa hoảng hồn lại từ trong khiếp sợ, cậu run run rẩy rẩy nhìn về phía Cố Nam Ninh vừa rồi chạy ở cuối cùng, muốn nhìn xem đối phương có bị sao không. Lại chỉ nghe thấy Cố Nam Ninh thở phì phò nói với Chu Tụng: “Chu lão đại... mở cửa a... xe hàng của chúng ta còn bị anh khóa ở bên ngoài...”

Gia hỏa này... Cố Tây An trừng to mắt không thể tin nhìn thẳng em mình, thì ra vừa rồi chạy chậm như vậy là vì đẩy xe hàng a...

8. Chương 8

Diệp Hỏa trở về phòng thay quần áo rửa mặt, trở ra liền nghe Chu Tụng nói Cam Qua đã tỉnh.

Một đoàn người xuống lầu nhìn Cam Qua, Cam Qua đã có thể ngồi dậy, đang tựa ở đầu giường uống nước. Ông thấy bọn họ tới, buông ly nước hướng Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm nói cảm ơn, nhắc tay nhắc chân đều là cái dạng người đàn ông trầm ổn ở độ tuổi của ông.

Diệp Hỏa kiểm tra vết thương của Cam Qua, các hạng mục đều bình thường, miệng vết thương cũng bắt đầu khép lại. Hần ấn lên mấy chỗ trên người Cam Qua hỏi ông có đau không, Cam Qua đáp lại từng cái, Diệp Hỏa nói: “Dưỡng thêm, dưỡng một đoạn thời gian nữa sẽ không có việc gì.”

Cam Qua gật đầu, nói ra lời thoại tiêu chuẩn của đội hình cảnh bọn ông: “Cậu chính là Diệp Hỏa?” Ánh mắt nhìn Diệp Hỏa lóe lóe, nói: “Đã làm phiền cậu.”

“Điều phải làm thôi.” Diệp Hỏa nói xong đẩy đẩy mắt kính, không nói gì khác. Chu Tụng vừa muốn mở miệng liền thấy Diệp Hỏa lên lầu.

Diệp Hỏa bỏ ra một buổi chiều dẫn điện nước đến hai hộ gia đình cách vách cho bọn Chu Tụng, đồ dùng thiết bị trong nhà đều đầy đủ, đội cảnh sát dọn dẹp quét tước bụi bặm một chút liền có thể ở.

Lúc ăn cơm Diệp Hỏa nói: “Gian phòng cho các anh đã chuẩn bị xong, nhanh chóng dời qua đi, tôi muốn dùng tầng dưới.”

Chu Tụng nhìn anh em Cố gia, thương lượng: “Tôi ngủ cùng ba Cam hai cậu ngủ cùng nhau?”

Sở Hạ Lâm nghe thấy hai câu “Ba Cam” suýt chút nữa phun cháo ra ngoài.

“Tôi mới không ngủ cùng anh/em ấy!” Anh em Cố gia trầm miệng một lời.

Cũng bởi vì là sinh đôi, ở nhà cúi đầu thấy ngẩng đầu không thấy thì cũng thôi đi, từ nhỏ đến lớn hai người đều bị phân đến cùng một lớp, ngay cả lúc sắp xếp giáo viên cũng đều nói: “Ồi chào! Hai trò là sinh đôi a, vậy ngồi cùng bàn đi!”

Thật vất vả nhin đến đại học, hai người nhìn nguyện vọng giống nhau như đúc của đối phương cùng mình thì trong lòng lập tức xổ ra một chuỗi lời thô tục ân cần thăm hỏi liệt tở liệt tông của đối phương, về sau mới nhớ tới mẹ cậu là mẹ tôi, ông nội cậu là ông nội tôi, hai người ngay cả mấy lời kiểu như “đệch mịa mày” “tiên sư mày” đều mắng không ra. Nghẹn khuất đến tột đỉnh. hai người đánh một trận, ai cũng không muốn buông tha cho làm cảnh sát. Mẹ Cố vỗ vỗ hai người an ủi: “Đừng nóng a, thi có được hay không cũng là một chuyện...”

“Nó mới thi không đậu!”

Tiếp đó mẹ Cố đã bị hai đứa con trai đồng thời rống lên.

Hai người về sau thật đúng là đều thi đậu, đến trường cảnh sát vẫn là một lớp, một ký túc xá thì không nói làm gì, sau đó lại phân đến cùng một đội hình cảnh cùng một tổ trọng án, ngay cả bây giờ còn bảo hai người bọn họ ở cùng một chỗ?! Tại sao a!

Chu Tụng điềm tĩnh: “Bằng không thì hai cậu ngủ cùng ba Cam?”

Hai người lại lắc đầu. Cam Qua làm người không có vấn đề, đối với văn bối cũng tốt, cho nên người bên trong tổ đều gọi ông là “ba Cam”, cũng là đồng âm của “Cha nuôi”. Nhưng Cam Qua quá dữ, làm người lại nghiêm khắc tỉ mỉ, trước kia đội hình cảnh của tổ trọng án mỗi ngày đều bị ông mắng đến cầu huyết lâm đầu, nhìn thấy ông đều cúi đầu thấp lưng tựa như mèo, thở cũng không dám thở mạnh.

“Vậy đừng lè mề nữa*, lát nữa xuống lầu hỗ trợ đỡ cha nuôi lên.”

(*Nguyên văn biệt mặc tích.)

Diệp Hỏa thấy quan hệ giữa bọn họ buồn cười như vậy, không biết lúc Ngụy Trường ở trong đội hình cảnh thì quan hệ thế nào với bọn họ. Trong lúc nghỉ ngơi trong bát liên nhiều hơn một miếng sườn, chợt nghe Sở Hạ Lâm nói: “Nghĩ gì vậy, ăn cơm. Nếu không ăn liền bị bọn họ cướp sạch.”

Diệp Hỏa nhìn về phía Sở Hạ Lâm, lấy tay xoa xoa khóe miệng dính tương của cậu: “Anh thấy đều là bị em cướp sạch a.” Dứt lời rút tờ giấy ăn lau lau tay.

Sở Hạ Lâm có chút thất vọng, đúng vậy... cho dù không có người ngoài, Diệp Hỏa người kia cũng sẽ không để tay lên miệng liếm a.

Chu Tụng nhìn Diệp Hỏa: “Anh hiện tại có thể nói rồi, buổi chiều xảy ra chuyện gì?”

Diệp Hỏa ngẩng đầu, dùng khước mắt nhìn Sở Hạ Lâm, còn chưa giải thích gì Cố Tây An liền mở miệng rồi: “Tôi dèch mĩa nó chứ chúng tôi hôm nay ở dưới tầng hầm...”

Diệp Hỏa híp mắt nhìn Cố Tây An thao thao bất tuyệt, lòng thầm nghĩ cậu nha nói nhiều như vậy tại sao lại làm cảnh sát mà không đi kể chuyện a?! Lòng hẩn có hỏa, thấy Cố Nam Ninh vươn dũa hướng về miếng sườn cuối cùng trong mâm, Diệp Hỏa nhanh tay, như không có chuyện gì kẹp miếng sườn vào bát của Sở Hạ Lâm.

Cố Nam Ninh này là bị oan a.

Chờ Cố Tây An nói xong, người trên bàn đều nhìn về Diệp Hỏa, chờ hẩn cho một giải thích hợp lý về xác sống biến dị.

Diệp Hỏa vốn định mạnh miệng tiếp tục gạt, Chu Tụng cũng tức thời hủy đi đài của hẩn, hỏi: “Ngày hôm qua hình như tôi nghe thấy anh nói cái gì ‘xác sống cấp I’? Chẳng lẽ còn có ‘cấp II’ ‘cấp III’?” Diệp học bá trừng mắt liếc Chu Tụng: “Hôm nay nhìn thấy chính là ‘cấp II’.” Hẩn tức giận nói. Cũng tốt, dù sao Sở Hạ Lâm về sau đều phải ra cửa, tuy nói em ấy xưa nay không giết mấy xác sống này, nhưng nếu gặp phải nguy hiểm, biết rõ phân biệt cấp độ cùng nhược điểm của xác sống cũng là chuyện tốt, càng đừng nói đến những xác sống biến dị kia so với tưởng tượng của hẩn thì thật sự nhanh hơn nhiều.

“Giống như những gì các cậu nhìn thấy, xác sống cấp I là loại bình thường nhất, đồng tử màu đỏ nhưng không có thị lực, da xanh trắng, di động chậm chạp, dựa vào âm thanh để phân biệt vị trí. Muốn giết chết bọn chúng mà nói, headshot là đủ rồi.” Diệp Hỏa ăn cơm không yên, tiếp tục nói: “Xác sống cấp II là tiến hóa của xác sống cấp I. So với cấp I, tốc độ di chuyển của bọn chúng nhanh hơn, mắt hoàn toàn là màu đen, thị giác cùng thính giác đều tương đối nhạy bén. Muốn giết chết ‘xác sống cấp I’ mà nói không chỉ phải headshot còn phải bắn thủng trái tim của nó. Nhưng mà...”

Diệp Hỏa nói: “Sau khi headshot thì tốc độ di chuyển của xác sống cấp II sẽ nhanh hơn cuồng bạo hơn, nhất định phải nhanh chóng bắn thủng trái tim nó, trái lại, bắn thủng tim trước ngược lại sẽ không có hiệu ứng nào.”

“Cho nên hôm nay cậu bắn về phía trái tim của nó!” Cố Nam Ninh nhìn Sở Hạ Lâm.

Ánh mắt của Diệp Hỏa cũng rơi xuống Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm ngậm nửa miếng sườn vội vàng ngẩng đầu: “Hả? Đó là do tôi trượt tay!” Cậu nuốt miếng thịt trong miệng xuống, nói: “Tôi là muốn bắn đầu nó, kết quả bắn lệch! Đây cũng là lần đầu tiên dùng súng a, bắn vào đầu cũng không quá chính xác... tôi cũng chưa từng giết xác sống, chỉ nghe nói phải bắn thủng đầu. Dưới tầng hầm tôi thấy xác sống kia tuy rằng bị bắn nát đầu nhưng còn nửa cái óc treo bên ngoài, cho là nó vẫn động là vì chưa nổ sạch, cho nên muốn bắn đầu, ai biết chó ngáp phải ruồi...”

Diệp Hỏa híp híp mắt, ý vị sâu xa nhìn Sở Hạ Lâm: “Em...”

“Làm sao anh biết?” Chu Tụng cắt ngang Diệp Hỏa hỏi hẩn: “Làm sao anh biết xác sống sẽ tiến hóa? Làm sao biết từng đặc điểm của xác sống?”

“Thông qua thí nghiệm phỏng đoán.” Diệp Hỏa nói: “Tổ chức bồi dưỡng ‘xác sống cấp I’ quan sát biến hóa của dữ liệu DNA... kết quả cũng là đại khái đoán ra được, không nhất định chuẩn xác, nhưng mà đặc điểm của ‘xác sống cấp II’ hôm nay ngược lại không chênh lệch lắm so với suy đoán của tôi.”

“Xác sống cấp II” sẽ tiếp tục tiến hóa, trước mắt tôi cũng chỉ có thể phỏng đoán đến đặc tính cùng bề ngoài của xác sống cấp IV. Nhưng có thể khẳng định, dựa theo mỗi lần tiến hóa, nhưng xác sống này sẽ nhanh hơn mạnh hơn. Theo xu thế phát triển này, những xác sống này cuối cùng sẽ biến thành “người bất tử” chân chính, cũng không có nhược điểm, muốn giết chết bọn chúng còn khó như lên trời.” Diệp Hỏa giải thích.

“Tại sao lại như vậy?!” Cố Tây An hoảng sợ hỏi: “Cái này... cái này chẳng lẽ không phải đi ngược lại ‘Kế hoạch thuyền cứu nạn’ rồi hay sao?!”

Hồ hấp của Diệp Hỏa siết chặt, không để lại dấu vết quan sát đến phản ứng của Sở Hạ Lâm, quả nhiên, Sở Hạ Lâm vội hỏi Cố Tây An “Cái gì là ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’?”

“‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ còn gọi là ‘kế hoạch thanh trừ nhân loại’.” Chu Tụng nhìn qua Diệp Hỏa, dưới ra hiệu của đối phương tiếp tục giải thích: “Bởi vì nhân khẩu tạo thành vấn đề ngày càng nghiêm trọng khó có thể cứu vãn, tài nguyên đã tiêu hao càng lúc càng nhanh, lại chậm chạp không tìm được hành tinh phù hợp cho nhân loại sinh tồn, cho nên các quốc gia ký một hiệp nghị bí mật, ngoại trừ lãnh đạo các nước, quyền quý, nhân tài cần thiết cho ngành sản xuất cùng người trên danh sách, thanh trừ tất cả nhân loại...”

“Người giết người là không được, hơn nữa giống như lời Diệp Hỏa nói, con người là thứ không thể khống chế được nhất, cho nên nhân tố không xác định quá nhiều. Người của ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ nghiên cứu ra một loại virus, khiến cho nhân loại biến dị thành xác sống tự giết lẫn nhau. Sau khi toàn bộ nhân loại biến thành xác sống, những xác sống này cuối cùng sẽ vì không có đồ ăn mà chết đói, hoặc là bọn họ sẽ đưa binh lực ra giết những xác sống này chúng ta cũng không biết... Nếu như là phía sau mà nói, giết xác sống ngược lại so với giết người thì dễ dàng hơn nhiều, cho dù là trên sinh lý hay là trên tâm lý.”

“Bởi vì xác sống sẽ không xuống biển, người trên danh sách ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ đều sinh hoạt tại một chỗ tỵ nạn lâm thời cỡ lớn được kiến tạo đặc biệt ở dưới đáy Thái Bình Dương, chờ cho người bên ngoài đều chết sạch lại lần nữa lên mặt nước.”

Sở Hạ Lâm run rẩy nói: “Nói như vậy... căn bản không có cứu viện... căn bản sẽ không có ngày kết thúc... chỉ có tất cả mọi người đều chết...” Cậu nhìn về phía Diệp Hỏa, lúc này Diệp Hỏa chủ động nắm tay an ủi cậu.

Cố Tây An nói: “Tôi cùng A Ninh vốn định chờ sau khi kết thúc ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ lẫn vào bên trong lính đánh thuê... nhưng mà xác sống sẽ biến dị mà nói... người của ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ cũng không biết có thể còn sống hay không.”

Diệp Hỏa ôm Sở Hạ Lâm, trầm giọng: “Người của ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ quá khinh suất. Năm trước, sau khi virus xác sống lúc đầu bị chúng ta làm ra vắc xin phòng bệnh, ‘Thuyền cứu nạn’ của nước Mỹ liền vứt bỏ virus gốc, trên cơ sở vũ khí sinh học nghiên cứu ra một chủng virus mới, cũng lại thực hiện ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ trước tiên. Bọn họ quá vội vàng, ngay cả thí nghiệm đoán chừng cũng không làm được mấy lần, xác sống vốn nên càng ngày càng yếu liền biến thành như bây giờ, chẳng những sẽ tiến

hóa càng ngày càng mạnh, một khi đám người dưới đáy biển dùng hết tài nguyên, bọn họ sẽ không khác gì chúng ta cả...”

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm sao? Nếu nói những xác sống kia sẽ tiến hóa, một ngày nào đó kiến trúc của nơi này sẽ không trụ được nữa.” Sở Hạ Lâm nói.

“Chúng ta có thể tìm ‘Hải Yêu’*.” Cố Nam Ninh nói.

(*Yêu quái biển.)

“Anh nói là tổ chức đi ngược lại ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ kia?” Chu Tụng hỏi, nhìn Diệp Hỏa: “Anh biết bọn họ sao?” “Biết rõ” Diệp Hỏa trấn an vuốt ve bả vai Sở Hạ Lâm: “Nửa năm trước chúng tôi...” Hắc nhìn Sở Hạ Lâm, nói tiếp: “Nửa năm trước thời điểm chúng tôi dự định phá hủy ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ lấy biệt hiệu là Poseidon. Sau đó tổ chức ‘Hải Yêu’ liền ra đời, người của thủ lĩnh bọn họ biệt danh Scylla* có liên lạc với tôi hỏi tôi có nguyện ý làm thủ lĩnh của bọn họ hay không, tôi đã quen đơn thân độc mã* cho nên từ chối, Bọn họ bây giờ còn... tồn tại?” Chu Tụng gật đầu.

(*Là một quái vật trong thần thoại Hy Lạp, là một con rắn nhiều đầu sống dưới biển sâu.)

(** .)

9. Chương 9

Mọi người lại thương lượng một hồi, sau khi cân nhắc lợi và hại Diệp Hỏa nói: “Trước bất động.” Tay của hắn vẫn khoắc trên vai Sở Hạ Lâm: “Trung Quốc này lớn như vậy, một chút manh mối cũng không có đi nơi nào tìm ‘Hải yêu’? Huống chi bọn họ có ở trong nước hay không cũng không nói được, chúng ta tùy tiện chạy ra ngoài không có ý nghĩa. Bắt đầu từ ngày mai người phụ trách hệ thống giám sát cũng phải lưu ý thông tin phát thanh, tôi lúc trước thỉnh thoảng sẽ nghe đến phát thanh, không nghe được tin tức gì hữu dụng, cũng đã lâu không nghe rồi. Nếu như hiện tại biết rõ tổ chức này vẫn còn tồn tại, vẫn là nghe một chút, động hay bất động... chờ nhận được tin tức của bọn họ đã rồi hắn nói.”

“Thế nhưng xác sống đang tiến hóa.” Cố Nam Ninh nhìn về phía Diệp Hỏa: “Lỡ như chờ đến khi chúng ta đi ra bọn chúng đã —— “

“Bây giờ cậu ra ngoài thì có tác dụng?” Diệp Hỏa nhíu mày nhìn cậu: “Trước mắt khu nhà này phòng ngự xác sống cấp VI là không có vấn đề gì. Dựa theo tốc độ hiện tại, từ cấp I tiến hóa đến cấp VI cần ít nhất nửa năm, chúng ta còn ít nhất nửa năm thời gian để gia cố nhà ở nâng cấp vũ khí, cho dù đến lúc đó rồi đi cũng không có chuyện gì.” “Tài nguyên mà nói...” Diệp Hỏa không nhanh không chậm nói: “Chỉ cần khí hậu biến hóa so với mấy năm trước nằm trong phạm vi dự đoán của tôi, điện nước đủ cho chúng ta dùng. Còn đồ ăn, tôi có chuẩn bị trước một ít hạt giống, chúng ta có thể làm một lều bạt trên sân thượng, nếu như có vật liệu tạo một nhà kính cũng không phải không thể được. Đến lúc đó, đừng nói rau củ, ngay cả hoa quả cùng thức ăn chính tự cấp tự túc cũng không có vấn đề gì. Thịt thì ngược lại có chút phiền toái... phải đến nông trường gần đây nhìn xem có động vật không bị nhiễm bệnh hay không, nếu không nhiễm

liền bắt về nuôi, nhưng mà tôi đoán chừng là rất khó. Nếu như không có mà nói chúng ta cũng chỉ có thể ăn thịt gà mà thôi.” Anh em Cố gia nghe xong hai mắt sáng lên, vội hỏi: “Thịt gà ở đâu!”

“Trong mấy lồng ấp trứng dưới lầu.” Diệp Hỏa nói: “Nhưng nếu chỉ ấp ra toàn gà mái, tôi liền không có biện pháp.” Hần nhún nhún vai.

“Cho nên...” Diệp Hỏa tổng kết: “Chỉ cần chúng ta dưới cơ sở xác sống tiến hóa không ngừng gia cố nhà ở lập ra kế hoạch, cho dù chúng ta ở đây cả đời cũng không sao cả.”

Hần nói xong nhìn Sở Hạ Lâm cười cười: “Thật có lỗi, về sau khả năng chỉ có thể ăn thịt gà rồi.”

Sở Hạ Lâm cười gật gật đầu: “Em thích ăn thịt gà a.”

Chu Tụng nói: “Chúng ta về sau ra ngoài trừ bỏ phải tận khả năng sưu tầm tiếp viện, còn phải tận lực giết một chút xác sống kia, có thể giết một chính là một, cho dù có nhiều như vậy, bọn chúng cũng sẽ không sinh sản...”

“Đó cũng không nhất định.” Diệp Hỏa nói.

Người ở đây nào bỏ một chút, nháy mắt đều là ghê tởm cùng khẩn trương nhìn về phía Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa nhún vai: “Ai biết về sau sẽ phát triển thành cái dạng gì.” Hần vỗ vỗ vai Sở Hạ Lâm, ý bảo cậu không cần khẩn trương, nói tiếp: “Nhưng mà Chu Tụng nói có lý, có thể giết một chính là một, thừa dịp bọn chúng đang ở thời điểm cấp thấp thì giết chết bọn chúng. Chăng qua là tốt nhất không nên dùng súng, dù thế nào đạn cũng là có hạn, cho dù có thể chế tạo, tìm vật liệu cũng là phiền toái.”

Chu Tụng gật đầu, nhìn thoáng qua Cố Tây An nói với Diệp Hỏa: “Tài bắn súng của Tiểu An là nổi danh toàn thành phố, không thể dùng súng thì thật đáng tiếc.”

“Hai ngày nữa tôi làm cho cậu cái nổ.” Diệp Hỏa nói.

“Không cần đâu.” Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa, mở ra ngăn kệ** của tủ đựng trang phục phòng hộ, mười tám loại binh khí đao thương kiếm kích* búa rìu móc câu xiên các loại thành linh đập vào mắt, còn có mấy loại binh khí Diệp Hỏa bọn họ chưa từng thấy qua.

(* chỉ tầng kệ giữa hai tầng khác, không gian nhỏ.)

(** Cây kích có ba mũi nhọn, tên một thứ binh khí thời cổ.)

“Em lúc nào...” Diệp Hỏa giật mình hỏi.

“Em nghĩ anh không chừng có lúc dừng đến, liền chạy đến võ quán vài chuyến, mang về cho anh.” Sở Hạ Lâm cong cong khóe miệng, nói tiếp: “Anh xem, quả nhiên có công dụng rồi.”

Diệp Hỏa đi qua, xoa xoa đầu Sở Hạ Lâm, lại chụp một cái vào ót cậu, mắng: “Chạy con mẹ nó!”

Võ quán của Sở gia cách Hỏa gia cũng không gần, nhiều đồ như vậy, vừa nặng thể tích lại lớn, không biết Sở Hạ Lâm đã đi bao nhiêu chuyến. Lại khiến cho Diệp Hỏa kinh ngạc cũng không phải chỉ có mỗi cái này, Sở Hạ Lâm là làm sao biết cái tủ này có ngăn kẹp? Mà chính mình như thế nào không phát hiện Sở Hạ Lâm vụng trộm mang nhiều đồ vào trong nhà như vậy?

Đối với Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa có rất nhiều vấn đề muốn hỏi. Nhưng ngại lúc này chung quang đều là người ngoài, Diệp Hỏa cũng không nói gì.

Năm người đối với an bài của tương lai đạt được sự đồng thuận, lại sắp xếp lịch trực, ban ngày buổi tối thay phiên trực ban. Cam Qua còn chưa khỏe, tạm thời không có sắp xếp cho ông.

Tối hôm nay là trách nhiệm của Cố Nam Ninh, Diệp Hỏa dẫn Sở Hạ Lâm vẫn còn chút uể oải về phòng, đám người canh sát cũng đi sắp xếp chỗ ngủ.

Nhìn Sở Hạ Lâm luôn luôn nói nhiều một mực trầm mặc, Diệp Hỏa thở dài, đây chính là lý do mà hắn không muốn nói đến ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ với Sở Hạ Lâm. Mặc kệ có kế hoạch chết tiệt này hay không hắn cũng nhất định khiến cho Sở Hạ Lâm vui vẻ sống tiếp, nói với Sở Hạ Lâm sẽ chỉ làm cho cậu mất đi hy vọng về tương lai. Tại thời kỳ này, giữ cảm xúc tốt so với tưởng tượng còn quan trọng hơn. Giờ thì tốt rồi... canh sát khôn kiếp, Diệp Hỏa thầm mắng một câu.

Hắn hôn trán Sở Hạ Lâm, hỏi: “Tắm không?”

Sở Hạ Lâm gật đầu.

“Em ngoan.” Diệp Hỏa cảm thấy hắn đem tất cả ôn nhu của đời này bày ra hết rồi. Rõ ràng là một bụng nghi hoặc, nhìn thấy Sở Hạ Lâm như vậy rồi lại cái gì cũng nói không nên lời. Hắn đến ban công thu quần áo khô, lúc trở lại nhưng không thấy Sở Hạ Lâm. Hắn men theo âm thanh đến phòng sách, Sở Hạ Lâm đang từ trong ngăn kẹp lấy ra một thanh kiếm.

Kiếm kia là vật gia truyền của tổ tiên Sở gia, chém sắt như chém bùn thối lông trên lưới liền đứt, không giống gậy bóng chày, thanh kiếm này trọng lượng nhẹ phạm vi công kích lại lớn, dùng để chém đứt đầu cùng đâm xuyên tim xác sống lại không có gì thích hợp hơn. Quả nhiên so với gậy bóng chày, kiếm mới là loại vũ khí thuận tay nhất đối với người sinh ra ở gia đình võ thuật như Sở Hạ Lâm. Lúc trước không cam lòng để nó thấy máu, Sở Hạ Lâm vẫn luôn không mang theo nó ra ngoài, mà nay phải thật sự giết người, ngược lại cảm thấy thích hợp để lấy ra...

Hôm nay là Sở Hạ Lâm lần đầu tiên giết người.

Diệp Hỏa biết rõ Sở Hạ Lâm vẫn cho rằng bọn họ chỉ cần chống đỡ đến khi tất cả chấm dứt, mọi chuyện trở lại bình thường, huyết thanh kháng thể cùng thuốc giải độc sẽ được nghiên cứu ra, những người biến thành xác sống kia cũng sẽ lần nữa khỏe mạnh, dù cho thiếu cánh tay thiếu cái chân.

Cho nên Sở Hạ Lâm vẫn luôn không xuống tay giết chết những xác sống đó, cho dù Diệp Hỏa mắng cậu thế nào, cậu mỗi lần vẫn là đánh xác sống cho tàn phế rồi bỏ chạy, cũng không bắn nổ đầu, tốt xấu để lại cho bọn chúng một cái mạng. Nhưng hôm nay là vì Diệp Hỏa, Sở Hạ Lâm dĩ nhiên không chút lựa chọn bóp cò.

“Cái người hôm nay, là bác Trương bảo vệ cổng.” Sở Hạ Lâm đột nhiên mở miệng nói.

Diệp Hỏa nhú mày, mới hiểu ra Sở Hạ Lâm nói đến chính là xác sống mập mạp dưới tầng hầm. Diệp Hỏa cùng đại đa số người hiện đại giống nhau, căn bản không quan tâm hàng xóm của mình là ai cũng không muốn có quan hệ gì với bọn họ. Sở Hạ Lâm thì ngược lại, đối với người bên cạnh đều lễ phép ôn hòa, đến chỗ Diệp Hỏa không lâu đã cùng hàng xóm xung quanh, bảo vệ cổng ngay cả bác gái quét rác cũng đều trộn thành một khối*, quan tâm đều xuất phát từ đáy lòng.

(*Nguyên văn đã thành nhất phiến.)

“Lui vạn bước mà nói, lỡ như về sau em đi công tác, chỉ có anh với cái thân thể này nếu xảy ra chuyện gì phải phiền người ta đưa tới bệnh viện a.” lúc ấy Sở Hạ Lâm nói như vậy.

Lúc này Diệp Hỏa nhìn cậu cúi đầu lau bụi trên vỏ kiếm, biết rõ trong lòng cậu khổ sở, đi qua muốn an ủi hẳn liền thấy Sở Hạ Lâm đột nhiên rút kiếm ra khỏi vỏ.

Thật sự giết người nào có đơn giản như trong phim?

Nhưng đã đến lúc này còn có thể có biện pháp nào? Giết a... bằng không thì còn có thể làm sao?

Sở Hạ Lâm nâng kiếm, nheo mắt nói: “Phải bắt đầu giết người rồi.”

“Ừm.” Diệp Hỏa đáp. Nếu như lúc trước giết những xác sống kia đều là có chút bất đắc dĩ mà nói, hiện tại muốn bắt đầu, là chân chính tàn sát quy mô lớn.

Sở Hạ Lâm thu kiếm vào vỏ, miễn cưỡng cười cười với Diệp Hỏa.

Hai người tắm xong nằm trên giường, Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm quay lưng với mình nằm xuống, do dự một chút, vươn tay ôm Sở Hạ Lâm vào ngực mình.

Người trong ngực sững sốt, lập tức quay người lại ôm trở về, vùi mặt vào ngực mình.

Diệp Hỏa vỗ vỗ lưng cậu, lại ôm cậu ngủ một đêm, dường như... càng ngày càng quen tiếp xúc thân thể?

Ngày hôm sau Cố Nam Ninh ở nhà giữ nhà bổ sung giấc ngủ, Cam Qua còn chưa khỏe hẳn, ở nhà an dưỡng. Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm hồi phục tinh thần không tệ, cũng yên lòng.

Hắn dẫn một đoàn người xuống lầu, Sở Hạ Lâm nhìn thấy mấy chiếc Porsche đậu ở dưới nhất thời không nhắc nổi bước chân, Diệp Hỏa kéo cậu mấy cái đều không nhúc nhích.

“A... nhà chúng ta lúc nào...” Sở Hạ Lâm lộ vẻ kinh ngạc.

Diệp Hỏa nhàn nhạt: “Anh từ showroom xe thuận tiện lấy về cho em.” Hắn lại kéo Sở Hạ Lâm, nhìn xác sống dần dần vẫy lại, vội vàng nhét Sở Hạ Lâm vào chỗ ghế phụ của xe tải: “Là của em đừng nhìn nữa, hôm nay anh không lái chiếc kia, nhanh lên nào tổ tông.”

Nam sinh nha, không có mấy người không thích xe. Sở Hạ Lâm thích chiếc xe này thật lâu rồi, lúc trước liền ồn ào muốn tiết kiệm tiền để mua, ai biết hiện tại chuyện này xảy ra, ngay cả tiền cũng không cần tiết kiệm.

Chu Tụng nhìn hai người, lòng thầm nghĩ còn chưa nói đến thuận hay không thuận, ngay cả lái cũng không phải Diệp Hỏa anh lái về, thật đúng là nói mà không biết xấu hổ.

Giống như lần trước, Chu Tụng lái xe, Cố Tây An ngồi thùng hàng.

Diệp Hỏa đưa cho Cố Tây An một cái nổ, nói: “Chu Tụng anh lái chậm một chút, để Cố Tây An làm quen dùng thế nào, ở phía sau thử xem có thể từ trong khe cửa...”

“Không cần đâu.” Cố Tây An đưa tay liền bắn thùng dầu một xác sống cấp I đang chạy về phía bọn họ, gọn gàng, vừa ổn vừa chuẩn.

Chu Tụng một bên lái xe, Cố Tây An một bên từ trong khe cửa của thùng hàng bắn ra ngoài, trên đường đi ngược lại giải quyết không ít xác sống. Tài xế lái xe tải chuyên nghiệp Chu Tụng vừa lái vừa nghĩ: “Nếu là xe tăng thì càng sướng khoái a...”

Vì thỏa mãn nhu cầu của thành phố đối với các chế phẩm sữa cùng rau quả thịt tươi mới. các nông trường xung quanh thành phố này có rất nhiều, nông gia nhạc* cũng không ít, đối tác của một vị diễn viên tấu hài không nổi tiếng nào đó còn xây dựng một công viên thú cưng ở gần đây.

(*Hình thức du lịch mang phong cách nông thôn.)

Một đoàn người dạo qua một vòng, thu thập được các dạng hạt giống, nhưng loại súc vật như dê bò ngược lại thì không chết cũng bị thương, căn bản không có cách nào mang về. Cố Tây An nhìn những gà a vịt a

trước mắt mà đau lòng đến không xong, lòng thầm nghĩ mẹ kiếp, cái này nhưng cũng là thịt a, đám xác sống chúng mày gặm đầu người ta thì ăn cho hết đi, gặm lại không ăn, chúng tao không có cách nào ăn cũng thật khó xử a...

“Mọi người tới đây một chút!” Chu Tụng đột nhiên hô một câu, mọi người theo tiếng của anh tìm qua, chỉ thấy trước mắt là một ao cá. Bởi vì xác sống không xuống nước, tuy rằng ao cá không sâu, nhưng cá xưa nay yên tĩnh, hơn nữa cho dù mười ngày nửa tháng không cho ăn cũng không có chuyện gì, cho nên vẫn còn sống nguyên vẹn.

Trong mắt cảnh sát Cố đóng đầy lệ nóng, mẹ kiếp... A Ninh, chúng ta nhưng có thịt ăn rồi...

Diệp Hỏa thoáng nhìn những con cá này, nói: “Trước bắt lại một ít dưỡng một đoạn thời gian lại nhìn xem, tôi chưa nuôi cá lần nào, hơn nữa mấy con cá này cũng không nhất định có thể ăn.”

Cảnh sát Cố im lặng nghẹn ngào, A Ninh, chúng ta nhưng có khả năng lại không có thịt ăn...

10. Chương 10

Bốn người rút cuộc đuổi kịp về nhà trước bốn giờ, hết cách rồi, thành phố này quá lớn, cho dù hiện tại không kẹt xe, từ xung quanh thành phố chạy về nhà cũng còn quá miễn cưỡng.

Cố Tây An nói vào bộ đàm dưới lầu: “A Ninh, xuống dưới khuân đồ! Có cá ——” Cố Nam Ninh nghe xong Cố Tây An nói có cá liền chạy như điên xuống dưới, xuống lầu vừa nhìn khá lắm... định mệnh một xe đây là cái quỷ gì...

Diệp Hỏa bọn họ không chỉ mang luôn một nhà kính của nông trại lên xe, còn có hạt giống phân bón đất trồng đều chuyển về, ngay cả thiết bị tưới nước cũng không buông tha. Cố Tây An cùng Cố Nam Ninh thừa dịp trời còn sáng liền vội vàng mang đồ lên sân thượng dựng nhà kính để chuẩn bị trồng trọt, cá thì nuôi trong hồ bơm hơi, Chu Tụng thổi phồng hồ bơi một đến tận lúc nấu cơm tối eo đều không thẳng lên được.

“Hôm khác chúng ta đến nhà hàng hải sản lấy về mấy hồ cá của bọn họ.” Cố Tây An xoa tay.

Diệp Hỏa trước giờ cơm tối lại dưới sự giám sát của Sở Hạ Lâm chạy bộ nửa tiếng, trải qua mấy ngày huấn luyện này, Diệp học bá hiện tại ít nhất có thể kiên trì ba mươi phút không chửi mẹ rồi.

“Bắt đầu từ ngày mai em dạy cho anh một vài thuật phòng thân cơ bản nha?” Sở Hạ Lâm ngồi xổm bên chân Diệp Hỏa, vừa nói vừa mát xa bắp chân cho Diệp Hỏa đang ngồi thở dốc trên sofa.

“Thuật... phòng thân có thể dùng sao?” Diệp Hỏa lúc này đang thầm nghĩ đập nát cái máy chạy bộ kia, đều là vận động, hần tình nguyện làm Sở Hạ Lâm nửa tiếng cũng không muốn chạy: “Mấy thuật phòng thân kia của các em đều là kỹ thuật bẻ khớp*, đối phó với xác sống không phải là uống phi?”

(*Nguyên văn phản quan tiết.)

“Cũng không phải tất cả đều vậy...” Sở Hạ Lâm bĩu môi: “Em đây dạy anh một ít —— “

“Diệp Hỏa này vẫn là thích hợp loại công kích từ xa.” Chu Tụng từ phòng bếp thò đầu ra, thân hình so với bình thường thấp một khúc, rõ ràng là cong eo a, anh nói: “Sáng mai tôi dạy cậu xạ kích đi.”

Sở Hạ Lâm ẩn đuôi Diệp Hỏa đứng lên, làm bộ lơ đãng ghé bên tai Diệp Hỏa nói khẽ: “Anh còn cần anh ta dạy anh xạ... kích —— sao —— hả?”

Cậu ẩn vai Diệp Hỏa một cái, lòng thầm nghĩ thể lực của Diệp Hỏa? Thể lực của Diệp Hỏa Chu Tụng anh có thể biết rõ hơn tôi sao?

Diệp Hỏa chết lặng*. Chu Tụng kỳ thật không có hứng thú với bản thân, bản thân cũng không có hứng thú với Chu Tụng. Cảnh sát Chu này có phải cong hay không còn chưa biết. Diệp học bá nghĩ, nhưng có trách thì trách cái tính thối nát này của hắn cho tới nay đều không có bạn bè gì, thật vất vả cùng một người phù hợp ở phương diện nào đó. Sở Hạ Lâm mới sinh nghi. Đoán chừng cũng không tính là sinh nghi, chính là khó chịu.

(* tâm tắc, dịch bừa í.)

Vốn chỉ có một mình tôi có thể nhìn được anh ấy cùng anh kết nhóm sinh hoạt, anh nhìn anh ấy làm gì? Em ấy có lẽ là nghĩ như vậy?

Nhưng cảnh sát Chu không đành lòng cũng không có cách a, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Trước khi ngủ Diệp Hỏa kiểm tra trạng thái cùng vết thương của Cam Qua, nói với ông: “Mấy ngày nữa có thể cắt chỉ rồi.” Cam Qua gật đầu, tỏ vẻ thân thể mình hiện tại có thể theo chân bọn họ ra ngoài.

“Vẫn là không đi thì tốt hơn.” Diệp Hỏa nói: “Tình huống bên ngoài không ổn định, trên người chú lại có thương, xảy ra chuyện gì đều khó mà nói trước được, cứ dưỡng thương cho tốt cũng không muộn.”

“Ba Cam muốn ra ngoài làm gì a.” Chu Tụng rót một ly nước cho Cam Qua: “Nuôi cá cùng chăm lo mấy thứ trên lầu cho tốt là được rồi, dù sao ba cũng sắp về hưu, làm cũng không sai biệt lắm đều là... chút... việc này...”

Cam Qua nhìn Chu Tụng, người kia sờ sờ mũi, sau đó đi theo Diệp Hỏa xuống chỗ ở của hắn cùng Sở Hạ Lâm.

“Anh theo tôi làm gì?”

“Ai đi theo anh, tôi hút thuốc.” Chu Tụng nói xong móc ra một điếu thuốc từ trong túi: “Ba Cam không cho hút.”

Diệp Hỏa nhìn Chu Tụng, khinh thường hừ một tiếng, lấy ra một điếu cũng bắt đầu hút.

Chu Tụng cũng khinh thường hừ một tiếng: “Anh giỏi anh trở về rồi hút.” Nói xong cười cười: “Anh cũng có ngày hôm nay.”

Diệp Hỏa giơ ngón tay giữa với anh.

“Không biết lúc nào mới có thể tìm được ‘Hải yêu’ a ——” Chu Tụng duỗi lưng một cái, trầm nghĩ, dừng một chút lại nói tiếp “Anh cũng phát hiện phải không?” Anh phun ra một vòng khói: “Hôm nay chúng ta nhìn thấy đều là ‘xác sống cấp I’.”

“Đúng, rất kỳ quái.” Diệp Hỏa gật đầu: “Nhưng đây cũng phù hợp với dự đoán trước kia của tôi, ‘xác sống cấp II’ vốn không nên tiến hóa nhanh như vậy.”

“Trước mắt, chỉ có duy nhất một ‘xác sống cấp II’ xuất hiện ở tầng hầm vốn chỉ có các anh mới có thể ra vào... anh biết điều này có ý nghĩa gì không?” Chu Tụng lời ít ý nhiều*.

(*Nguyên văn ý hữu sở chỉ: ngoài ý nghĩa trên bề mặt câu chữ, bên trong còn ẩn chứa một hàm nghĩa khác.)

“Ý nghĩa là các anh gần nhất sẽ không có chuyện gì tốt.” Diệp Hỏa biết rõ anh ta muốn nói gì, nhưng hẳn không muốn trả lời anh ta, nói tiếp sang chuyện khác: “Đã nói rồi tài nguyên tách ra, các anh tính lúc nào tự cấp tự túc?” “Anh ngược lại là dự định chia tài nguyên như thế nào?” Chu Tụng cười nói: “Lấy đất ra mà nói đi, là chia ra các anh trồng của các anh chúng tôi trồng của chúng tôi, hay là đến lúc thu hoạch thì phân phối theo đầu người, hay là ấn theo công lao để phân? Nói như thế đều là các người chịu thiệt đi.” Những lời này anh đã sớm muốn nói rồi, chẳng qua ngại lúc ấy không tiện tranh luận cùng Diệp Hỏa, cho nên mới kéo dài cho đến tận bây giờ.

Chu Tụng nói tiếp: “Chính anh cũng hiểu được vì cái gì anh rõ ràng đã sớm tính toán hết thảy, nhưng đến bây giờ mới bắt đầu dẫn nước làm lồng kính nuôi gia súc, xét đến cùng chính là nhân thủ không đủ, chỉ bằng anh và đứa nhóc kia căn bản là lo liệu không hết việc, không có đám người tôi đây ngay cả tầng hầm cũng không xuống được.” “Tôi đã nói tôi cũng không phải ——” Lời giải thích của Diệp Hỏa bị cắt đứt.

“Không cần tôi nói anh cũng biết, chúng tôi đông người, cũng đã trải qua vô số huấn luyện cùng thực chiến, muốn chinh cậu cùng đứa nhóc kia cũng giống như chơi mà thôi, muốn làm đã làm sớm, tội gì kéo dài cho đến giờ. Cùng cậu ấy phí tâm tốn sức từng giây từng phút để phòng chúng tôi, không bằng mọi người cùng an an ổn ổn sống qua ngày, đợi đến khi tìm được ‘Hải yêu’ liền vạn sự tốt đẹp. Huống hồ... anh đề phòng cũng quá rõ ràng, tôi nếu mà là anh sẽ ở sau lưng động tay động chân, mà không phải cả ngày xù lông... giống như con mèo...” Chu Tụng ban ngày thổi phồng cái bể bơi kia thổi đến eo đau, lại đứng lâu như vậy, nói xong liền đưa tay đỡ tường, một tay vịn eo, một vị cảnh sát phong lưu phóng khoáng nhìn qua chẳng khác nào tên lưu manh.

Anh giải thích với Diệp Hỏa: “Chúng tôi sẽ không lấy đồ chạy, chúng tôi có thể chạy đến nơi nào? Thứ đồ như điện nước này chúng tôi không bỏ được cũng không thể mang đi. Anh đây là vấn đề vì tín nhiệm...” Anh nói tiếp: “Cảnh giác của anh sớm hay muộn cũng sẽ hại anh. Nếu như trước kia anh tin tưởng Scylla, anh ta kéo anh nhập bọn anh liền đi làm lão đại của ‘Hải yêu’, anh hợp tác cùng ‘Hải yêu’ thì đâu ra những chuyện đáng tiếc này?”

“Anh bây giờ còn không biết xấu hổ nói lời này?” Diệp Hỏa mắng: “Mẹ kiếp, nếu không phải nửa năm trước các anh bắt tôi bắt đến hăng say như vậy, làm sao sẽ tạo thành cục diện hôm nay?” Hắc liếc Chu Tụng một cái, nói: “Tôi là không thể nào gia nhập ‘Hải yêu’. Tuy nói đều là đi ngược lại ‘Thuyền cứu nạn’ nhưng mà lý tưởng của ‘Hải yêu’ cùng tôi không giống nhau, về sau chung quy cũng phải kết thúc*, huống hồ, tôi đã quen làm một mình...”

(*Nguyên văn khắp.)

Quen làm một mình còn không phải là vấn đề về tín nhiệm? Chu Tụng còn muốn nói điều gì đó, cửa lại đột nhiên mở, Sở Hạ Lâm đẩy cửa đi ra, nhìn thấy chính là một cảnh tượng thế này.

Chu Tụng đồn tường* Diệp Hỏa.

(* bích đông: dùng để miêu tả tư thế đồn đối phương vào chân tường.)

Chu Tụng! đồn tường! Diệp Hỏa! “Sao em lại ra đây?” Diệp Hỏa nhìn thấy Sở Hạ Lâm luống cuống tay chân vội vàng muốn dập thuốc, lại bị Sở Hạ Lâm đoạt đi. Mẹ kiếp mỗi lần hút thuốc đều bị tóm được.

“Ngửi thấy mùi thuốc.” Sở Hạ Lâm mặt lạnh nói: “Đã trễ thế này, anh không buồn ngủ?”

Diệp Hỏa tự biết đuối lý, im lặng thì thầm một câu “Mùi gì vậy a”, không nói nhiều nữa liền theo Sở Hạ Lâm đi về phòng. Vừa đi vừa nghe Chu Tụng ở phía sau cười, Diệp Hỏa quay đầu trừng anh ta một cái, xoay người lại vừa vặn bị Sở Hạ Lâm bắt tại trận.

Hai người lên tiếng chào hỏi Cố Tây An có nhiệm vụ trực ban liền trở về phòng ngủ. Vừa vào phòng diệp hỏ liền bị Sở Hạ Lâm ấn vào tường ——

“Em ——”

Nói còn chưa dứt lời đã bị hôn.

“Tư thế này... quả nhiên siêu thích hợp hôn môi a...” Sở Hạ Lâm liếm môi một cái, làm bộ lại muốn hôn lên.

Không phải hôm trước vừa mới làm rồi sao! Diệp Hỏa vội vàng đỡ eo cậu, nói: “Đã trễ thế này, chạy ở bên ngoài một ngày em không mệt?”

“Không mệt a...” Sở Hạ Lâm không chút dao động*: “Em thấy anh cũng không mệt nha.” Cậu liếm liếm tai Diệp Hỏa: “Chạy một ngày ở bên ngoài không tính, không phải vẫn còn chạy trên máy chạy bộ ba mươi phút? Ba mươi phút có phải quá ngắn hay không? Em xem anh hôm nay đều không thở gấp chút nào a...”

(*Nguyên văn bắt vi sở động: không bị bất cứ chuyện gì làm xúc động.)

“Không ngắn... không ngắn...” Diệp Hỏa nghe thấy lại để cho hắn chạy bộ liền lộ ra vẻ hoảng loạn hiếm khi thấy, ba mươi phút còn ngắn? Dài hơn mà nói máy chạy bộ kia chính là mồ của hắn a!

Sở Hạ Lâm liếm dọc theo tai của Diệp Hỏa, đến vành vai nhẹ nhàng cắn cắn, Diệp Hỏa ôm cậu vỗ về lưng cậu ý đồ khiến cậu bình tĩnh lại, cố tình Sở Hạ Lâm kiên quyết muốn làm, cắn tai thôi còn không tính, còn muốn cắn cổ, ở cổ Diệp Hỏa chính là một ngum, lại cắn ra một loạt dấu răng.

Diệp Hỏa bị đau lại cảm thấy buồn cười, giống như đồ bé con mà xoa xoa đầu Sở Hạ Lâm đang vùi vào cổ mình: “Dấu hôn không phải làm như vậy a, em có ngực không vậy?”

Sở Hạ Lâm một bên liếm dấu răng kia, một bên nâng mắt nhìn Diệp Hỏa, giọng mềm nhũn: “Vậy anh dạy em đi...” Dứt lời liền thẳng lưng, ngón tay lướt lờ bên cổ Diệp Hỏa: “Em hôm nay... nhưng còn chưa thở gấp đâu...”

11. Chương 11

Cho dù có là Diệp học bá cũng không rõ ràng lắm tình huống hiện tại.

Hắn nhìn thấy một cái áo len cùng áo sômi bên trong không tốn chút thời gian đã được Sở Hạ Lâm lột ra, một cái nút áo cũng không chừa cho hắn.

Diệp Hỏa bị lạnh run một cái, mà tiểu tử kia vẫn đề sắp mình ở ván cửa dán ngực vào mình, ở sau lưng sờ loạn.

“Làm thật?” Diệp Hỏa thương lượng.

“Làm thật.” Sở Hạ Lâm vuốt ve lưng Diệp Hỏa, luồn vào quần Diệp Hỏa lại vòng đến phía trước.

Diệp Hỏa hít sâu một hơi, Sở Hạ Lâm mở quần hắn móc ra tiểu Diệp Hỏa xoa hai cái, vừa xoa vừa cắn cổ hắn, lúc có lúc không gọi tên hắn.

Nhìn một người cao to nằm sắp trên người mình râm rì phát lãng, Diệp Hỏa cũng là hết cách rồi, hắn vỗ vỗ vai Sở Hạ Lâm: “Ngaoan, đến giường làm?”

Sở Hạ Lâm trượt khỏi Diệp Hỏa ngồi xổm xuống, ngậm tiểu Diệp Hỏa vào trong miệng lòng bùng k rõ mà nói: “Không đi.”

Diệp Hỏa vốn đang không có cảm giác gì, hắn cúi đầu nhìn xuống Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm có lẽ cảm nhận được tầm mắt của hắn cũng ngậm dương vật của hắn nâng mắt nhìn ——

Tiểu tử này...

“A, cứng rồi.” Đầu lưỡi Sở Hạ Lâm vòng quanh quy đầu Diệp Hỏa một vòng.

Diệp Hỏa gỡ kính xuống, day day ấn đường. Đối phương thuận thế lấy kính trong tay hắn gác trên sống mũi, Diệp Hỏa vừa mở mắt liền mơ mơ hồ hồ thấy Sở Hạ Lâm đang đeo kính của hắn liếm cho hắn.

“Em... cẩn thận chóng mặt...” Diệp Hỏa nói xong muốn gỡ kính của Sở Hạ Lâm xuống, bị Sở Hạ Lâm cầm tay nắm chặt.

Sở Hạ Lâm một tay nắm dương vật của mình đưa vào trong miệng, một tay nắm chặt tay của hắn, Diệp Hỏa nhìn cậu hóp lại hai má ra sức phun ra nuốt vào dương vật của hắn trong lòng bỗng dưng dâng lên một dòng nước ấm.

Hắn có tài đức gì?

Tính cách không tốt miệng lại độc, có chút thông minh liền kiêu ngạo... nhưng người trước mắt này... có lẽ là thật sự quan tâm đến mình...

Diệp Hỏa vén tóc Sở Hạ Lâm qua, để cho cậu ngẩng đầu lên nhìn mình, Sở Hạ Lâm đột nhiên bị cắt ngang, miệng cậu đang ngậm quy đầu của Diệp Hỏa, nâng đôi mắt có chút sương mù nhìn hắn, kính mắt vẫn còn nửa gác trên sống mũi, như thế nào thế nào...

“Anh giống như...” Sở Hạ Lâm vừa nói miệng vừa mút vào dương vật của Diệp Hỏa: “Em vừa nhìn, anh sẽ biến lớn...”

Diệp Hỏa hít sâu một hơi xoa đầu Sở Hạ Lâm, nghiêng mặt qua một bên.

“Vì cái gì không thích làm?” Dương vật trong tay dần phồng lên đến độ lớn Sở Hạ Lâm quen thuộc: “Là do làm cùng em khiến anh không thoải mái? Hay là... em không có lực hấp dẫn đối với anh?”

“Không phải...” Hô hấp của Diệp Hỏa dần nặng: “Anh chỉ là... không quen..”

“Không quen còn làm tốt như vậy.” Sở Hạ Lâm nhìn thấy đã không sai biệt lắm, đứng lên dẫn Diệp Hỏa đi

đến giường bên kia.

Diệp Hỏa cười cười đi theo cậu: “Đó là do em không có gì để so sánh.”

“Anh còn muốn em có gì để so sánh sao?” Sở Hạ Lâm đè Diệp Hỏa xuống giường, giọng điệu bất mãn.

“Không muốn.” Diệp Hỏa trở mình đè cậu xuống, vén áo thun của cậu lên hôn hôn ngực cậu.

“A...”

Diệp Hỏa cười nhéo nhéo mũi của Sở Hạ Lâm: “Anh còn chưa làm gì, em rên cái rầm...”

Sở Hạ Lâm quay mặt đi không nói lời nào. Diệp Hỏa chống tay ở hai bên đầu Sở Hạ Lâm, áo len cùng áo sơmi mở rộng, cả người bao phủ trên người cậu, có một loại năng lượng* vô hình. Sở Hạ Lâm nâng đầu gối đẩy đẩy dương vật lộ ra bên ngoài của hắn, đầu lưỡi chậm rãi liếm láp cổ tay Diệp Hỏa: “Vậy anh làm nhanh đi a...”

(*Nguyên văn khí tràng: miêu tả năng lượng vô hình phát ra từ con người.)

“Được được được.” Diệp Hỏa đưa tay lột quần Sở Hạ Lâm xuống, gần đây mỗi ngày đều chạy bên ngoài, Sở Hạ Lâm gầy không ít, quần treo lỏng lẻo bên háng, Diệp Hỏa theo eo của cậu trượt xuống dưới, từ từ ——

“Anh dạch...” Diệp Hỏa nhanh chóng lật người Sở Hạ Lâm lại.

“Hả ——?”

Hắn ba hai cái liền lột xuống quần ngoài của Sở Hạ Lâm, vỗ một cái vào cái mông trần trụi của Sở Hạ Lâm, cười mắng: “Em mẹ nó... này mẹ nó là cái gì?”

Sở Hạ Lâm sững sờ, níu quần ngoài liền bò lên đầu giường, không bò được hai cái đã bị Diệp Hỏa ấn tại trên giường.

“Em có gan mặc vậy mà không có gan nói?” Tay Diệp Hỏa đè ở lưng cậu, lại kéo quần ngoài của Sở Hạ Lâm xuống nhìn ‘quần chữ T’ đang siết chặt ở mông cậu: “Em lấy được thứ đồ lộn xộn này ở chỗ nào?”

“Đừng oan uổng người!” Giọng Sở Hạ Lâm mang theo chút ủy khuất, hai tay cậu cố gắng níu lại quần ngoài, nửa mông lộ ra bên ngoài, cậu nói: “Này mẹ nó là lấy ra từ đồng quần lót anh mang về lần trước, em còn tưởng rằng anh rất cuộc thông suốt.. không nghĩ tới anh...”

Cũng không trách được cậu ủy khuất. Thời điểm Sở Hạ Lâm lấy cái quần lót kia ra còn tưởng rằng Diệp Hỏa không quá tích cực trong chuyện ân ái rồi cuộc đã có tình thú, cộng thêm mấy ngày hôm trước Diệp Hỏa mặc cảnh phục, cậu còn đang nghĩ có phải rằng cái ngày bản thân mình phải chủ động cuối cùng đã chấm dứt hay không... Mẹ kiếp, đồ lót cậu thật vất vả chịu đựng xấu hổ mặc xong, nhưng ở trên giường đợi hơn nửa ngày cũng không thấy người đâu! Đi ra ngoài vừa nhìn, người ta rồi lại cùng người khác hút thuốc! “Ha?” Diệp Hỏa nghĩ lại một chút, đại khái lần trước càn quét Tân Quang gấp quá, không chú ý thuận tay nhét vào, hần giải thích: “A, cái này không phải cho em...” “Em biết rồi!” Sở Hạ Lâm chôn mặt trong chăn: “Cái người Chu Tụng kia vừa đến anh liền mỗi ngày ở cùng một chỗ với anh ta, cùng hút thuốc cùng uống cà phê còn cùng ra ngoài! Cái này cũng là do hai người các anh cùng ra ngoài ngày đó mang về, sao có thể là cho...”

“Không phải, tổ tông...” Diệp Hỏa phiền muộn*: “Anh vừa rồi thiếu chút nữa còn cãi nhau với cái người kia!”

(*Nguyên văn nhất nào môn tử quan ti: tâm tình buồn bực, nhìn cái gì cũng không vừa mắt.)

“Đánh là thân mạng là yêu a! Hai người đi ra ngoài còn không dẫn em —— “

“Con mẹ nó em là nghiêm túc!?” Diệp Hỏa giận đến muốn lật Sở Hạ Lâm qua, lay hai cái rồi lại lay không lại sức lực của cậu, hần vò vò đầu tựa ở đầu giường nói: “Mẹ nó chứ ngày đó ra ngoài không dẫn theo em là vì muốn lấy chiếc xe kia cho em a!” “Cái gì ——?” Sở Hạ Lâm làm bộ muốn nhồm dậy, bị Diệp Hỏa đè đầu xuống.

“Anh vừa nói gì?”

Diệp Hỏa bực đến muốn giết người, chiếc xe kia Sở Hạ Lâm nhớ thương thật lâu rồi hần cũng không phải không biết, thật sự muốn tiết kiệm tiền mua phải tiết kiệm đến đời nào?

“Lão tử muốn cho em ngạc nhiên... vốn dĩ ngày lái về đã muốn cho em xem, kết quả bị hai vị cảnh sát kia khiến cho quên mất, hôm nay xuống lầu nhìn thấy xe mới nhớ...” Lại thở dài một hơi, cảm thấy giảm mất nửa đời thọ, hần lại giải thích thoáng qua chuyện cái quần lót kia, sau đó nói: “Được chưa? Không làm tình nữa hả?” Dừng một chút hần còn nói: “Hút thuốc cũng chỉ là trùng hợp gặp được...”

“Em cũng muốn hút...” Sở Hạ Lâm rầu rĩ nói.

“Hút cái rắm!” Diệp Hỏa lại tiếp tục kéo quần ngoài của Sở Hạ Lâm xuống, lại vỗ một cái lên mông Sở Hạ Lâm, nghe thấy người kia ai oán một tiếng, âm thanh này nghe thế nào cũng cảm thấy không đúng.

Diệp Hỏa ghé vào bên mặt Sở Hạ Lâm thận trọng hỏi cậu: “Em thích... bị đánh đòn?”

Sở Hạ Lâm vui đầu càng chặt.

Ha, cái người nhiệt tình mới vừa rồi còn kéo quần hần ra, một hai đôi liếm dương vật của hần đâu!

Diệp Hỏa hôn hôn gáy của Sở Hạ Lâm, xoa xoa mông cậu rồi lại vỗ thêm một cái: “Như vậy?”

“A... ư... anh đừng...”

“Bốp!”

“Dừng... a...”

“Bốp!”

“Địch... a...”

Diệp Hỏa xoa xoa cái mông bị đánh đỏ lên của Sở Hạ Lâm, ghé vào tai cậu nói: “Muốn anh đ* em?”

Lúc này Sở Hạ Lâm mới thở hổn hển ngẩng đầu, vươn qua Diệp Hỏa đang tựa ở đầu giường, giạng chân ngồi xuống đùi hần, nhỏ giọng: “Muốn...” Nói xong đưa tay muốn gỡ xuống mắt kính trên mũi bởi vì một trận lẫn lộn vừa rồi mà xiêu xiêu vẹo vẹo.

Diệp Hỏa bắt lấy tay cậu, tay còn lại ôm lấy cậu: “Dừng gỡ, nhìn rất lãng.”

Sở Hạ Lâm cười cười hỏi: “Cái kia...”

“Quần lót cũng lãng.” Diệp Hỏa nói xong đưa tay sờ soạng lưng của cậu, tay theo xương sống lướt xuống eo, gẩy lên dây buộc giữa khe mông của cậu.

“A...” Sở Hạ Lâm cùng lúc với dây buộc bị siết chặt ở phía sau, lớp vải giữ phần dương vật ở phía trước cũng bị kéo chặt, siết đến cậu eo đau xót thoải mái đến giật mình một cái.

Ngón tay Diệp Hỏa khảy khảy dây buộc căng căng chặt chặt kia, Sở Hạ Lâm cũng dồn dập thở gấp vùi vào hõm vai của mình, lại còn dùng phía dưới cọ cọ đầu gối hần.

Diệp Hỏa cố ý nâng đầu gối lên liền hài lòng nghe thấy Sở Hạ Lâm nhỏ giọng rên rỉ. Diệp Hỏa biết cậu sắp không được rồi, liền đưa tay vuốt vuốt dương vật của mình.

“Hỏa Nhi...” Sở Hạ Lâm nhìn thấy dương vật của Diệp Hỏa đã hoàn toàn cương cứng liền nuốt một ngụm nước miếng. Dương vật của Diệp Hỏa vừa thô vừa thẳng, quy đầu đỏ au cũng bởi vì tràn ra chất lỏng mà sáng bóng. Sở Hạ Lâm cắn môi dưới dán qua, phía dưới cọ cọ Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa cảm thấy dương vật của mình bị một thứ ướt nhẹp dán qua, lại liếc mắt nhìn thấy đầu gối bị cọ đến một mảnh ẩm ướt, cười híp mắt hôn hôn gương mặt của Sở Hạ Lâm. Hắn kéo căng dây buộc của Sở Hạ Lâm lại thả ra, dây buộc kia “tạch” một cái bắn vào cái mông vốn đã sưng đỏ của Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm nhấc eo muốn cởi ra thứ đồ lót vương bên kia thì bị Diệp Hỏa ngăn lại: “Đừng.” Diệp Hỏa hôn hôn cổ cậu: “Em mặc cái đó anh làm em.”

“Diệp... a... ư...”

Diệp Hỏa vén ra cái dây buộc kia, một tay vịn chặt eo Sở Hạ Lâm, một tay mở rộng cho cậu, thẳng đến khi Sở Hạ Lâm cúi bên vai hắn rầm rì: “Được rồi... được rồi.” eo mềm đến muốn ngồi xuống.

Diệp Hỏa vội đỡ cậu, dùng dương vật cọ cọ huyết sau của cậu, hỏi: “Anh vào được chưa?”

“Nhanh... làm...!”

Diệp Hỏa cười cười liền cho cả cây đi vào, trấn an vuốt vuốt cái eo căng cứng của Sở Hạ Lâm: “Thả lỏng một chút... em nói nhanh a.”

“Anh...” Sở Hạ Lâm hít sâu thích ứng dương vật của Diệp Hỏa trong cơ thể: “Ha... thoải mái...”

Diệp Hỏa vuốt vuốt mông cậu đẩy lên ngồi xuống, dương vật to lớn ra ra vào vào ở cái mông sưng đỏ.

Hai tay Sở Hạ Lâm vịn đầu giường dùng huyết sau phun ra nuốt vào dương vật của Diệp Hỏa: “Diệp Hỏa... A... Diệp Hỏa...”

Diệp Hỏa một bên phối hợp động tác của cậu đâm lên trên, một bên dùng lưỡi liếm đầu vú của Sở Hạ Lâm, nghe Sở Hạ Lâm phía trên nhỏ giọng thét lên, lắc mông đưa ngực mình vào miệng Diệp Hỏa.

Tư thế này tiện cho Diệp Hỏa đi vào rất sâu, nhưng càng vào sâu Sở Hạ Lâm càng xoắn đến chặt, Diệp Hỏa có chút bốc hỏa, hắn hít sâu một hơi, thả Sở Hạ Lâm xuống giường, nâng một chân của cậu đặt lên vai từ bên cạnh đâm vào: “Mấy tư thế em nói lần trước, dường như chúng ta không làm từ bên cạnh?”

Mắt kính của Sở Hạ Lâm đã phủ một tầng hơi nước, một bộ bị chơi đến lung tung rối loạn, cũng may cậu luyện võ từ nhỏ tính dẻo dai rất tốt, tư thế này ngược lại cũng chịu đựng được. Diệp Hỏa kéo tay của Sở Hạ Lâm: “Tự mình vuốt.”

“Không...a...” Sở Hạ Lâm vùi mặt vào trong cánh tay, tay kia vô lực bị Diệp Hỏa cầm đến chỗ dương vật của mình: “Anh... lưu manh...”

Diệp Hỏa nhìn cậu một bên bị làm một bên tự an ủi còn nhỏ giọng mắng mình lưu manh, cảm thấy đáng yêu không chịu nổi, hấn tách chân Sở Hạ Lâm càng rộng lại dốc sức ra vào, ‘quần chữ T’ kia cũng mài đến dương vật của mình, vừa đau lại vừa thoải mái.

“A A ư...” Sở Hạ Lâm bị làm đến thở không ra hơi, vỗ giường lại để cho Diệp Hỏa chậm một chút, Diệp Hỏa nơi nào để ý đến cậu, thêm hai ba lần nữa liền đâm đến Sở Hạ Lâm run rẩy bắn ra.

Diệp Hỏa thấy cậu bắn, cúi xuống hôn hôn tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của Sở Hạ Lâm, chậm rãi ra vào cơ thể cậu, chờ đến khi cậu hòa hoãn lại tiếp tục đè nặng cậu làm trong chốc lát, tiếp đó liền bắn ra trên lưng cậu.

12. Chương 12

Diệp Hỏa như mọi ngày thu xếp sạch sẽ cho mình cùng Sở Hạ Lâm, lau sạch kính mắt lại đeo lên, lúc này mới nhìn thấy rõ rõ ràng ràng.

Sở Hạ Lâm đang nằm ngủ, hô hấp đều đều, thoát nhìn ngủ không tệ.

Mẹ kiếp... lần đầu tiên của tiểu tử này em ấy còn đỏ mặt chủ động quyến rũ mình, Sở Hạ Lâm lúc ấy vẫn còn cái gì cũng không biết, hiện tại nhưng càng ngày càng thành thực, lại còn cách vài ngày liền muốn, đứa nhỏ dám dâng.

Diệp Hỏa cười cười, không khỏi vươn tay sờ tóc Sở Hạ Lâm. Tóc của tiểu tử này cũng dài khá nhanh, đều có thể buộc lên, còn có công phu nhớ thương cắt tóc cho người khác, nhưng cũng nên cắt cho mình a.

Tóc...?

Diệp Hỏa đẩy mắt kính, lại cầm tay Sở Hạ Lâm lên xem, móng tay cũng dài không ít, rõ ràng hôm trước vừa mới cắt xong. Hấn lại nghĩ đến Sở Hạ Lâm có thể ở phòng ngủ biết được bọn họ hút thuốc ngoài hành lang, cùng với vừa rồi em ấy đè mình ở ván cửa thì chiều cao không khác mình lắm đã sắp cao hơn nửa cái đầu...

Sở Hạ Lâm mới chỉ đầu hai mươi còn đang ở độ tuổi phát triển, nhưng mà mấy tháng cao thêm mười hai mươi cen ti mét cũng không quá kỳ quái!

Hiện tại mà nói, trao đổi chất quá nhanh, vượt quá tuổi phát dục sinh trưởng, ngũ giác nhạy bén còn bởi vì hormone rối loạn mà ham muốn tình dục tăng cao cùng cảm xúc không ổn định...

Diệp Hỏa chợt quay đầu nhìn về phía khuôn mặt của Sở Hạ Lâm, tiểu tử này sẽ không——

Hấn cố tình gọi Sở Hạ Lâm, thấy vẻ mặt ngủ ngon lành của cậu lại không nỡ. Diệp Hỏa ngồi ở đầu giường

trong chốc lát lại đứng ngồi không yên đi lòng vòng trong phòng ngủ, cuối cùng vẫn là đi xuống lầu cầm dụng cụ lấy máu cùng hai ống máu.

Diệp Hỏa nhanh chóng chạy xuống chạy lên, ngay cả hòm sắt cũng không kịp khóa liền chạy về phòng ngủ, vừa vặn đụng trúng Cố Tây An đến phòng bếp uống nước.

“Ài Diệp ca anh đêm hôm khuya khoắt chạy trong phòng làm gì? Mộng du?” Cố Tây An cầm vũng ly nước trong tay, vỗ ót một cái: “A mịa, không phải là không nên đánh thức người mộng du sao? Diệp ca anh cứ tiếp tục...”

Diệp Hỏa không rảnh phản ứng đến cậu, nói lời xin lỗi liền chạy thẳng về phía phòng ngủ, lại bị Cố Tây An giữ lại: “Diệp ca anh cầm kim làm gì vậy?”

Diệp Hỏa dè xuống lửa giận trong bụng, cắn răng nghiêng lợi giải thích: “Kiểm tra sức khỏe.”

“Vậy sáng mai anh cũng kiểm tra sức khỏe cho chúng tôi đi?”

Diệp Hỏa không kiên nhẫn nói: “Được được được.”

Hắn vỗ vỗ vai Cố Tây An chạy vào phòng ngủ, sợ đánh thức Sở Hạ Lâm vẫn là nhẹ nhàng đóng cửa lại. Diệp Hỏa hít sâu một hơi đi đến bên cạnh Sở Hạ Lâm, cầm một cánh tay lên sát trùng cho cậu, khẽ nói: “Chịu đựng một chút, lập tức liền xong.”

“Ồ...” Lúc kim tiến vào Sở Hạ Lâm cau mày vặn vẹo muốn rút tay lại.

Diệp Hỏa hôn hôn trán cậu, nói: “Em ngoan, xong ngay đây...”

“Ừm... đau...” Sở Hạ Lâm lẩm bẩm nhưng không tỉnh, Diệp Hỏa cười cười, xem ra tiểu tử này thực sự là bị đ* đến mệt mỏi.

“Bảo bồi em ngoan, lập tức xong rồi.” Hắn nhìn một ống nghiệm đầy máu, lập tức lấy ra đổi sang ống nghiệm khác, chờ cái này cũng đầy rồi hắn rút kim ra dán băng cá nhân lên cho Sở Hạ Lâm, cầm mẫu máu đi xuống phòng xét nghiệm.

Hắn đeo găng tay thao tác dụng cụ trước mặt, trong đầu đều là khuôn mặt vặn vẹo kia.

Sẽ có kết quả. Diệp Hỏa nghĩ. Những thứ hắn làm đều sẽ có kết quả.

Diệp Hỏa một đêm không ngủ, sáng sớm Sở Hạ Lâm dậy không thấy người, lòng tự nhủ quả nhiên cũng chỉ có thể ôm ngủ hai ngày. Cậu đi đến phòng khách, Diệp Hỏa đang lần lượt lấy máu cho đám người cảnh sát.

Sở Hạ Lâm hỏi: “Anh làm gì vậy?”

Diệp Hỏa một khuôn mặt áp suất thấp: “Kiểm tra sức khỏe!” Hắn một bên lấy máu một bên nói: “Các cậu cùng chúng tôi tổng cộng sáu người, về sau hai người một tổ phân thành ba tổ hành động. Một tổ ở nhà trồng rau nuôi cá, tổ hai dùng chung cư này làm tâm điểm giết xác sống, tổ ba ra ngoài tìm tiếp tế, mấy cậu thấy thế nào?”

Chu Tụng nhìn Diệp Hỏa ý tứ sâu xa, cười cười.

Diệp Hỏa xuống lầu bỏ mẫu máu vào trong máy, lên lầu liền nghe Cố Tây An một đêm không ngủ hưng phấn đề nghị hôm nay mọi người cùng lập đội ra ngoài lùng xác sống, vừa vận nhân cơ hội đám người cùng nhau lẫn lộn, xem lĩnh vực từng người am hiểu, lúc phân tổ cũng dễ bổ sung ưu khuyết điểm. Cái này thật giống như cách thức chơi CS* lại khiến mọi người nhao nhao tán thành, Diệp Hỏa muốn xem trình độ của đám người bọn họ, cũng hiểu được là ý kiến hay. Hắn phát cho mỗi người một tai nghe vô tuyến không dây, cùng một camera gắn trên đầu, một đám người trừ Cam Qua đều mặc trang phục phòng hộ cầm vũ khí đi xuống lầu.

(*Counter-Strike là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến ra đời dưới phiên bản mod của Half-Life do Lê Minh và Jess Cliffe thực hiện.)

“Hôm nay giết mấy con trong bãi đỗ xe trước?” Cố Nam Ninh hỏi.

“Đóng cửa chung cư lại, hôm nay có thể giết hết trong chung cư.” Diệp Hỏa thông qua vô tuyến nói với những người khác.

“Móa, mạnh như vậy?” Cố Tây An xoa xoa tay, cầm nỏ lên chờ phát động.

Tuy nói Cố Tây An bắn súng như thần, nhưng người em trai song sinh đầu ruồi* Cố Nam Ninh ở trong đội hình sự rồi xưa nay lại có tên gọi là mắt mù, điều này lại khiến cho cậu cho tới giờ đều tức giận bất bình. Cậu vác một thanh đại khảm đao (*) trên vai, nghe Diệp Hỏa sắp xếp.

(* đầu ruồi ở đầu nòng súng, nhờ đó mà nhắm bắn.)

“Sở Hạ Lâm cùng Cố Nam Ninh mở đường, Chu Tụng yểm trợ.”

Chu Tụng: “Vậy còn anh?”

“Tôi?” Diệp Hỏa ôm laptop lên xe: “Tôi giúp các anh quan sát.”

Cố Nam Ninh: “Còn Cố Tây An?”

“Cậu ấy lái xe cho tôi.”

Chu Tụng nhìn Diệp Hỏa cùng Cố Tây An lên chiếc xe Jeep, lòng thầm mừng mẹ kiếp tôi lái chính là xe vận tải, người khác lái đều là xe tốt!

Diệp Hỏa vốn muốn để Chu Tụng lái xe, lo lắng Sở Hạ Lâm mất hứng ngấm lại vẫn là thôi, này nếu như ở nhà còn dễ nói, bên ngoài binh hoang mã loạn* tất cả đều là xác sống, cộng thêm cảm xúc hiện tại của Sở Hạ Lâm không ổn định, xảy ra chuyện gì cũng không dễ dàn xếp.

(* rối loạn; loạn lạc; nhốn nháo hoảng loạn.)

Đường trong chung cư rất rộng, lại không có chướng ngại, Cố Tây An giẫm chân ga, một tay cầm lái, tay kia để trên cửa xe cầm nỗ yểm trợ cho Sở Hạ Lâm cùng Cố Nam Ninh.

Cố Tây An: “A Ninh chú ý hướng hai giờ của anh!”

Cố Tây An: “A Ninh hướng bốn giờ!”

Cố Tây An: “A Ninh hướng bảy giờ của anh!”

Cố Tây An: “A Ninh hướng mười giờ của...!”

Bốn người khác: “Mẹ kiếp câm miệng!”

Cố Nam Ninh rống vào mic: “Mười hai giờ chẳng phải là ngay phía trước anh sao! Anh có mù hay không mà không thấy!”

Cố Tây An bị hét đến lỗ tai ong ong, cố tình tai nghe lại đeo trong mặt nạ của trang phục bảo hộ, gõ cũng gõ không được.

Lái xe đến một khu nhà, Diệp Hỏa bảo Cố Tây An dừng xe, nói với bọn họ: “Lên lầu đi, giết khu này trước, phải cẩn thận xác sống trong phòng.” Hắn đưa chìa khóa vận năng cho Cố Tây An nói: “Cậu cũng lên đi.”

“Vậy còn anh?”

Diệp Hỏa xua xua tay: “Xe này tôi đã lắp đặt lại, xác sống ở bên ngoài nghe không được cũng nhìn không thấy, sẽ không phát hiện tôi.”

Sở Hạ Lâm xung phong dẫn theo bốn người lên lầu, Diệp Hỏa thấy cậu một đường vượt qua chông gai* có

chút lo lắng, Sở Hạ Lâm thể hiện bản thân**, không che giấu năng lực của mình chút nào như vậy, về sau sợ là sẽ có phiền toái.

(* phi kinh trăm cú: vượt qua chướng ngại tiến lên phía trước, vượt qua khó khăn..)

(** hiển sơn lộ thủy: bộc lộ tài năng.)

Quả nhiên, không lâu sau hắn liền nhận được đường dây riêng đến từ Chu Tụng: “Vị kia nhà anh, nhưng thật lợi hại a.”

“Coi như không tòi.” Diệp Hỏa nói gần nói xa: “Anh để ý một chút đừng để em ấy đi nhanh quá, đừng xông vào chỗ chỉ có một cửa ra.”

“Yên tâm đi, tôi thấy cậu ấy rất có chừng mực.” Chu Tụng nói, anh nhìn trước sau một vòng lại nói tiếp: “Hôm nay thế nhưng chỉ có ‘xác sống cấp I’ a.”

Diệp Hỏa gật đầu, nghĩ đến cho dù hắn gật đầu anh ta cũng không nhìn thấy, liền “ừ” một tiếng. Diệp Hỏa chuyển góc nhìn, trước trước sau sau đều nhìn một vòng. Camera gắn trên đầu của đám người Chu Tụng đều có một cái quay đằng trước một cái quay đằng sau, thuận tiện cho Diệp Hỏa đồng thời quan sát đằng trước cùng tình huống sau lưng của bọn họ.

Một khu nhà đám người Sở Hạ Lâm giết nửa tiếng, Diệp Hỏa nhìn đồng hồ nói: “Nhanh lên một chút, bằng không thì trước bốn giờ hôm nay còn chưa dọn hết.”

“Nửa tiếng còn chậm...” Sở Hạ Lâm chạy đến thở hổn hển: “Một khu nhà còn có bốn mươi năm mươi hộ... một hộ một phút cũng chưa xong còn phải dọn mấy thứ ngoài hành lang, nửa tiếng rất nhanh...”

“Còn có thể nhanh hơn nữa.” Cố Tây An nói: “Phân hai tổ đi, mỗi tổ một hộ.”

Sau khi phân tổ tốc độ tăng lên không ít, nhưng một ngày muốn tàn sát toàn bộ chung cư vẫn có chút miễn cưỡng. Xác sống bên trong mỗi khu nhà trên cơ bản đều dọn sạch, bãi đỗ xe cùng dưới đường còn có vài xác sống rải rác.

“Ngày sau ra ngoài thuận tiện lại giết, vài lần rồi cũng sẽ dọn sạch.” Diệp Hỏa nói, kết thúc công việc mang theo bọn họ về nhà ăn cơm.

Cả ngày hôm nay cũng chỉ nhìn thấy ‘xác sống cấp I’ mà thôi.

Diệp Hỏa nghĩ như vậy đi xuống lầu kiểm tra mẫu máu của bọn họ.

Hắn kiểm tra đầu tiên chính là mẫu của Sở Hạ Lâm——

Thật tốt quá!

Giống như dự đoán của hắn, trong thân thể của Sở Hạ Lâm đã tạo thành kháng thể của virus xác sống rồi!

Thật tốt quá! Thật tốt quá! Diệp Hỏa hưng phấn đi tới đi lui trong phòng thí nghiệm, chờ đến khi hắn ý thức được hắn vậy mà ở trong phòng thí nghiệm không tính là lớn này chạy mấy vòng lại còn nhảy hai cái.

Diệp Hỏa vui đến không khống chế được, đêch! Quá tuyệt vời!

Sở Hạ Lâm không có việc gì rồi! Rốt cuộc...

Trạng thái hưng phấn đó của Diệp Hỏa vẫn kéo dài cho đến giờ cơm, Sở Hạ Lâm cùng đám cảnh sát thấy Diệp Hỏa luôn luôn cúi kính lại đang vui vẻ ăn cơm thì lạnh cả sống lưng, không biết Diệp học bá có phải lúc một mình dưới lầu đã bị cắn rồi hay không.

Ăn cơm xong Diệp Hỏa nhìn thời gian không sai biệt lắm, xuống lầu lấy mẫu máu của đám cảnh sát cũng kiểm tra một chút, cũng may không có ai bị nhiễm.

Hắn lại cầm lên giấy xét nghiệm chứng minh Sở Hạ Lâm đã sinh ra kháng thể bảo hộ cười ngây ngô, thật tốt quá, Sở Hạ Lâm của hắn không có chuyện gì.

Thẳng đến khi hắn nhìn thấy nhân dân phía trên cũng không phải là C đại biểu cho Sở Hạ Lâm mà là Z... nụ cười của Diệp Hỏa cứng ở trên mặt. Trong tay hắn cầm... giấy xét nghiệm của Chu Tụng?

Hắn lại mở ra mấy tờ giấy xét nghiệm để lẫn với nhau bên kia, phát hiện hắn vừa rồi không nhìn lầm, giấy xét nghiệm của Sở Hạ Lâm rõ ràng cho thấy cậu đã sinh ra kháng thể bảo hộ, nói cách khác, ngoại trừ Sở Hạ Lâm, Chu Tụng cũng có kháng thể bảo hộ?!

Làm sao có thể?!

Trừ hắn ra người khác sao có thể có vắc xin phòng virus xác sống!

Chu Tụng... Chu Tụng lại như thế nào chiếm được?!

13. Chương 13

Diệp Hỏa tin tưởng chính mình không có khả năng làm sai mẫu máu, cũng chắc chắn thao tác của mình không có khả năng xảy ra vấn đề, cho nên là nói... trong thân thể Chu Tụng thật sự xét nghiệm ra kháng thể bảo hộ, nhưng điều này sao có thể...?!

Chẳng lẽ ngoại trừ “Thuyền cứu nạn” và mình còn có người khác có thể làm ra vắc xin chống lại virus xác sống?

Vắc xin chống lại virus xác sống là cơ mật cấp cao, số lượng vắc xin cũng bị khống chế nghiêm ngặt, ngoại trừ người của “Thuyền cứu nạn” những người khác không có khả năng nắm được. Chẳng lẽ Chu Tụng là người của “Thuyền cứu nạn”?!

Người của “Thuyền cứu nạn” ở chỗ này làm gì? Bị ném ra giám thị mình cùng “Hải yêu” có còn lảng vảng bên ngoài chống lại tổ chức “Thuyền cứu nạn”, tránh cho bọn hắn lại lần nữa phá hư “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”? Trách không được Chu Tụng vẫn cứ nhắc mãi muốn tìm “Hải yêu”.

Con tốt* như thế này lại có bao nhiêu đây? Mục đích chỉ là vì theo dõi bọn hắn sao? Bọn họ phải liên lạc bàn bạc với nhau như thế nào?

(*Nguyên văn khí tử: thuật ngữ dùng trong đánh cờ.)

Diệp Hỏa hãy còn suy đoán.

Nói như vậy tất cả đều đã được giải thích rõ ràng.

Đây chính là vì cái gì rõ ràng Chu Tụng từ cục cảnh sát phải lái xe mới có thể đến nhà hắn, anh ta rồi lại không tìm kiếm tài nguyên ở gần đây, cố tình chạy đến nằm vùng ở siêu thị dưới chung cư của hắn và Sở Hạ Lâm, làm như vậy là cố ý tạo thành dấu hiệu giả làm như vô tình gặp được Sở Hạ Lâm ở siêu thị.

Còn xác sống cấp II ở dưới kia? Có thể có quan hệ với Chu Tụng hay không?

Thế nhưng vì cái gì nhóm bốn người Chu Tụng, chỉ có mỗi mình Chu Tụng trong người mang theo kháng thể bảo hộ, chẳng lẽ chỉ có một mình Chu Tụng là người của “Thuyền cứu nạn”?

Hiện tại dù thế nào cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, hắn không có chút chứng cứ nào.

Nếu có thể tìm được chứng cứ Chu Tụng liên lạc với “Thuyền cứu nạn” là được rồi, nhưng cho dù đã tìm được, chứng minh Chu Tụng là người của “Thuyền cứu nạn” thì thế nào? Giết anh ta sao?

Diệp Hỏa lặng lẽ nhét giấy xét nghiệm vào máy cắt giấy.

Chỉ sợ Chu Tụng đã biết mục đích thử máu của mình, có lẽ anh ta cũng biết trên người Sở Hạ Lâm cũng có kháng thể bảo hộ tương tự rồi.

Diệp Hỏa khóa lại phòng thí nghiệm chạy lên lầu.

Mẹ kiếp, biết liền biết, còn có thể làm gì Sở Hạ Lâm sao?

Lúc đi ngang qua phòng quan sát, Diệp Hỏa vừa lúc chạm mặt Chu Tụng đang trực ca đêm, Chu Tụng cười sâu xa với hắn, lắc lắc hộp thuốc lá trong tay ra hiệu hắn hút thuốc cùng, Diệp Hỏa xua tay: “Hiện tại mũi của tiểu tử kia thính lắm, anh xuống lầu hút đi, sống hay chết nhìn xem vận may của anh.”

Chu Tụng thả hộp thuốc xuống vẫn còn cười híp mắt: “Khứu giác rất nhạy bén a...hôm nay tôi nhìn thấy phản ứng của cậu ấy cũng rất nhanh, thị lực thính giác đều nhạy bén vượt quá người thường...”

Quả nhiên!

Diệp Hỏa làm như không có chuyện gì đẩy đẩy mắt kính, lời ít ý nhiều: “Anh cũng không kém a.”

Hắn nói xong vẫy vẫy tay liền trở về phòng ngủ, mới vào cửa Sở Hạ Lâm đã bò tới. Diệp Hỏa thở dài, một bên đẩy Sở Hạ Lâm xuống giường, một bên xắn tay áo cởi quần bắt đầu nhóm lửa.

Loại tình huống này còn phải tiếp tục bao lâu a...

Diệp Hỏa một bên ấn Sở Hạ Lâm ra vào một bên tính nhẩm, bị Sở Hạ Lâm cắn một cái lên mặt: “Anh nha không chuyên tâm, nghĩ gì vậy?!”

Đạch... càng ngày càng hung dữ, mẹ kiếp, Sở Hạ Lâm ôn nhu nghe lời kia đâu rồi?

Ngày hôm sau, Diệp Hỏa trên mặt in một dấu răng bị Chu Tụng cười nhạo cả buổi.

Diệp Hỏa giờ ngón giữa với anh ta, nói: “Tình thú, tình thú có hiểu hay không?”

Chu Tụng cười xấu xa: “Tôi thật đúng là không hiểu lắm.”

Diệp Hỏa lần thứ nhất ăn quả đắng trong quá trình giao đấu với Chu Tụng.

Mấy ngày kế tiếp Diệp Hỏa đều cẩn thận quan sát nhất cử nhất động của Chu Tụng, ngoại trừ đặc biệt tích cực trên phương diện tìm kiếm “Hải yêu” ra, ngược lại cũng không làm ra chuyện thương thiên hại lý người người oán trách nào.

Mấy ngày kế tiếp... Diệp Hỏa cảm thấy hần đem làm tình của nửa đời trước không làm đều làm...

Hần làm Sở Hạ Lâm quả thật sắp làm đến phun, ngoại trừ thời điểm Sở Hạ Lâm phải trực đêm, mỗi khi đêm về pít tông đúng giờ vận động lại khiến cho thân thể vốn đã không nhiều mỡ của Diệp Hỏa đã sắp hình thành cơ bụng.

Nhưng kỳ quái chính là, dù cho không thích tiếp xúc thân thể, dù cho không thích ân ái, dù cho cảm xúc của Sở Hạ Lâm càng ngày càng không ổn định, Diệp Hỏa nhìn người dưới thân này vẫn là cảm thấy đáng yêu muốn chết đi được, Diệp học bá cảm thấy mình quả thật xong đời rồi.

Cũng may sự trao đổi chất cả Sở Hạ Lâm dần trở về tốc độ tự nhiên, cũng không tiếp tục phát triển, bằng không thì dùng cái thân thể bệnh tật này của Diệp Hỏa, là thật sự không giày vò nổi cậu.

Diệp Hỏa chỉ dựa vào đầu óc sống hơn hai mươi năm lớn đến chừng này lần đầu tiên cảm thấy, hắn đã đến lúc phải rèn luyện thân thể. Nếu như Sở Hạ Lâm bị bệnh bị tai nạn, Chu Tụng cùng người của “Thuyền cứu nạn” lại có ý xấu, chỉ dựa vào đầu óc muốn bảo vệ Sở Hạ Lâm vẫn là xa xa không đủ a, tuy rằng hắn thật sự cũng không nghĩ ra bọn họ muốn gì ở mình cùng Sở Hạ Lâm.

Hôm nay lúc ăn cơm chiều xong thừa dịp trời còn sáng kéo Sở Hạ Lâm lên sân thượng, hắn nói: “Lần trước em nói muốn dạy anh thuật phòng thân? Không bằng dạy anh một chút kỹ xảo cận chiến đi, dạy bắt đầu từ cơ bản nhất?”

“Không phải anh nói thuật phòng thân đối phó với xác sống đều vô dụng sao?” Sở Hạ Lâm hỏi.

“Đối phó với xác sống không có quá nhiều tác dụng, đối phó với người lại là hữu dụng.” Diệp Hỏa thừa cơ nhắc nhở Sở Hạ Lâm phải đề phòng đám người Chu Tụng.

Sở Hạ Lâm không ngốc, dĩ nhiên hiểu rõ lời Diệp Hỏa là có ý gì. Nhưng nói thế nào, có thể khiến cho Diệp Hỏa rèn luyện chính là chuyện tốt, Sở Hạ Lâm làm giáo viên cũng là không có gì thích hợp hơn.

Nhưng Diệp Hỏa không để ý đến một vấn đề.

Khi hắn chuẩn bị khởi động lúc còn chưa làm xong liền bị ép vào lưới sắt trên sân thượng, Diệp Hỏa thâm than hồng bét.

Sở Hạ Lâm một tay ấn vai Diệp Hỏa, một tay cùng Diệp Hỏa mười ngón đan xen đặt trên lưới sắt, nghiêng đầu liền hôn lên môi Diệp Hỏa.

Lưng cùng ót Diệp Hỏa bị lưới sắt cọ đau, áo sơ mi bị gió thổi phàn phật. Đầu lưới Sở Hạ Lâm tiến vào khoang miệng Diệp Hỏa càn quét một vòng mới thở hổn hển rời khỏi hắn, hai mắt mê ly.

“Như thế nào không luyện tiếp?” Diệp Hỏa vội dời chuyện về quỹ đạo.

“Em chỉ mang tới mấy thứ vũ khí, đồ dùng cho phòng ngự cùng luyện tập đều còn trong võ quán, đợi ngày mai đến võ quán cầm về lại nói...” Sở Hạ Lâm vừa nói vừa hờn hờn Diệp Hỏa, ham muốn nơi đây mắt rõ rành rành.

Lấy cớ... Diệp Hỏa dùng sức kéo xuống tay của Sở Hạ Lâm, dụ dỗ: “Em ngoan, buổi tối lại tiếp tục chịu không?”

Sở Hạ Lâm vui đầu vào hôm vai Diệp Hỏa cọ cọ, nói: “Anh biết không, trước kia khi hai ta còn đang học đại học, lúc ấy em chỉ muốn làm thế này. Em tưởng tượng rất nhiều lần cùng anh hôn môi trên sân thượng nơi các anh thí nghiệm, anh cũng không biết đi...”

Diệp Hỏa sững sờ, hấn so với Sở Hạ Lâm lớn hơn mấy tuổi, thời điểm Sở Hạ Lâm còn học đại học hẳn đã học tiến sĩ. Trường học rất lớn, chuyên ngành của hai người lại khác khá xa, Diệp Hỏa suốt ngày ngâm trong phòng thí nghiệm ngay cả ở nhà ăn cũng không thấy được Sở Hạ Lâm mấy lần, càng đừng nói nhớ rõ Sở Hạ Lâm.

Thăng đến nửa năm trước Diệp Hỏa phá hư “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” thất bại, “Thuyền cứu nạn” hùng hổ tới bắt người.

Diệp Hỏa khi đó bị dồn đến góc cầu thang, trên dưới đều là người của “Thuyền cứu nạn”. Hấn trốn trong chỗ tối trốn cũng không thể trốn, lại đột nhiên bị một bàn tay kéo đi.

Người nọ giơ lên một cây xà beng không biết lấy từ chỗ nào nói với hắn: “Lát nữa em giúp anh ngăn lại đám người kia, anh xem có cơ hội liền chạy, chạy càng nhanh càng tốt.”

Diệp Hỏa ngăn người nhìn thiếu niên cho tới nay chưa từng gặp mặt ở trước mắt, tiếng bước chân lộn xộn ở lầu trên lầu dưới lại khiến cho hắn ngay cả tên của thiếu niên trước mắt cũng không kịp hỏi, chỉ là một lòng không muốn khiến cho cậu lộn vào vũng nước đục này, lời nói ra khỏi miệng cũng không dễ nghe: “Cậu ở chỗ này làm gì, chớ có ở đây quấy rầy!” Dừng một chút lại bổ sung: “Bọn họ có súng, cậu mau chạy đi!”

“Bọn họ tìm chính là anh, sẽ không làm gì em.” Thiếu niên rõ ràng bị trận thế này khiến cho sợ quá mức, nhưng vẫn ra vẻ trấn định cố gắng mỉm cười, khoe miệng rồi lại run rẩy giống như bị rút gân: “Em tới bảo vệ anh, anh chỉ cần phụ trách chạy trốn là được rồi.” Dứt lời liền nhắm ngay cơ hội đẩy Diệp Hỏa về phía trước, Diệp Hỏa lão đạo chạy về trước hai bước lại thừa dịp người tới chưa sẵn sàng thuận lợi xuyên qua vòng vây, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua thiếu niên, khẽ cắn môi liều mạng chạy về phía trước.

Kết quả không chạy được bao lâu đã bị người đuổi theo.

“Em... không phải em nói anh chạy càng nhanh càng tốt sao... anh... học... sao anh còn ở chỗ này...”

Diệp Hỏa nhanh chóng quay đầu nhìn lại, là thiếu niên vừa rồi! Chỉ bằng một mình cậu, rốt cuộc là như thế nào thoát khỏi vòng vây còn đuổi kịp hắn?!

“Tôi đêch... tôi... đêch.... cậu????”

“Đừng... đừng đêch, tranh thủ thời gian chạy đi... bọn họ lập tức đuổi đến...” Thiếu niên bắt lấy tay Diệp Hỏa kéo hắn bắt đầu chạy, tuy nói thiếu niên kéo Diệp Hỏa vướng víu giống như kéo bao tải, nhưng cũng may hai người đều là sinh viên của trường, có thể lợi dụng địa hình trường học, ba lượn hai lượn liền trốn vào một góc chết mặc cho người của “Thuyền cứu nạn” lật tung trường học cũng không tìm ra bọn hắn.

Người của “Thuyền cứu nạn” tuy rằng lợi hại, nhưng cũng không dám quá lộ liễu, dù thế nào toàn bộ giáo viên cùng sinh viên trong trường đều thấy, kế hoạch còn chưa bắt đầu liền khiến mọi chuyện ầm ĩ, phát triển thành cái dạng như mấy chục năm trước càng không dễ kết thúc, không ai dám công trách nhiệm này. Bọn họ đành phải bao vây trường học, giám sát nhất cử nhất động mọi sinh viên trong tầm mắt.

Diệp Hỏa cùng thiếu niên trốn đến khi bầu trời tối đen, thừa dịp người của “Thuyền cứu nạn” không đề phòng, nhờ xe của nhà ăn trường học lặng lẽ chạy ra ngoài.

Sau khi thuận lợi chạy ra thiếu niên giống như khoe công nhìn Diệp Hỏa cười cười: “Em lợi hại không!”

Diệp Hỏa cảm thấy có chút vi diệu, lại không tiện phản bác, đành phải cứng ngắt gật đầu.

“Hiện tại làm gì?” Thiếu niên hỏi.

“Tôi có chỗ ở, đi theo tôi, bọn họ sẽ không tìm thấy.” Diệp Hỏa đối với chuyện này ngược lại đã sớm chuẩn bị.

Thiếu niên có chút xấu hổ nói: “Anh đỡ em một chút.” Nói xong chân mềm nhũn quy xuống đất.

Diệp Hỏa lúc này mới phát hiện trên người thiếu niên có vài chỗ đã bị bắn trúng, một cậu vẫn còn dây dưa với mình lâu như vậy.

Mẹ kiếp... đám súc sinh kia...

Diệp Hỏa công thiếu niên chạy về phía nhà trọ hắn đã chuẩn bị cho ngày hôm nay, cũng may lúc ấy thiếu niên còn thấp hơn hắn một cái đầu, Diệp Hỏa còn miễn cưỡng công được cậu.

14. Chương 14

Diệp Hỏa công thiếu niên chạy hai bước, lại thả cậu xuống kiểm tra vết thương của cậu. Hắn đem thiếu niên đã có chút ý thức mơ hồ lật qua lật lại nhìn một vòng, cởi áo của mình bao lại vết thương của thiếu niên. Diệp Hỏa quay đầu nhìn lại con đường lúc bọn họ đi, xác nhận trên mặt đất không có vết máu, lúc này mới lại tiếp tục công thiếu niên chạy về phía phòng thuê đã chuẩn bị sẵn của mình. Cũng may lúc ấy đã là cuối thu, quần áo mặc trên người thiếu niên vốn không mỏng, cộng thêm quần áo của Diệp Hỏa lúc sau bao ngoài vết thương của cậu, máu thiếu niên không nhỏ xuống đất, bại lộ hành tung của bọn hắn.

Phòng thuê cách nơi bọn hắn nhảy xuống khỏi xe hàng của nhà ăn trường học cũng không xa, Diệp Hỏa cố tình vòng qua nơi nhiều người, chỉ hướng về ngõ nhỏ tối đen như mực không một bóng người, gặp người nhiều chuyện hỏi hắn liền nói thiếu niên uống nhiều, hắn đang công cậu về nhà.

Lúc công thiếu niên đến phòng thuê Diệp Hỏa cảm thấy nửa cái mạng cũng không còn, lớn đến chừng này còn chưa từng làm việc nặng như vậy. Nhưng hắn không có thời gian nghỉ ngơi, Diệp Hỏa ổn định tinh thần, lấy ra dụng cụ y tế lúc trước đã chuẩn bị sẵn trong nhà ý đồ lấy ra viên đạn trong người thiếu niên.

Lúc này hắn mới phát hiện, tuy nói trên người thiếu niên nhiều chỗ trúng đạn, nhưng phần lớn đều là trầy da, thật sự bắn vào người chỉ có hai viên, nhưng vị trí đều không tốt lắm.

Chỉ là lấy viên đạn thứ nhất đã khiến Diệp Hỏa tâm mỗi lực kiệt mồ hôi lạnh ứa ra. Kiến thức xử trí vết thương của hắn hầu hết đều đến từ sách vở, chỉ là lý luận suông hoàn toàn không có thực tế, lần thứ nhất thực hành liền gặp phải loại tình huống này, cũng là có chút chột dạ bối rối.

Hắn tập trung tinh thần, tay phải run run chuẩn bị hạ dao, lúc này cửa đột nhiên bị phá mở ——

Máu Diệp Hỏa lập tức lạnh từ chân cho tới đỉnh đầu, làm sao có thể... nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, nắm chặt dao giải phẫu nhẹ nhàng trốn đến gian phòng bên cạnh, cũng không dám thở mạnh.

Người tới ở phòng khác không tìm được Diệp Hỏa, rất nhanh liền hướng về gian phòng này, Diệp Hỏa dùng sức nắm dao trong tay, đợi người tới vừa đẩy cửa liền nhanh chóng chế trụ người lại, dao đặt bên cổ người kia: “Không được động!”

Hắn vốn muốn dùng người này làm con tin uy hiếp những người khác, nhưng khi hắn quét mắt liếc chung quanh mới phát hiện, phá cửa mà vào chỉ có một người này.

Người tới dùng sức cho bụng Diệp Hỏa một cùi chỏ, mắng: “Con mẹ nó... muốn làm gì!”

Diệp Hỏa nghiêng người tránh thoát, trước mắt rõ ràng là một người tướng mạo có vài phần tương tự mình.

“Chú nhỏ?”

Diệp Diễm nắm lấy tay cầm dao của Diệp Hỏa: “Mẹ nó này là cách chú dạy cậu cầm dao giải phẫu sao, mẹ nó cậu liền đối với chú như vậy?” Anh ta một bên “mẹ nó” “mẹ nó”, một bên đi về phía thiếu niên trên giường —— lúc ấy Diệp Hỏa còn chưa mua mấy thiết bị như bàn giải phẫu.

Diệp Diễm là bác sĩ ngoại khoa xác thực, anh nhìn tình huống của thiếu niên, dùng thời gian ngắn nhất rửa tay làm chuẩn bị, một lần nữa cầm dao giải phẫu, nhanh chóng gọn gàng tiêu độc dao, anh nói: “Con mẹ nó nhận được tin của cậu, nghĩ cậu có lẽ ở chỗ này liền lập tức chạy tới, cậu ta mẹ nó là ai?”

Diệp Hỏa bị “mẹ nó” “mẹ nó” của anh ta nói đến đau đầu, lựa chọn làm lơ mấy lời thô tục của Diệp Diễm, giải thích ngọn nguồn, lại hỏi: “Chú làm sao biết cháu xảy ra chuyện?”

“X đại bị bao vây ba tầng trong ba tầng ngoài, chú liền nghĩ khẳng định là thằng nhóc cậu. Thằng nhóc cậu nếu xảy ra chuyện rồi nhất định sẽ chạy đến đây, chú liền vội vàng từ bệnh viện chạy tới.” Diệp Diễm nói, tốc độ nói cùng tốc độ tay lại không chậm, rất nhanh đã lấy viên đạn thứ nhất ra.

Diệp Hỏa từ ngày đầu tiên lập ra kế hoạch phá hư “Thuyền cứu nạn” đã chuẩn bị kỹ càng cho việc bị lộ, cũng lưu lại đường lui, chẳng qua là hắn không nghĩ tới bị bại lộ đột nhiên như vậy, không hiểu ra sao như vậy. Tuy nói Poseidon là danh hiệu của mình, nhưng phía sau rồi lại dùng đến tâm huyết của cả ba người hắn, Diệp Diễm, Ngụy Trùng. Mà hiện tại đã bại lộ, mấy người kia tìm tới mình, nhất định cũng sẽ tìm đến bọn họ gây phiền phức. Mình được thiếu niên trước mắt cứu được, Diệp Diễm cùng em đẹp ngồi đây, vậy Ngụy Trùng thì sao?

“Còn Ngụy Trùng?!” Nghĩ đến Ngụy Trùng, Diệp Hỏa vội hỏi: “Ngụy Trùng bên kia có bị sao không?!”

Tay Diệp Diễm ngừng một nhịp, lập tức mắng: “Con mẹ nó cậu cũng không hỏi chú có sao không, lại mẹ nó chỉ biết đến Ngụy Trùng!”

“Không phải chú đang em đẹp ở đây hay sao!” Diệp Hỏa đưa cho anh một miếng gạt, làm bộ hỏi: “Bệnh viện có sao không?”

“Bệnh viện không có chuyện gì, nhưng chú đoán chừng cũng trở về không được.” Diệp Diễm bĩu môi: “Bọn họ tạm thời còn chưa tới tìm chú, hẳn là tới chỗ cậu trước.”

“Vậy còn Ngụy Trùng?!”

“Con mẹ nó cậu cầm miếng yên tĩnh một lát đi!” Diệp Diễm lấy ra viên đạn thứ hai cho thiếu niên, lại đưa tay qua Diệp Hỏa: “Gạt!”

Diệp Hỏa nhìn vẻ mặt nặng nề của Diệp Diễm, lòng nghĩ Ngụy Trùng nhất định là xảy ra chuyện rồi. Hắn đưa gạt qua, quay người liền đi về phía cửa.

“Con mẹ nó cậu đi đâu vậy hả?!”

“Con mẹ nó đi tìm Ngụy Trùng!”

Diệp Diễm một tay cầm máu cho thiếu niên kia một tay nắm áo Diệp Hỏa liền kéo hắn về: “Đừng đi.”

“Tại sao?” Diệp Hỏa nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Diệp Diễm mà tê cả da đầu, một chữ dư thừa cũng nói không ra.

“Ngụy Trùng không có chuyện gì.”

Diệp Hỏa không tin, lại làm bộ muốn đi, tay Diệp Diễm dùng sức một cái kéo Diệp Hỏa ném xuống sàn. Anh từ trên cao nhìn xuống Diệp Hỏa, mặt đều ẩn trong bóng tối: “Cậu cho rằng người của ‘Thuyền cứu nạn’ tại sao lại tới tìm cậu?” Anh nói: “Là Ngụy Trùng mật báo.”

Diệp Diễm dứt lời liền cười: “Cậu ta làm sao có thể có chuyện gì? Cậu ta hiện tại thể nhưng là công thần* của cục cảnh sát. Cậu còn lo lắng cho cậu ta?”

(*Người có nhiều công lao.)

“Không có khả năng... làm sao có thể.. vì cái gì...? vì cái gì?” Diệp Hỏa cau mày, tâm bỗng trầm xuống.

Ngụy Trùng?! Cậu ấy làm sao có thể mật báo? Poseidon rõ ràng cũng là cậu từng bước dựng lên, phá hư “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” chẳng lẽ không phải bọn hắn vẫn luôn... không, không thể nào là Ngụy Trùng! Tuyệt đối không có khả năng!

Diệp Hỏa lạnh cả người, không thể tin hỏi: “Cậu ấy làm vậy là có mưu đồ gì?”

“Danh sách của ‘Thuyền cứu nạn’... cậu ấy còn có cha mẹ mình a.” Diệp Diễm nói.

“Chính là...” Diệp Hỏa ngồi xuống: “Nếu chúng ta phá hủy ‘Thuyền cứu nạn’, danh sách cũng không còn quan trọng nữa rồi!” “Vậy thì cậu cứ hỏi cậu ta.” Diệp Diễm đẩy gọng kính: “Thoạt nhìn cậu ta chỉ nói ra cậu, bằng không thì bệnh viện đã sớm nổ, chú cũng sẽ không ngồi ở chỗ này nữa rồi.” Diệp Diễm thở dài, ý tứ sâu xa nhìn về phía Diệp Hỏa: “Cậu...” “Không có khả năng... Ngụy Trùng làm sao sẽ...” Diệp Hỏa vẫn còn đang thì thào, bản năng từ chối tiếp thu: “Làm sao chú biết?” Hắn định tìm ra chứng cứ không phải Ngụy Trùng bán đứng mình.

Diệp Diễm cúi đầu xử lý vết thương của thiếu niên kia, thản nhiên nói: “Người trong cục.”

Đầu óc Diệp Hỏa giống như nổ tung, tay run rẩy, hắn không thể tin lời Diệp Diễm nói, cũng không cách nào đứng lên. Hắn giơ tay ý bảo Diệp Diễm kéo hắn lên, người kia vội vươn tay qua. Diệp Hỏa cảm thấy bối rối, lúc đứng lên không cẩn thận đụng rớt khay hạt đậu xuống sàn, tiếng leng keng mang đến một trận âm ỉ.

Thiếu niên bị tiếng ồn này đánh thức, Diệp Hỏa vội đi qua nhìn cậu.

Thiếu niên mở mắt ra liền nhìn thấy hai người tướng mạo na ná nhau, một người là Diệp Hỏa, người còn lại cậu cũng đã gặp qua.

Diệp Diễm định kiểm tra ý thức của cậu có còn minh mẫn hay không, liền hỏi: “Cậu tên gì?”

“Sở Hạ Lâm.” Thiếu niên nói.

Đó là lần đầu tiên Diệp Hỏa nghe được cái tên “Sở Hạ Lâm” này, hẳn lúc đó hoàn toàn không ngờ rằng bắt đầu từ cái tên này đây sẽ dừng lại trong sinh mệnh của hắn.

Trên sân thượng, Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa hôn đến thở cũng thở không kịp, tuy rằng dựa vào lưới sắt chân vẫn là mềm nhũn, may là Diệp Hỏa giữ lại eo cậu mới không khiến cậu trượt xuống, kỳ quái, không phải vừa rồi bản thân đang hôn Diệp Hỏa sao?

Diệp Hỏa nhìn khuôn mặt bị hôn đến đỏ bừng của Sở Hạ Lâm, lúc này mới cười buông tha cậu. Sở Hạ Lâm thoáng cái liền mềm nhũn dựa vào người Diệp Hỏa, ôm Diệp Hỏa, đầu vùi vào hõm vai Diệp Hỏa. Diệp Hỏa xoa xoa tóc cậu, nghiêng đầu ghé vào tai cậu, giọng thật trầm: “Em là nói, hôn em như vậy sao?”

“Hả?” Giọng Sở Hạ Lâm đều đã mềm nhũn.

“Em nói ‘tưởng tượng hôn môi với anh trên sân thượng của tầng thí nghiệm’ là giống như vừa rồi?” Diệp Hỏa hôn hôn tai cậu.

“Ừm?” Sở Hạ Lâm đáp, tay ôm Diệp Hỏa lại càng siết chặt.

“Em còn tưởng tượng gì nữa?” Diệp Hỏa hỏi, nhìn tai Sở Hạ Lâm đều đã đỏ au liền cảm thấy buồn cười, hắn nheo nheo mũi Sở Hạ Lâm nói: “Lãng.”

Sở Hạ Lâm cười cười, nhưng cũng không phủ nhận.

Gió lại nổi lên, Diệp Hỏa đề đầu Sở Hạ Lâm vào vai mình thay cậu cản gió. Hắn buồn bực vỗ vỗ phần lưng cong vòng của Sở Hạ Lâm, mẹ kiếp, để cho tiểu tử này cao như vậy làm gì.

Hai người ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, ước chừng là trời muốn mưa, trời mưa cũng tốt, nước trong bồn cũng dùng gần hết rồi. Diệp Hỏa vỗ hông Sở Hạ Lâm, nói: “Đi thôi, xuống lầu ăn cơm.”

Hai người vừa xuống lầu bên ngoài liền vang lên tiếng “rào rào” của mưa rơi. Thành phố này vào tháng ba có thể có mưa lớn như vậy đúng là hiếm thấy, Diệp Hỏa cầm một cái áo khoác mỏng phủ thêm cho Sở Hạ

Lâm, thương lượng với cậu: “Em xem, ngày hôm nay anh đều đã luyện tập trên sân thượng, cũng không cần chạy bộ nữa đi?”

“Được.” Sở Hạ Lâm vừa rồi ở trên sân thượng đây đưa một chốc với Diệp Hỏa tâm tình không tệ, liền cười đồng ý. Lúc ăn cơm tối Chu Tụng nói: “Tôi không còn đồ ăn dự trữ.”

Diệp Hỏa gật đầu nói: “Ngày mai ra ngoài tìm đi.”

Lúc này bên ngoài đột nhiên sáng lên, một tia chớp đánh xuống, chiếu lên toàn bộ màn đêm sáng như ban ngày, sau đó là một tiếng sấm.

Diệp Hỏa nhìn bên ngoài, trận mưa này sợ là không nhỏ.

Sáu người vừa ăn cơm xong, anh em Cố gia đang muốn bưng chén đĩa xuống phòng bếp rửa, đèn trong phòng bỗng nhiên tắt, cả căn phòng một màu đen kịt. Diệp Hỏa lại thử mấy đồ điện khác, cũng không có phản ứng.

Bị cúp điện.

“Hẳn là tia chớp vừa rồi đánh hỏng, điện liền không lên.” Diệp Hỏa nói: “Sáng mai tôi đi sửa.”

Mọi người gật đầu, sau lại nghĩ trong cảnh tối om om này không ai nhìn thấy ai, liền một trận ầm ĩ “ừ” với “được”.

Anh em Cố gia cẩn thận đặt chén xuống, dù sao ai cũng không thích rửa chén.

Sở Hạ Lâm lấy đèn pin ra, lại thấp lên mấy ngọn nến, một đám người vây quanh ngọn nến ngồi trong chốc lát, không có chuyện gì làm liền bắt đầu kể chuyện ma.

Cố Nam Ninh sợ nhất cái này, lại không có ý tứ để người khác nhìn ra, Cam Qua kể một câu cậu liền nhích về phía Cố Tây An một chút, cuối cùng cả người đều muốn dán lên người Cố Tây An rồi.

Lúc này mọi người mới phát hiện, Cam Qua Cam tổ trưởng vốn luôn ăn nói cẩn trọng kể chuyện ma lại là một tay lão luyện.

Chủ đề một đường kéo từ chuyện ma, tiểu thuyết linh dị thần quái, cho đến hiện tượng siêu nhiên, đám người vây quanh ngọn nến tán dóc xong mạch chuyện liền chuyển sang tam giác Bermuda.

Cuối cùng nói đến Hải Yêu, nhưng lần nói chuyện này là thần thoại về Hải yêu* chân chính.

“Không đúng không đúng!” Cố Tây An cắt lời Cố Nam Ninh: “Hải yêu Siren* chính là loại dùng tiếng hát mê hoặc thủy thủ, Hải yêu Scylla chính là loại người ta thích nàng nàng không thích người ta kết quả bị cái người thích người ta hạ thuốc biến thành Hải yêu.”

(* Siren là nàng tiên cá í, Scylla 1 quái vật sáu đầu: tóm tắt thế này, ngày xưa nàng là vị tiên biển vô cùng xinh đẹp, vì quá tự tin nên hững hờ lời yêu của người kia, người kia mỗi lần tỏ tình k thành sẽ về tỉ tê vs 1 bạn, mà vì quá ngốc k nhận ra bạn kia thích mình, thế là bạn kia ganh ghét quyết trừng phạt, pha chế thuốc độc đổ xuống thượng nguồn chỗ của Scylla, Scylla liền biến thành nửa người nửa rắn, bụng mọc ra 6 đầu chó. Sói: mỉa ơi độc ác quá.)

“Có hai Hải yêu?” Cố Nam Ninh miễn cưỡng lắm mới nghe hiểu anh trai mình nói gì.

“Đúng vậy.” Cố Tây An nói.

Chu Tụng đột nhiên mở miệng: “Kỳ thật trong hiện thực cũng có hai Hải yêu a.”

Diệp Hỏa hỏi: “Anh là nói có hai tổ chức ‘Hải yêu’?”

“Không phải.” Chu Tụng nói: “Tổ chức ‘Hải yêu’ chỉ có một, nhưng bên trong tổ chức rồi lại chia làm hai phe, dùng Scylla cầm đầu phe ủng hộ Poseidon triệt để phá hủy ‘kế hoạch Thuyền cứu nạn’ dùng Siren cầm đầu phe hy vọng hợp tác cùng người của ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’.”

Chu Tụng nói xong nhìn về phía Diệp Hỏa: “Lần anh nói lý tưởng của ‘Hải yêu’ không giống anh tôi liền nghĩ ra, người lúc trước tìm anh hợp tác có lẽ không phải là Scylla mà là Siren.”

“Siren?” Diệp Hỏa nhú mày hỏi lại.

“Mục đích ban đầu của Scylla khi sáng lập ‘Hải yêu’ chính là làm hậu thuẫn cho kế hoạch phản lại ‘Thuyền cứu nạn’ của Poseidon, hy vọng có thể trong lúc cần thiết ủng hộ cho Poseidon nhân thủ cùng vật chất. Nhưng Siren không giống, Siren kỳ thật chung lý tưởng với ‘Thuyền cứu nạn’ ở một trình độ nào đó.”

Diệp Hỏa nói tiếp: “Lúc trước khi đối phương liên lạc tôi khẩu hiệu phát ra hình như là ‘Nhân loại vô năng đáng chết’.”

“Mục đích của ‘Thuyền cứu nạn’ là thanh lọc nhân khẩu dư thừa, điểm này kỳ thật cũng chung lý tưởng với Siren, bọn họ không ủng hộ chính là bộ phận người lưu lại kia. Danh sách của ‘Thuyền cứu nạn’ tuy nói là khổng chế nghiêm ngặt, nhưng chỉ cần quan hệ chống lưng đủ cứng, chen vào cũng không phải không được. Quyền quý cũng được địa vị trong vùng cũng được, óc đây bụng phệ* cũng đã chiếm tỷ lệ không nhỏ, hàm lượng vàng* kỳ thật cũng không cao như vậy. Dùng những người này với tư cách khởi đầu cho một thế hệ nhân loại mới, thật sự là... bi ai của nhân loại a.” Chu Tụng nói.

(* ngồi không mà hưởng.)

(* Hàm kim lượng: ví von trình độ cùng giá trị chân thật.)

Cố Tây An nói: “Cho nên Siren là hy vọng...”

“Lấy kế hoạch lần này làm cơ hội, thanh trừ tất cả nhân loại vô năng.” Chu Tụng giải thích: “Càng cao hơn địa vị hàm lượng vàng, là gen. Siren muốn mượn cơ hội này vì nhân loại hoàn thành sàng lọc gen, lại khiến cho ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ thay đổi quy tắc...”

Gen!? Gen con mẹ nó!

“Bọn họ cũng quá ngây thơ rồi, gen làm sao có thể...” Diệp Hỏa còn chưa nói hết câu ——

“Cạch...”

“Cạch! Cạch! Cạch! —— “

“Cạch ——! Cạch ——! Cạch ——!”

“Cạch cạch cạch cạch...”

Cửa! Có cái gì đang gõ cửa!

Một đám người nín hơi ngưng thần, mượn ánh nến lập lòe nhìn về phía cánh cửa của căn phòng.

Là cái gì đang ở trước cửa...

Càng ngày càng dồn dập, tiếng đập cửa kịch liệt lại khiến cho tóc gáy của mọi người đều dựng đứng lên rồi.

“Tôi đêch...” Diệp Hỏa mắng nhỏ một câu: “Xong đời...”

“Cạch cạch cạch... két két —— “

Cửa bị phá mở rồi.

Đêch! Tim Diệp Hỏa đều đã nhảy lên tận họng, hấn như thế nào lại không nghĩ tới! Nguồn điện vừa mất, cổng bảo vệ của chung cư cùng camera gắn các nơi liên không còn được khống chế...

15. Chương 15

Theo cửa bị phá mở, máu trong người của tất cả mọi người đều nguội lạnh.

Trước cửa xuất hiện một người.

Người kia trên mặt mang theo ý cười, đi từng bước từng bước về phía bọn họ, mọi người thấy là một người, đang tính thử phào nhẹ nhõm. Diệp Hỏa đột nhiên thối tất nển, nói nhỏ lại kiên định: “Chạy!” Hắn nắm chặt Sở Hạ Lâm bên cạnh nhanh chóng dặn dò: “Vào trong hòm sắt! Nhanh!”

Sở Hạ Lâm cầm kiếm làm bộ muốn lên, Diệp Hỏa nhanh tay lẹ mắt giữ chặt cậu: “Đạch mẹ nó, em mẹ nó có nghe lời hay không!”

“Diệp —— “

Diệp Hỏa kéo cậu bước nhanh đến hòm sắt, nói: “Em nhanh lên một chút, em vào anh liền vào!”

Sở Hạ Lâm lưỡng lự đã bị Diệp Hỏa luống cuống tay chân nhét vào hòm sắt, mới vừa vào Diệp Hỏa liền đóng cửa hòm lại, trước khi hòm sắt đóng lại Sở Hạ Lâm lơ mơ nghe thấy Diệp Hỏa khẽ nói: “Ngoan.”

Đây đại khái là từ duy nhất Diệp Hỏa có thể dùng để biểu đạt ôn nhu.

Sở Hạ Lâm ý đồ đá văng hòm sắt rồi lại vô ích, cậu như thế nào lại quên, kích cỡ của hòm sắt này cũng chỉ có thể chứa được một người!

Diệp Hỏa khóa hòm sắt từ bên ngoài, tuy nói hòm sắt này từ trong ngoài đều có thể mở, nhưng nếu như khóa từ bên ngoài, bên trong cho dù thế nào đều không mở được.

Thời điểm hắn khóa lại Sở Hạ Lâm trong hòm sắt, nhóm cảnh sát đều đã nhanh chóng tìm được vị trí thích hợp để trốn rồi. Diệp Hỏa tìm được một ngăn tủ đựng đồ phòng hộ gần đó núp vào, xuyên qua khe hở của cửa tủ quan sát nhất cử nhất động của người bên ngoài kia, nếu như vừa rồi hắn không nhìn lầm.. hai bên gò má của khuôn mặt người kia có nhiều thêm một đôi... tai!

Tuy nói vừa rồi dưới ánh nến nhìn không rõ lắm, chỉ là thoáng qua, Diệp Hỏa nhớ mang máng người nọ cho dù là màu da hay đồng tử đều khác hoàn toàn với người bình thường, bề ngoài thoạt nhìn không khác gì, cũng không thấy vảy trên thân của xác sống cấp V, cũng không có mắt nhiều không đếm xuể của xác sống cấp VI, hơn nữa không phù hợp với đặc điểm của xác sống từ cấp I đến VI, trên mặt còn có biểu tình. Là người sao? Không thể nào a?

So với người, sinh vật kia thân hình cao lớn, ước chừng hai mét trở lên, tứ chi cũng muốn dài hơn so với tỉ

lệ của người thường, lưng có chút còng, Diệp Hỏa neho mắt lại, chân, chân của sinh vật kia là xoay ngược a, tốc độ di chuyển dĩ nhiên vô cùng chậm.

Diệp Hỏa trốn trong tủ đựng đồ, một bên dõi kính mình sang chế độ nhìn đêm một bên cố gắng thả nhịp thở đến tần số thấp nhất. Hắn là người cuối cùng trốn, nhưng động tác của hắn rất nhanh, quái vật kia có lẽ...

Vẫn là bị phát hiện.

Quái vật kia đi về phía tủ đựng đồ, chuẩn xác vượt qua cái bàn trong phòng khách, Diệp Hỏa thầm mắng một tiếng mẹ, gia hỏa này... mẹ nó có thể nhìn ban đêm!

Diệp Hỏa nín hơi ngưng thần, hy vọng quái vật hình người này có lẽ cũng không phải có thể nhìn thấy đồ vật trong bóng đêm, chỉ bước đi dựa theo ngọn nến trước khi bị thổi tắt trong trí nhớ, đi về phía hắn cũng chỉ là nghe được hắn ở chỗ này mà thôi. Nhưng quái vật kia rồi lại trực tiếp kéo ra ngăn tủ, cười nhào tới Diệp Hỏa!

Diệp Hỏa đập một cái vào bụng dưới của quái vật, quái vật kia giống như không có cảm giác, lại lập tức nhào đến! Diệp Hỏa thừa dịp lúc nó nhào lên vọt qua người nó, quái vật kia nhanh chóng quay đầu lại, tốc độ nhanh đến khiến người khiếp sợ!

Lại vẫn là vẻ mặt mang ý cười.

Cười đến khiến người sởn cả gai ốc!

Diệp Hỏa thở hổn hển nhìn quái vật trước mắt, hắn cong eo, ý đồ giảm bớt trọng tâm, quái vật trước mắt sau khi xoay người trực tiếp nhào tới, Diệp Hỏa lộn một cái về phía trước, lăn đến sau lưng quái vật, nhanh chóng rút ra dao giấu trong ủng ngấn đâm vào lưng quái vật cũng ôm nó bò lên.

Trong khoảnh khắc ôm lấy quái vật Diệp Hỏa liền rút ra con dao ở trên lưng quái vật chọc vào mắt nó, lại bị quái vật kia tránh thoát ——

Có nhận thức của bản thân!

Diệp Hỏa không ngờ tới! Hoàn toàn không ngờ tới!

Với tư cách xác sống, lại có thể có nhận thức của bản thân —— chẳng lẽ thứ trước mắt này không phải là xác sống?!

Diệp Hỏa thật nhanh quơ dao ngấn trong tay, cuối cùng cắm vào mắt của quái vật kia! Hắn nhanh chóng chọc mù hai mắt của quái vật, rút dao ra, đập vào lưng quái vật kia mượn lực nhảy ra, lảo đảo hạ đất.

Đáng sợ là, quái vật kia dùng tay không móc xuống hai tròng mắt bị mình chọc mù, bóp nát ăn vào bụng. Dù cho bị tước đoạt thị lực, vẫn có thể chính xác phân biệt ra vị trí của Diệp Hỏa như trước, đi về phía hắn —— đây là thánh lực cùng khứu giác cực kỳ phát triển.

Diệp Hỏa đã không còn khí lực nào... hắn dùng khoeo mắt nhìn thấy Cố Tây An trốn ở cửa phòng bếp đã quen với bóng đêm cũng đã lấy được nỏ, đang nhắm về phía quái vật. Hắn dùng tay ra hiệu “Đợi” với Cố Tây An, nằm phục người xuống quan sát nhất cử nhất động của quái vật.

Chính là lúc này hắn rồi lại nhìn thấy... trong hốc mắt trống không của quái vật kia, đang chậm rãi được cái gì đó lấp đầy...

Tái sinh?! Tứ chi tự chữa trị?!

Này rốt cuộc là thứ gì?!

Diệp Hỏa chậm rãi lui về sau, nhắm ngay cơ hội tiến vào phòng quan sát nhanh chóng đập cửa, tên của Cố Tây An lập tức giống như mưa bắn qua, gần như là bắn ván cửa thành cái sàng ——

Đáng sợ là, quái vật kia tuy nói trên người trúng vài mũi tên, tuy nhiên miệng vết thương cũng nhanh chóng lành lại.

Cho dù là bắn đầu hay trái tim, toàn bộ đều đã tự chữa, như vậy... như vậy căn bản không giết được nó a...

Diệp Hỏa xuyên qua khe cửa nhìn ra ngoài, không xong, có càng nhiều xác sống đang vào từ cửa ——

Cũng may đều là xác sống cấp I, nhưng số lượng rồi lại nhiều đến kinh người!

Mẹ kiếp! Cứ như vậy phải chết ở đây sao?!

Làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên... làm sao bây giờ?!

Diệp Hỏa cũng nhất thời nghĩ không ra biện pháp chạy trốn, thở gấp thời gian dài lại khiến đại não của hắn thiếu dưỡng khí, đầu vầng mắt hoa, cũng may Sở Hạ Lâm đã vào trong hòm sắt, những xác sống này, cho dù thế nào cũng không thể mở ra hòm sắt kia.

Nhìn thấy càng lúc càng nhiều xác sống tràn vào, đám người Chu Tụng cũng nhanh chóng gia nhập cuộc chiến, nhao nhao móc ra súng cùng dao phóng tới xác sống. Chẳng qua là số lượng xác sống nhiều, đám người Chu Tụng dần dần có chút lực bất tòng tâm...

Diệp Hỏa nhanh chóng né tránh, ý đồ tìm ra nhược điểm của quái vật này.

Quái vật... quái vật trước mắt này thấy cũng chưa từng thấy qua phải như thế nào mới được...

Đã không còn sức nữa rồi...

Sở Hạ Lâm... chỉ cần Sở Hạ Lâm không có việc gì... còn về những người khác...

Diệp Hỏa nghĩ như vậy ngược lại cũng yên tâm, nhìn quái vật phá cửa mà vào trước mắt hần cười khổ, thậm chí cũng không biết tiểu tử Sở Hạ Lâm kia không có mình có thể an toàn sống sót hay không... tiểu tử kia chính là ngay cả dây điện cũng không biết nối...

Vẫn là phải... sống sót. Coi như là vì tiểu tử kia phải sống sót!

Diệp Hỏa hít sâu một hơi, một bên quần nhau cùng đám quái vật một bên cẩn thận quan sát nó... đầu? tim? không, vừa rồi, vừa rồi Cố Tây An không biết đã bắn bao nhiêu mũi tên trúng đầu cùng tim nó.. chẳng lẽ phải chém đứt?

Trong quá trình quần nhau Diệp Hỏa dẫn quái vật về phía Cố Nam Ninh: “Nam Ninh ——!”

Cố Nam Ninh hiểu ý, giơ dao trong tay lên chém đứt đầu cùng tứ chi của quái vật kia...

Tái sinh! Tứ chi tái sinh!

Đầu cùng tứ chi bị chém đứt của quái vật lại nhanh chóng mọc ra rồi.

Cố Nam Ninh cũng phát hiện điểm ấy, cậu lại giơ dao lên, chém về phía hông của quái vật kia ——

“Dừng ——!” Diệp Hỏa còn chưa kịp hô ra khỏi miệng, quái vật kia đã bị Cố Nam Ninh chém đứt ngang, lập tức biến thành hai quái vật giống nhau như đúc... bộ phận nửa người trên từ eo mọc ra chân, mà nửa người dưới tức thì mọc ra ngực, cánh tay cùng đầu!

Tốc độ tái sinh càng lúc càng nhanh...

Làm sao bây giờ! làm sao...

Cố Nam Ninh ngây ngẩn cả người, quái vật thứ hai đánh về phía cậu, cũng may Cố Tây An kịp thời đi đến, kéo cậu về phía sau.

Nhưng Diệp Hỏa bên này liền bận đến không xuê*, hần ở tận cùng trong phòng, Cam Qua cùng Chu Tụng bên ngoài đều rất khó chạy tới. Thân thể Diệp Hỏa chống đỡ không nổi thời gian tiêu hao dài như vậy,

ngay cả tránh cũng lộ ra vẻ cố hết sức...

(* ứng tiếp bất hạ Công việc nhiều quá, không thể làm kiêm được cả.)

Quái vật cũng phát hiện tốc độ né tránh của Diệp Hỏa càng ngày càng chậm, nắm chuẩn thời cơ đột nhiên phát lực, nhanh chóng giơ tay bóp cổ Diệp Hỏa, chỉ một bàn tay liền nhấc Diệp Hỏa lên, cười há miệng ra, nhắm vào cổ Diệp Hỏa muốn cắn.

Khí lực của Diệp Hỏa đã dùng hết, cho dù miễn cưỡng giãy giụa cũng là châu chấu đá xe ——

Căn bản... làm không được a...

“Đừng phân tâm!”

Tay quái vật lập tức bị chặt đứt, Diệp Hỏa từ không trung rơi xuống mặt đất, hấn dùng tay phải chống đỡ thân thể, tay phải bị thương đau đến tê tâm liệt phế.

“Khụ... khụ khụ...” Diệp Hỏa thở phì phò từng ngụm, ngẩng đầu nhìn Chu Tụng vừa cứu hấn từ tay quái vật.

Chu Tụng kéo Diệp Hỏa lên: “Đi mau —— “

Cho dù là vậy, xác sống cũng quá nhiều... lần này có lẽ thật sự sẽ chết ở đây rồi..

Diệp Hỏa bị Chu Tụng kéo chạy tới phòng khách, cửa ra vào bị một xác sống khác chặn bọn họ cũng không ra được. Chu Tụng một bên đỡ Diệp Hỏa lung lay sắp đổ một bên diệt xác sống đang vây lại. Bọn họ quay đầu nhìn, chỉ thấy quái vật kia cũng đuổi theo tới...

Cam Qua cũng một đường giết tới cửa, thở hổn hển: “Giết ra ngoài?!”

Cổ Nam Ninh hô: “Bên ngoài chỉ sợ có thêm nữa —— “

“Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy!” Cổ Tây An nói.

Mọi người hạ quyết tâm giết ra ngoài, Diệp Hỏa nhìn sang hòm sắt kia, cho dù có nhiều xác sống hơn nữa, chỉ cần Sở Hạ Lâm không ra khỏi hòm sắt kia chính là an toàn...

Hạ Lâm...

Bảo bối...

Đột nhiên, Chu Tụng nhìn quanh giật mình nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Trong lúc bọn họ bị ngăn ở cửa, xác sống ở cửa dường như càng lúc càng... ít đi?! Hơn nữa cũng không có xác sống mới đi vào nữa.

Này là xảy ra chuyện gì?!

Lúc này ngoài cửa đột nhiên truyền tới một giọng nói: ——” Tránh ra!”

Mọi người nhìn sang, đây là... Sở Hạ Lâm?!

Chỉ thấy Sở Hạ Lâm khiêng một khẩu súng chống tăng (*) cỡ nhỏ từ sau cửa đi ra, cậu đưa súng chống tăng cho Cố Tây An hô: “Lên lầu! Mau!”

Cố Tây An hiểu ý, nâng khẩu chống tăng liền chạy về phía sân thượng, Cố Nam Ninh cùng Cam Qua cũng đuổi theo một đường yểm trợ Cố Tây An.

Sở Hạ Lâm nhanh chóng giải quyết hết mấy xác sống cấp thấp ở cửa ra vào, nhằm vào hai quái vật kia liền xông tới.

Quái vật mới ra đến liền bị Sở Hạ Lâm chặn về, có tự mình nhận thức lúc này lại trở thành nhược điểm của quái vật, bởi vì sẽ không liều lĩnh xông về phía trước, ngược lại bị Sở Hạ Lâm chặn ở trong phòng khách.

Sở Hạ Lâm quần nhau với hai quái vật, quái vật vừa rồi bốn người đều không thể khống chế, Sở Hạ Lâm đối phó rồi lại thành thạo.

Cậu dẫn quái vật đến bên cửa sổ, theo cửa sổ sát đất đạp bọn chúng xuống dưới, cùng với tiếng thủy tinh vỡ tan, hai quái vật kia liền từ cửa sổ rơi xuống.

“Tây An ——!” Sở Hạ Lâm ló đầu ra từ cửa sổ hét lên.

Cố Tây An nắm lấy cơ hội, trước khi hai quái vật kia còn chưa chạm đất liền bắn một phát súng, bắn hai quái vật nổ tung ở trên không, dù năng lực tái sinh của bọn chúng có mạnh thế nào đi nữa, hiện tại cũng không làm được gì nữa rồi.

Diệp Hỏa ngây ngẩn cả người... hẳn biết rõ Sở Hạ Lâm lợi hại, lại không nghĩ rằng cậu sẽ lợi hại đến trình độ này, hơn nữa... không phải hẳn đã khóa tiểu tử kia rồi sao...

Sở Hạ Lâm trong khoảnh khắc bị khóa trong hòm sắt liền biết rõ ý định của Diệp Hỏa. Với tính cách của Diệp Hỏa, mọi thứ đều phải chuẩn bị đường lui trước, đối với loại tình huống không biết này, hẳn chắc sẽ không mạo hiểm buông tay đánh cược một lần. So với toàn quân bị diệt, hẳn lựa chọn bảo vệ Sở Hạ Lâm, cho dù hẳn biết Sở Hạ Lâm chính là sức chiến đấu mạnh nhất, nếu là vô luận thế nào đều đánh không lại, với hẳn lại khiến Sở Hạ Lâm chịu chết cùng một chỗ, còn không bằng...

Sở Hạ Lâm bị khóa trong hòm sắt thông qua mắt mèo quan sát tình huống bên ngoài, cậu nhìn Diệp Hỏa mấy lần lâm vào nguy hiểm gấp đến độ không được không xong, lại không ra được, liều mạng đâm hòm sắt cũng vô dụng. Vài lần lại khiến hiểu ra đặc điểm của quái vật kia, tái sinh... chỉ là chém nhất định không được! Chỉ có nổ nát nó! Nổ... Sở Hạ Lâm đột nhiên nhớ đến vũ khí cỡ lớn của bọn họ đều đặt dưới lầu, dưới lầu mà nói...

Mẹ kiếp thiếu năng trí tuệ!

Sở Hạ Lâm mở ra đáy hòm nhanh chóng xuống lầu, cậu như thế nào quên mất hòm sắt này vẫn thông đến hai tầng trên dưới?! Không ra lầu trên được cũng có thể ra từ lầu dưới a! Lầu dưới tuy rằng cũng không ít xác sống, Sở Hạ Lâm rồi lại thoải mái mở ra một đường máu, thật nhanh chạy tới kho vũ khí khiêng lên một khẩu súng chống tăng cỡ nhỏ chạy về phía lầu trên.

“Mẹ kiếp... nếu không phải bận tâm đến căn hộ này... nổ một pháo không biết đỡ được bao nhiêu chuyện...” Sở Hạ Lâm giết từ lầu dưới lên lầu trên, vừa rồi lại chiến đấu với hai quái vật kia một hồi, mệt đến không thở ra hơi, cậu đi đến trước mặt Chu Tụng, một bên oán trách, một bên không dấu vết kéo Diệp Hỏa bên cạnh Chu Tụng qua.

16. Chương 16

Trong phòng một mảnh hỗn loạn.

“Thi thể” không hoàn chỉnh của xác sống chất đầy cả phòng, chất lỏng cùng dịch nhờn không rõ bản đầy khắp nơi. Trong không khí tràn ngập một mùi khó ngửi, mùi thối rửa trộn lẫn mùi tanh hôi của máu khiến người buồn nôn.

Diệp Hỏa tựa trong ngực Sở Hạ Lâm cau mày phát tay tựa như thái thượng hoàng: “Mở cửa sổ ra cho bay bớt mùi.”

Nhóm cảnh sát dọn sạch xác sống trong lầu xong, thở còn chưa kịp thở chỉ nghe thấy một câu như vậy, vừa muốn nổi nóng liền nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch cùng bờ môi không còn chút máu nào của Diệp Hỏa, nghĩ rằng hẳn phỏng chừng cũng chịu không nổi.

“Cửa dưới lầu đều dùng khóa khóa kỹ rồi, xác sống trong lầu cũng đều dọn sạch.” Chu Tụng một bên nói một bên đi tới cửa sổ sát đất trong phòng khách, vừa muốn đẩy đã bị Cam Qua nắm cổ áo kéo lại, lúc này mới nhớ tới cửa sổ này đã sớm bị đánh nát.

Mọi người mệt mỏi muốn mệnh, cũng không có người rảnh hơi quản đồng đồ vật trên mặt đất, cũng không có tâm tư nghĩ quái vật kia rốt cuộc xuất hiện như thế nào.

Cố Tây An hỏi: “Diệp ca, sáng mai tôi lại dọn tiếp đi?”

Diệp Hỏa chán ghét nhìn đồng hồ bừa bộn trong phòng, miễn cưỡng gạt đầu, dọn dẹp? Đây phải dọn dẹp đến kiếp nào a... hắn thầm nghĩ dứt khoát đổi lại phòng, nhưng thiết bị trong phòng cùng bố trí trên dưới lầu thật vất vả làm ra này hắn cũng không nỡ bỏ.

Mọi người đều tự tìm chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi, Cam Qua ở lại gác đêm.

Sở Hạ Lâm đỡ Diệp Hỏa quay về phòng ngủ, dọn ra một nơi sạch sẽ cho hắn đang ngay cả một ngón tay cũng nhắc không nổi, nói: “Ngủ đi.” Dứt lời đứng dậy muốn đi.

“Chờ chút.” Diệp Hỏa nhìn sắc mặt cậu không tốt liền biết cậu đang giận, vội vàng kéo cậu lại: “Nói chuyện với anh... a.” hắn bởi vì tay phải bị thương đau đến hít hà một hơi.

Sở Hạ Lâm không để ý tới hắn, xoay người rời đi. Diệp Hỏa nhìn cậu ra cửa, nghĩ Sở Hạ Lâm tính khí luôn tốt lần này có lẽ là thực sự tức giận, lặng yên thở dài một hơi. Hắn dựa vào đầu giường mơ mơ màng màng muốn ngủ, thời điểm sắp sửa ngủ liền nhìn thấy Sở Hạ Lâm cầm dầu hồng hoa (*) cùng cao dán tới đây, nâng tay Diệp Hỏa lên xoa bóp cho hắn.

Diệp Hỏa mở mắt nhìn sườn mặt Sở Hạ Lâm, môi cậu mím thật chặt, lông mày cũng khó có được xoắn hết vào nhau, mắt nhìn chòng chọc vào cánh tay Diệp Hỏa. Diệp Hỏa dùng tay trái xoa xoa đầu Sở Hạ Lâm, kéo cậu vào lòng, hôn hôn tóc cậu.

“...” Sở Hạ Lâm không giãy giụa, không nói một lời.

Diệp Hỏa sờ sờ tai cậu, tai Sở Hạ Lâm thật lạnh, Diệp Hỏa có chút đau lòng. Hắn xoa xoa tai Sở Hạ Lâm, nghe hô hấp của cậu càng lúc càng ổn, lại càng ôm cậu vào trong lòng, khẽ nói: “Ngoan.”

“...”

Thấy cậu không nói lời nào, Diệp Hỏa lại xoa tóc cậu, ôm chặt cậu nói: “Tốt rồi tốt rồi, ngoan.”

“Địch mịa anh...”

“Ngoan con mẹ anh ——” Sở Hạ Lâm lại nháy mắt bùng nổ, cậu một bên mắng một bên nắm chặt cổ áo Diệp Hỏa chui vào lồng ngực hắn, một câu dư thừa cũng không nói ra.

Diệp Hỏa cảm thấy bàn tay nắm cổ áo mình khê run, ngay cả tiếng hít thở cũng mang theo nghẹn ngào, tiếp theo cả vai liền tê rần, vừa quay đầu liền thấy cả vai đã bị Sở Hạ Lâm cắn chặt.

Diệp Hỏa bị đau, biết cậu không dễ chịu, ôm chặt cậu.

Hồi lâu, Sở Hạ Lâm đột nhiên hỏi: “Anh muốn để em lại một mình sao?”

Diệp Hỏa không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào.

Dừng một chút Diệp Hỏa đáp: “Ừ.”

“Anh thật ích kỷ.” Sở Hạ Lâm nói.

Diệp Hỏa không nói lời nào.

“Anh nghĩ em một mình sinh hoạt sẽ là cái dạng gì?” Sở Hạ Lâm hỏi: “Dậy một mình, ăn cơm một mình, đi siêu thị tìm đồ ăn một mình? trở về một mình, gõ cửa cũng không có người, trong phòng không có bất cứ ai? Anh cảm thấy như vậy em sẽ sống thật vui vẻ đúng không?”

“Sau đó lại ăn cơm một mình, ngồi trên ghế sofa một mình, ngủ một mình, em qua từng ngày như vậy, qua cả đời, không có anh, chỉ có một mình em. Diệp Hỏa, anh là muốn như vậy sao?”

“Anh có quyền gì quyết định sinh hoạt nửa đời sau của em?!” Sở Hạ Lâm hỏi, âm điệu nâng cao: “Anh lại có quyền gì quyết định sinh tử của em?!”

Sở Hạ Lâm run rẩy nói: “Anh thật ích kỷ.”

Bàn tay nắm vai Sở Hạ Lâm của Diệp Hỏa nắm thật chặt, một chữ phản bác đều nói không ra miệng.

Hắn trước giờ thừa nhận mình là một người ích kỷ, hôm nay “ích kỷ” từ miệng Sở Hạ Lâm rồi lại bao hàm ý tứ khác.

“Em biết hôm nay phạm là xuất hiện thứ đồ vật chưa từng thấy qua, anh cũng sẽ khóa em lại. Nhưng vì cái gì không liều mạng a? Đấu qua chính là qua, không đấu qua chết thì liền chết. Em thật vất vả cùng một chỗ với anh, dù cho cuộc sống thế nào em mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ. Ở cùng với anh làm cái gì đều là chuyện vui vẻ, chết cũng vậy.”

Sở Hạ Lâm thở dài một hơi: “Diệp Hỏa, em thích anh sáu năm cũng cố gắng sáu năm, chỉ vì có thể bảo vệ anh và đứng sừng vai với anh. Hiện tại em rốt cuộc được ở bên anh rồi, chết cũng coi như chết có ý nghĩa.” “Sáu năm?” Diệp Hỏa hoàn toàn không nhớ rõ sáu năm trước có gặp qua Sở Hạ Lâm.

Ngày hôm sau trời vừa sáng đội lắp đặt thiết bị Cố gia đã bị Diệp Hỏa sai đi ra ngoài, hôm nay phải chuyển rất nhiều đồ, cửa phải đổi thủy tinh phải đổi, vật liệu cần phải chuyển về, bàn cùng ghế sofa Diệp Hỏa cũng không muốn đổi, nếu điều kiện cho phép Diệp Hỏa liền ngay cả sàn nhà giấy dán tường cái gì cũng không đổi. Anh em Cố gia liền lái xe vận tải đi đến cửa hàng vật liệu gia cụ, ngoại trừ những vật này, bọn họ còn phải càn quét siêu thị một vòng chuyển ít nhu yếu phẩm trở về.

Thương thế của Cam Qua đã gần như khỏi hẳn, hơn nữa tối hôm qua chiến đấu cũng không cảm thấy có vấn đề gì, cũng đi theo Chu Tụng ra ngoài, hôm nay bọn họ thanh lý sạch sẽ toàn bộ xác sống trong khu chung cư, cũng gia cố lại cổng chung cư. Nhận được giáo huấn tối qua, lần này bọn họ áp dụng phương thức khóa cửa nguyên thủy.

Thừa dịp trước khi bọn họ ra cửa Diệp Hỏa dặn dò: “Hiện tại không biết tình huống bên ngoài thế nào, quái vật kia cũng không biết chui ra từ chỗ nào, các cậu cẩn thận.”

Cố Tây An nhìn Cố Nam Ninh lại nhìn Diệp Hỏa, nói: “Không có gì, gặp lại chuyện này chúng tôi liền chạy. Tối hôm qua không gian quá nhỏ, cửa ra lại bị chặn nên mới chật vật như vậy.”

Chu Tụng cũng gật đầu, bốn người chia làm hai tổ xuất phát, Diệp Hỏa giữ chặt Cố Tây An nói: “Các cậu nếu đi ngang qua khu điện tử* bên kia... hoặc là trong siêu thị nếu như có, liền thuận tiện cầm hai đĩa game về, hành động xạ kích gì cũng được.”

(*Nguyên văn , hình như này là một khu phố lun í.)

“Yên tâm.” Anh em Cố gia gật gật đầu, giơ tay lên liền biến mất ở hành lang.

Diệp Hỏa đóng lại cánh cửa không còn hoàn chỉnh, quay đầu nhìn thấy Sở Hạ Lâm đang dùng xẻng xúc tứ chi của xác sống hất ra ngoài cửa sổ.

May mắn ngày hôm qua Sở Hạ Lâm bận tâm đến căn hộ này, không nã pháo ở bên trong, nói cách khác bọn họ e rằng thật sự ngay cả chỗ đặt chân đều phải tìm lần nữa, Diệp Hỏa nghĩ.

Thật vất vả chỉ còn hai người Sở Hạ Lâm cùng hẳn, Diệp Hỏa thăm nghĩ phải đỡ đỡ nhưng hẳn lại không biết nên mở miệng từ đâu. Hẳn nhìn Sở Hạ Lâm cũng không có ý tứ nói chuyện, có chút chột dạ nói một câu: “Anh lên lầu sửa điện.” Liền mang dụng cụ lên lầu.

Trên lầu cho dù là tình huống hay không khí đều tốt hơn nhiều so với dưới lầu, Diệp Hỏa hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn trời, hôm nay ngược lại tốt hơn nhiều so với trước khi sự kiện kia phát sinh, bầu trời trong xanh không một gợn mây.

Tháng ba chính là mùa vạn vật sinh sôi*, hôm nay nếu như có thể dẫn Sở Hạ Lâm xuống đi dạo công viên sát bên cũng không tệ... ài...

(*Nguyên văn : cụm từ chỉ cảnh sắt mùa xuân.)

Diệp Hỏa kiểm tra một vòng, ngoại trừ hệ thống mạch điện xảy ra vấn đề, thiết bị lọc nước mưa lồng kính bề cá ngược lại đều không có việc gì. Hắn xắn tay áo lên chuẩn bị sửa mạch điện, đợi một chốc, trên lưng không cảm thấy sức nặng quen thuộc, quay đầu lại nhìn cũng không nhìn thấy có người sau lưng.

Không phải nói lo lắng anh sao? Không phải nói không ôm đến đâu không an lòng sao? Người đâu! Diệp Hỏa cảm thấy buồn bực, nhưng cũng biết chuyện này trách nhiệm tại mình.

Đây là lần đầu tiên hai người giận dỗi.

Diệp học bá chưa từng dỗ người, lần này cũng không biết nên làm thế nào cho phải, đang nhưc đầu liền nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang. Diệp Hỏa bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy là Sở Hạ Lâm liền có chút vui mừng, vừa muốn há miệng Sở Hạ Lâm đã trực tiếp đi về phía nhà kính bên kia. Diệp Hỏa ngượng ngùng cúi đầu, nghĩ vừa rồi có phải mình quá tích cực rồi hay không, làm bộ đẩy gọng kính.

Nhà kính kỳ thật cũng không có gì cần xử lý, bởi vì không có điện nên thiết bị tưới nước tự động cũng không có cách nào dùng, Sở Hạ Lâm tưới nước cho cây trồng, nhớ ra cái gì đi đến sau lưng Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa lần này không ngẩng đầu, chuyên chú động tác trong tay.

“Anh dạy em.” Sở Hạ Lâm đột nhiên mở miệng.

Diệp Hỏa quay đầu nhìn cậu: “Hả?”

“Không phải anh nói em học sao? Dạy em.” Sở Hạ Lâm nói xong quỳ gối ngồi xổm bên cạnh Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa sững sốt một chút, nghĩ em ấy nói đại khái là lời mình nói lúc trước, bảo em ấy học một chút những việc mình hay làm. Hắn lại nghĩ tới chuyện tối qua, nếu như có ngày chỉ còn một mình tiểu tử này, những thứ như thế này em ấy không thể không biết.

Diệp Hỏa một bên dạy một bên sửa, thực mau liền sửa xong mạch điện. Sở Hạ Lâm lại hỏi hắn về thiết bị lọc nước mưa cùng những máy móc khác, Diệp Hỏa cũng lần lượt trả lời.

“Không sai biệt lắm chính là như vậy.” Cuối cùng, Diệp Hỏa vừa nói vừa gõ mấy cái trên hệ thống giám sát, đem cơ sở có thể dạy đều dạy cho Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm lúc trước không tiếp xúc qua những thứ này, hết một ngày cũng học được một hai. Diệp Hỏa nhìn cậu gấp đến độ toàn bộ quá trình đều nhúu mày, an ủi cậu nói: “Không vội, về sau anh từ từ dạy cho em.”

Sở Hạ Lâm vẫn là cau mày, vẻ mặt khổ đại cừu thâm, gật đầu đi ra ngoài tiếp tục quét dọn trong nhà.

Diệp Hỏa cũng xách xô nước ra lau chùi. Nửa ngày hần mới nghe được Sở Hạ Lâm mắng một câu: “Đệch, em thật vô dụng.”

“Hả?” Diệp Hỏa khó hiểu, chỉ nghe Sở Hạ Lâm nói: “Nếu như em sớm nghe lời anh học những thứ này, ngày hôm qua có thể nhắc nhở anh cúp điện khóa cổng dưới lầu sẽ mất hiệu lực, cũng sẽ không có những chuyện này rồi.”

“Đừng nghĩ vớ vẩn.” Diệp Hỏa một bên vắt khô nước một bên nói: “Trách nhiệm của anh em ôm vào người mình làm gì.”

Nói xong câu đó hai người lại rơi vào trầm mặc.

Bốn giờ chiều, Chu Tụng, Cam Qua cùng anh em Cố gia lần lượt trở về.

Cố Nam Ninh thu xếp gần thủy tinh trước, Cố Tây An vội ngăn cậu: “Em chờ một tý.”

Nói xong kêu đám người Cam Qua cùng nhau ném mấy gia cụ không sử dụng trong phòng ra ngoài cửa sổ sát đất không có kính thủy tinh, đồ dùng *rầm rầm* rớt xuống lầu vỡ nát đầy đất, bọn họ lại lần lượt chuyển mấy gia cụ mới từ lười lầu lên trên.

Một đám người lăn lộn đến cơm chiều, cuối cùng thu dọn căn hộ đến sạch sẽ tinh tươm.

Bọn hần ở bên ngoài luôn tay luôn chân*, Chu Tụng ở trong phòng bếp sắp xếp lại mấy thứ anh em Cố gia mang về chuẩn bị nấu cơm. Thừa dịp bọn hần đều đang lắp thủy tinh, Chu Tụng thần thần bí bí gọi Diệp Hỏa vào phòng bếp, từ trong tủ đồ móc ra bó hoa anh che giấu cả một buổi chiều đưa cho Diệp Hỏa, nghiêm trang nói: “Hải dưới lầu, tôi nói với anh lúc này tặng hoa so với tặng đĩa game còn có tác dụng hơn, thật sự, tin tôi.”

(*Nguyên văn đỉnh quang ngũ tứ: làm việc nhanh lại lỗ mãng. Có từ nào diễn tả cho hay k nhỉ.)

17. Chương 17

Diệp Hỏa nhìn... bông hồng* đầy vẻ châm biếm trong tay Chu Tụng, lông mày giật giật.

(* Hồng Trung Hoa.)

Chắc, hoa hồng liền hoa hồng, có thể đỡ Sở Hạ Lâm vui vẻ chính là hoa tốt.

Chu Tụng vây quanh bếp nấu ăn, hay cho một tiểu cảnh sát lại ở chỗ này vừa làm tài xế vừa làm đầu bếp. Diệp Hỏa ở một bên cắt tỉa cho hoa, tìm mấy tờ báo bao lại.

Đang bận rộn thì cửa đột nhiên mở, Diệp Hỏa nhanh tay lẹ mắt vội vàng nhét hoa vào trong tủ, ngẩng đầu nhìn lên, người tới vậy mà không phải là Sở Hạ Lâm, là Cam Qua.

“Ba Cam?” Chu Tụng đưa cơm vừa mới rang đến trước mặt Cam Qua, múc một muỗng hỏi: “Ném thử mận hay nhạt?”

Cam Qua nghiêm túc ném thử một miếng: “Được rồi.” Sau đó còn nói: “Tôi thấy hai người tiến vào đã lâu vẫn không có động tĩnh, đến xem một chút.”

“Bọn con có thể có chuyện gì a.” Chu Tụng cười nói.

Ánh mắt Cam Qua đảo quanh hai người, lại quay đầu nói với Diệp Hỏa: “Ra ngoài đi, tiểu Sở ở bên ngoài tìm cậu đó.”

Diệp Hỏa gật đầu, tùy tiện lau nước trên tay một chút liền ra cửa. Cam Qua đi tới bưng đồ ăn trên bàn lên, Chu Tụng đưa mắt nhìn ông, hất hất cằm, nhếch miệng cười cười.

Cam Qua không tỏ vẻ gì, ông nhìn Chu Tụng một chút, quay người đi theo Diệp Hỏa.

“Cẩn thận Chu Tụng.” Lúc Cam Qua đi lướt qua Diệp Hỏa thì nói nhỏ một câu.

Lòng Diệp Hỏa khẽ động, bên ngoài rồi lại không tỏ vẻ gì, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn Cam Qua một cái. Hắn trực tiếp đi về phía Sở Hạ Lâm đang luôn tay luôn chân sửa lại cửa cùng với Cố Nam Ninh, nhéo nhéo mũi cậu.

Cam Qua từ sau khi đến cũng chưa nói được mấy câu, phần lớn thời gian ông đều hôn mê trong phòng của mình, ngược lại cũng không có cơ hội chung đụng với Diệp Hỏa.

Cẩn thận Chu Tụng? Chẳng lẽ ông ấy biết Chu Tụng là người của “Thuyền cứu nạn”?

Vậy Cam Qua ông ấy lại là ai? Nhắc nhở hắn đề phòng Chu Tụng, chẳng lẽ là người của “Hải yêu”?

Diệp Hỏa suy đoán.

Đến tối mọi người rất cuộc có thời gian nói một chút về tình huống đêm hôm qua.

“Quái vật kia không phù hợp với đặc điểm của xác sống cấp I đến cấp VI, lại bị nổ nát vụn, không có mẫu vật tôi không có biện pháp nghiên cứu, không biết quái vật kia có phải hình thái tiến hóa của xác sống nào đó hay không. Nhưng mà tai, chân xoay ngược, năng lực nhìn đêm cùng tái sinh của quái vật kia lại phù hợp với mục đích tiến hóa của xác sống —— hoàn toàn thích ứng với thế giới này.” Diệp Hỏa nói tiếp: “Chuyện dưới hầm cùng tối hôm qua đã chỉ ra hai điểm. Thứ nhất, xác sống bên ngoài cũng không phải tiến hóa theo thời gian, hoặc là nói, này chỉ là một phần, phần khác là bị người thao túng. Thứ hai, đã không còn cách nào dự đoán tình huống bên ngoài, lúc các anh ra ngoài, nhất định phải để ý nhiều một chút.. Thứ ba....” Diệp Hỏa ở trong lòng tự nói với mình, những xác sống này không phải tự đứng tới tìm bọn họ.

Chu Tụng khảy khảy hai miếng cơm, giả bộ lơ đãng lại nhắc đến chuyện đi tìm “Hải yêu”.

Diệp Hỏa mặt ngoài đáp lời, trong lòng lại đang suy đoán mục đích một mực cố chấp đi tìm “Hải yêu” của Chu Tụng. Chẳng lẽ là muốn dựa vào mình đi tìm “Hải yêu” sau đó một mẻ hốt gọn bọn hắn những người chống lại tổ chức “Thuyền cứu nạn”? Nói như vậy, chính là cho dù thế nào cũng không thể để cho anh ta tìm được “Hải yêu”.

Huống chi, bản thân Diệp Hỏa cũng không mấy hứng thú đối với tìm được “Hải yêu”.

Tìm được “Hải yêu” liền có nghĩa phải lần nữa xâm nhập vào đại quân của “Thuyền cứu nạn”. Hắn không phải là không muốn, hơn nữa, hắn từng là người tiên phong chống lại “Thuyền cứu nạn”, cũng đặc ý muốn phá hư “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”, nhưng hắn thất bại, thất bại vô cùng thê thảm, gần như đã mất đi tất cả, Ngụy Trường... Diệp Diễm... còn có...

Hắn không quan tâm thất bại, chẳng qua là Ngụy Trường cùng Diệp Diễm rời đi lại khiến hắn rất cuộc không nhắc nổi tinh thần.

Chỉ có Sở Hạ Lâm vẫn còn, hắn chỉ còn Sở Hạ Lâm, lại lần nữa đối nghịch với “Thuyền cứu nạn”, không biết ngay cả Sở Hạ Lâm cũng có thể rời khỏi hắn hay không, Diệp Hỏa không dám liều lĩnh. Trên thế giới này còn nhiều nơi như vậy, nhiều người như vậy, trừ hắn cùng “Hải yêu” ra, nhất định vẫn có người khác đang hết lòng hết sức cứu vớt nhân loại, hắn chỉ cần phải bảo vệ Sở Hạ Lâm sống sót là đủ rồi.

Còn nữa, dựa theo lời Chu Tụng nói, bản thân nội bộ “Hải yêu” đều hỗn loạn, hắn cần gì phải lội vào bãi nước đục này.

Ăn xong cơm tối vẫn còn sớm, nhóm cảnh sát mệt mỏi một ngày, từng người lần lượt trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Chu Tụng cũng đẩy Cam Qua về phòng: “Ba Cam đi thôi, hôm nay bọn Tiểu An có mang về một bộ cờ tướng, hai ta đánh hai ván đi.” Vừa nói vừa quay đầu nháy mắt ra hiệu với Diệp Hỏa, ý bảo Chu Tụng anh đây giúp giải phóng mặt bằng, còn lại giao cho hắn.

Chờ Chu Tụng khóa lại cánh cửa buổi chiều bọn họ mới tân trang lại, Cam Qua mới mở miệng.

“Buông tha đi, cậu ta sẽ không đi tìm ‘Hải yêu’. Cũng sẽ không phản kháng lại ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’ lần nữa.”

“Anh ấy sẽ.” Chu Tụng nói: “Nhất định sẽ.”

Diệp Hỏa khóa cửa quay đầu nhìn Sở Hạ Lâm đang ngồi trên sofa chơi game, có chút buồn bực*. Hắn bảo anh em Cố gia cầm mấy đĩa game về là muốn xem như lễ vật tặng cho Sở Hạ Lâm, ai biết Cố Nam Ninh tưởng rằng mình muốn chơi game, chiều hôm nay vừa về đến ngoại trừ cho mình hai đĩa game lại móc thêm hai đĩa nữa đưa cho Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa trợn mắt nhìn Cố Nam Ninh cùng Sở Hạ Lâm tán gẫu về trò chơi có bao nhiêu tốt đẹp, thậm chí nói lễ vật này khẳng định là tặng không được.

(*Nguyên văn nhất nào môn tử quan ti: chỉ tâm tình buồn bực, nhìn cái gì cũng không thuận mắt.)

Chỉ có thể tặng con mẹ nó hoa rồi.

Diệp học bá còn chưa tặng hoa cho ai bao giờ.

Đừng nói tặng hoa, số lần xin lỗi lấy lòng cũng ít đến đáng thương, Diệp học bá đối với phần lớn chuyện đều tự xưng là bày mưu lập kế*, đối với loại chuyện chưa từng ném phải này cũng là chột dạ.

(*Nguyên văn vận trù duy ác.)

Diệp Hỏa ngồi xuống bên cạnh Sở Hạ Lâm một chốc, nhìn đối phương không để ý tới mình, tiện tay cầm lên một cần điều khiển.

Sở Hạ Lâm liếc Diệp Hỏa một cái, chờ đến ván tiếp theo liền chuyển đến chế độ hai người, đánh nhau với Diệp Hỏa.

Thắng.

Lại thắng!

Thua... rồi?

Thua?!

Lại mẹ nó thua?!

“Này còn chơi cái lông* gì nữa!” Sở Hạ Lâm hung hăng ném cần điều khiển xuống ghế. Sau khi làm quen

hai ván, Diệp học bá thắng trọn hai ván rồi cuộc thành công dẫn tới sự chú ý của Sở Hạ Lâm.

(*Nguyên văn có rất nhiều nghĩa: thán từ như là cái lông, cái rắm, là cái quỷ gì....; ý phủ định với về trước; chối bỏ một việc, k thể tin đc, k có khả năng. Sói: tìm mãi mới ra haizz.)

Diệp Hỏa đẩy đẩy gọng kính, Sở Hạ Lâm đo ván liền nhìn thấy nhân vật của Diệp Hỏa chạy lên trước, cho dù thấy đằng trước vách đá cheo leo vẫn là dũng cảm tiến tới, cuối cùng thắng tiến không lùi đâm đầu xuống đáy vực, dư âm của âm thanh rơi xuống vẫn còn vang vọng bên tai.

“Anh làm gì vậy?!” Sở Hạ Lâm cả giận nói, này không có khả năng là Diệp Hỏa phạm sai lầm.

“Hả? Diệp Hỏa không nghĩ tới Sở Hạ Lâm sẽ phát hiện, hần làm bộ quơ quơ cần điều khiển nói: “Bị kẹt.” Lúc này Sở Hạ Lâm mới ý thức được, thì ra lúc lôi kéo Diệp Hỏa chơi game đối phương nói hần “Không thích chơi” chính là ý nghĩa thật sự đằng sau muốn nói lại thôi. Nguyên nhân chính là đối với Diệp Hỏa mà nói loại trò chơi này hoàn toàn không có tính khiêu chiến, bất kể là đối đầu với máy hoặc là những người chơi khác, làm quen cực nhanh lại có thể nhanh chóng mò ra chiêu thức khiến Diệp Hỏa đều cảm thấy nhàm chán. Đánh với Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa thắng Sở Hạ Lâm không thoải mái, Diệp Hỏa nhường Sở Hạ Lâm cũng không thoải mái, huống hồ gia hỏa này nhường thả lại nhường đến hoàn toàn không có kỹ xảo đáng nói...

“Không chơi nữa không chơi nữa.” Sở Hạ Lâm đứng lên làm bộ phải đi, bị Diệp Hỏa kéo một cái.

“Chơi đánh cược đi.” Diệp Hỏa nói.

Sở Hạ Lâm nhú mày: “Chẳng phải đánh cược thì thua cũng là em sao!”

“Người thua cởi quần áo, như thế nào?”

Hả?

Sở Hạ Lâm sững sờ.

Đây là Diệp Hỏa nói? Đây là Diệp Hỏa cái người mỗi lần để cậu ân ái đều giống như chịu hình phạt đây sao?!

Sở Hạ Lâm đột nhiên ngồi xuống, tay cầm lên cần điều khiển trong mắt tràn đầy kiên nghị thể tại bất đắc*. (* : buộc phải đạt đc thứ mình muốn.)

Kết quả là đương nhiên thua sạch sành sanh, ngay cả đồ lót cũng không chừa.

Diệp Hỏa đối với Sở Hạ Lâm cả người trơn bóng vẫn là bộ dạng không chút xúc động chơi game, vừa đánh vừa có thể phân tâm đưa mắt nhìn Sở Hạ Lâm, nói: “Em không còn gì cả, làm sao bây giờ?”

Sở Hạ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, Diệp Hỏa lại thắng một ván, đứng lên rót ly nước cho mình cùng Sở Hạ Lâm. Hắn đưa ly nước của Sở Hạ Lâm cho cậu, lại ngồi trở về, một bên uống một bên cởi hai nút áo trên cùng.

Diệp Hỏa mặc áo sơ mi từ trước tới giờ đều giống như chứng cương bách (*rối loạn ám ảnh cưỡng chế) phải cài nút lên cao nhất, nói là khi còn bé trường học kiểm tra tác phong cùng kỷ luật tra đến nghiêm, liền thành thói quen.

Sở Hạ Lâm ngược lại đã sớm biết. Từ sáu năm trước lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Hỏa hắn chính là bộ dạng đạo đức như thế này, hơn nữa hình như lúc ấy... bản thân liền tưởng tượng bộ dạng phía dưới lớp áo sơ mi chính tề của gia hỏa này...

Muốn thấy bộ dạng xốc xếch của cái người lúc nào cũng thận trọng từng bước tính toán chu toàn này, muốn thấy cái người đầy mắt từ trước đến nay chỉ có trào phúng khinh thường tràn ngập dự vọng nhìn mình, muốn thấy hắn bộ dạng quần áo không chỉnh mồ hôi đầm đìa ‘làm’ mình...

Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa bởi vì uống nước mà yết hầu chuyển động lên xuống, còn có thể nhìn thấy xương quai xanh đẹp mắt lộ ra từ cổ áo, nuốt một ngụm nước bọt.

Diệp Hỏa uống nước xong đặt ly lên bàn, vừa định lau đi giọt nước từ khóe miệng lăn xuống cằm, cằm liền bị một thứ càng thêm ướt át chạm vào.

Sở Hạ Lâm hôn lên cằm Diệp Hỏa mới ý thức được mình đang làm gì, cậu không tự chủ được liếm sạch giọt nước lăn xuống đó, lại làm bộ trở về vị trí của mình.

Diệp Hỏa liếc nhìn cậu, lại cúi đầu nhìn nhìn ——

Tiểu tử em giả bộ cái rắm a, dương vật đều thẳng tắp rồi! “Chơi nữa không?” Diệp học bá hỏi.

“Chơi...?!” Sở Hạ Lâm ra vẻ trấn định tay cầm cần điều khiển đặt giữa hai chân, ý đồ che dấu dương vật đã cương.

Mẹ nó mới nhìn yết hầu cùng xương quai xanh vậy mà liền cương rồi... Sở Hạ Lâm khóc không ra nước mắt.

“Nhưng em đây cũng không thể thua nữa a.” Diệp Hỏa nói.

Sở Hạ Lâm cắn môi, “Ván sau nhất định sẽ thắng anh.” lời này ngay từ lúc đầu Sở Hạ Lâm đã không thể nói ra miệng với Diệp Hỏa.

Cậu nghĩ một chút nói: “Như vậy đi, người thắng có tư cách yêu cầu người thua làm một chuyện, như thế nào?”

Diệp Hỏa biết Sở Hạ Lâm đang nghĩ gì, cũng không dám thủng, cười cười đáp: “Được.”

Ván kế tiếp không ngoài dự đoán, Sở Hạ Lâm lại thua triệt để, vẻ mặt chờ mong lại khiếp đảm nhìn về Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa không phụ sự chờ mong của cậu, hần vồ vồ chân mình: “Đến, ngồi lên đùi anh chơi.”

Sở Hạ Lâm: “Chỉ vậy?!”

Diệp Hỏa gật đầu.

Rất nhanh Sở Hạ Lâm liền rõ ràng cả người trần trụi ngồi trên đùi người mình thích không phải chỉ một câu “chỉ vậy” liền có thể khái quát hết.

Diệp Hỏa có phải Liễu Hạ Huệ có thể ngồi trong lòng cũng không loạn hay không Sở Hạ Lâm không biết, Sở Hạ Lâm nhưng là không làm được. Tay của Diệp Hỏa còn vòng qua eo cậu, vải áo sơ mi ma sát làn da trần trụi của mình, Sở Hạ Lâm không khỏi lòng dạ rối bời. Cằm của người kia còn gác trên vai mình, cho dù âm thanh của trò chơi có âm ỉ bạo lực, bên tai Sở Hạ Lâm chỉ toàn là tiếng hít thở vững vàng của Diệp Hỏa, cùng với tiếng “Hả?” không nặng không nhẹ phát ra từ cổ họng Diệp Hỏa khi gặp phải bàn khó chơi, cùng với tiếng “Hừ?” khinh thường lúc đánh chết quái.

Thực mẹ nó gọi cảm...

Sở Hạ Lâm đã có chút ngồi không yên, bụng dưới khó chịu, trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Diệp Hỏa dùng tư thế này tư thế nọ xô xuyên cậu. Cậu có chút gian nan điều chỉnh tư thế ngồi, miệng đắng lưỡi khô.

Diệp Hỏa làm như không để ý tới tiếp tục chơi game, ván này Sở Hạ Lâm thua gọn gàng lưu loát, không chút phản kích.

Sở Hạ Lâm quay đầu nhìn Diệp Hỏa, nhìn khuôn mặt Diệp Hỏa ở khoảng cách gần như thế này trái tim của Sở Hạ Lâm không ngừng đập thành thịch. Diệp Hỏa ngược lại vẫn ung dung chỉ chỉ môi mình, ý bảo chuyện lần này muốn cậu làm là cho mình nụ hôn, nhưng mà giây tiếp theo, Diệp Hỏa đã bị Sở Hạ Lâm đẩy ngã xuống ghế.

Người nọ dạng chân ngồi trên người hần, hai tay nắm chặt tay mình, nhắm mắt lại khẩn trương lại kiên định hôn mình, giống như nụ hôn lần đầu tiên trao cho mình.

Diệp Hỏa cảm thấy mềm nhũn, nhớ tới thiếu niên trước mắt này, từ lần đầu tiên gặp mặt liền kiên quyết ở

bên cạnh mình.

Nửa năm rồi, thiếu niên này nhìn thấy sự sụp đổ của thế giới, từ một người khi nhìn thấy xác sống thì bỏ chạy cho đến nhất phu đương quan* giết không chớp mắt của hiện tại, nhưng vẫn là ở bên cạnh mình.

(* nhất phu đương quan: một người đủ để giữ quan ải.)

Thời gian nửa năm nói dài không dài bảo ngắn cũng không ngắn, có thể nói rõ một số chuyện, rồi lại không thể nói rõ được gì. Hắc từ nhỏ liền quen biết Ngụy Trường cùng Diệp Diễm, những chuyện trải qua cùng bọn họ nhiều vô số kể, cuối cùng còn không phải là mỗi người đi một ngã.

Tựa như Chu Tụng nói, cảnh giác của bản thân đã nặng đến mức muốn hủy hoại chính mình rồi.

Mà Sở Hạ Lâm trước mắt... dù cho xảy ra nhiều chuyện ngoài dự đoán như vậy, Diệp Hỏa lại có một sự tín nhiệm vô hình.

Đừng để cho anh thất vọng a, bảo bối. Diệp Hỏa mang theo ý cười, nhẹ nhàng, hôn cổ Sở Hạ Lâm từng cái từng cái một.

“Còn chơi không?” Diệp Hỏa hỏi.

“Không... hô... không chơi...” Sở Hạ Lâm ngửa đầu thở hổn hển, hai tay cách quần áo lung tung sờ thân thể Diệp Hỏa.

“Tiểu bại hoại.” Diệp Hỏa cười: “Hiện tại rốt cuộc cam lòng để ý đến anh rồi?” Hắc nói xong, tay theo hông của Sở Hạ Lâm sờ xuống.

18. Chương 18

“Diệp Hỏa... a.... Diệp Hỏa...” Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa sờ đến giật mình một cái, hơi cong eo, đầu vốn ngửa lên cũng gác lên vai Diệp Hỏa, khó có được kêu tên của hắn. Bàn tay lạnh lạnh của Diệp Hỏa vuốt ve thân thể nóng bỏng của mình, sờ một đường từ cột sống cho đến xương cụt, xuống chút nữa... xuống chút nữa a... hai tay Sở Hạ Lâm níu chặt cổ áo Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa cười cười bóp mũi Sở Hạ Lâm: “Đã thua còn lằng.”

Thân dưới Sở Hạ Lâm cọ cọ Diệp Hỏa, phần thân dưới trần truồng cọ đến quần ngoài thô ráp của Diệp Hỏa, khoái cảm kéo đến từng đợt, quần của Diệp Hỏa dần dần nhiễm ướt một mảng lớn. Cậu nói nhỏ: “Diệp... muốn...” Diệp Hỏa vỗ mông Sở Hạ Lâm một cái: “Không phải đã nói, người thắng mới được đưa ra yêu cầu sao.”

Theo tiếng kêu của bàn tay đánh vào mông, quả nhiên liền nghe được tiếng nhe răng nhỏ bé của Sở Hạ Lâm.

“Quả nhiên thích bị đánh a.” Diệp Hỏa cười nhạo, lại vỗ vỗ cái mông săn chắc của Sở Hạ Lâm, nghe cậu thở gấp đến lúc càng nhanh: “Sướng đến muốn khóc lên rồi.”

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm mặt mày ngăm xuân nằm trên người mình, tiểu tử này nào có nửa điểm hung ác của giết xác sống lúc chiều a?

Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa trêu chọc, cảm thấy xấu hổ lại giận dữ, giận đến mức lấy tay cởi quần Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa ngược lại cũng không vội cản cậu, khí định thần nhàn* duỗi tay về phía tiểu Sở đã nửa cương, hần nói: “Như vậy đi.” Hần xoa xoa dương vật của Sở Hạ Lâm nói: “Ai bắn sau coi như thắng, người thắng có thể đưa ra yêu cầu, như thế nào?”

(* khí tức ổn định, thần sắc thư thái.)

“Anh còn chơi đến nghiện rồi...” Sở Hạ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, tuy nói bình thường dù sao vẫn là Sở Hạ Lâm bắn trước, nhưng cậu biết bởi vì Diệp Hỏa chiều cổ cậu, không muốn khiến cậu khó chịu. Hiện tại ở loại tình huống này, còn thật sự khó mà nói.

Tính hiếu thắng của Sở Hạ Lâm hoàn toàn bị đả động rồi, chơi game đã thua đến triệt để, loại chuyện này dù thế nào cũng không đến mức thua nữa đi? Cậu cũng đã vuốt cho Diệp Hỏa nhiều lần rồi, mỗi lần Diệp Hỏa đều là bộ dạng rất thoải mái. Nghĩ như vậy cậu đưa tay cầm dương vật của Diệp Hỏa bắt đầu di chuyển, rất nhanh liền thấy món đồ kia phồng lên.

“Ăn gian a...” Diệp Hỏa buồn cười nhìn Sở Hạ Lâm, trong mắt tiểu hài nhi tràn đầy quyết tâm*, tay lại di chuyển không có kết cấu gì, Diệp Hỏa nhìn bàn tay thon dài của Sở Hạ Lâm cầm dương vật của mình, rồi lại cảm thấy thoải mái, càng nhiều chính là khoái cảm trên tâm lý.

(*Nguyên văn thể tại bất đắc: phải đạt đc thứ mình muốn.)

Hần đưa tay vuốt ve đáy chậu* của Sở Hạ Lâm, từ chỗ đó bóp lên tinh hoàn, lại từ gốc dương vật của Sở Hạ Lâm chậm rãi xoa lên trên, xoa đến khi món đồ kia hoàn toàn cương lên liền chỉ chuyên chú kích thích quy đầu cùng nửa phần trên.

(*vùng giữa hậu môn và bộ phận sinh dục)

“A a... anh... chậm một chút a...” Sở Hạ Lâm nằm trên người Diệp Hỏa thở hổn hển, động tác trên tay rồi lại chậm không ít. Có thể yêu cầu Diệp Hỏa làm một việc, loại chuyện này chỉ mới tưởng tượng cũng khiến người huyết mạch sôi trào. Cậu khó chịu cắn lớp áo nơi bả vai Diệp Hỏa, phía dưới thân đã hỗn loạn trong tay Diệp Hỏa.

Tay Diệp Hỏa di chuyển đầy khéo léo, thỉnh thoảng sẽ gãi gãi lỗ đỉnh của Sở Hạ Lâm, nhìn cậu tuy rằng nằm sấp trên vai mình run run rẩy rẩy ngậm nga từng hồi, tay rồi lại động không ngừng.

“Anh như thế nào... như thế nào còn chưa bắn a...” Sở Hạ Lâm thở càng lúc càng gấp, cậu đã sắp nhăn đến cực hạn, tay cũng đã mỏi đến không xong.

“Nếu như anh bắn sớm như vậy, còn như thế nào khiến em thoải mái?” Diệp Hỏa khí định thần nhàn, tay vừa xoa vừa nắn, đều là những kỹ xảo Sở Hạ Lâm không biết, ba phen mấy bận bức Sở Hạ Lâm đến giới hạn.

Sở Hạ Lâm bị ức hiếp đến thất lực mỗi không tưởng nổi, dương vật cũng cương đến đau nhức, trong đầu chỉ tràn đầy hai chữ “Muốn bắn”. Cậu hạ quyết tâm liều mạng hôn môi Diệp Hỏa ý đồ câu dẫn hắn, lại bị đối phương nhanh chóng đoạt quyền chủ đạo, bị hôn đến cả mặt đỏ bừng thở không ra hơi.

Diệp Hỏa ngậm vành tai Sở Hạ Lâm, ghé vào tai cậu trầm giọng: “Ngoan, bắn đi, đừng cố chống nữa.” Tay khác của hắn vuốt ve tấm lưng mồ hôi ướt sũng của Sở Hạ Lâm, dụ dỗ nói: “Bắn đi anh liền ‘làm’ em, hửm?”

Nếu là ngày thường, Sở Hạ Lâm khả năng sẽ nghe theo Diệp Hỏa. Nhưng hôm nay bị Diệp Hỏa khi dễ trọn vẹn một đêm, Sở Hạ Lâm thật sự không muốn nhận thua nữa.

Diệp Hỏa thấy cậu không nói lời nào cho là cậu cam chịu, liền nhanh hơn động tác trong tay, không hề tra tấn Sở Hạ Lâm, như thế nào khiến cậu có thể thoải mái thì làm như thế đó. Lúc này bên tai lại truyền đến một âm thanh mềm nhũn ——

“Lão công...”

Diệp Hỏa nghe thấy bụng dưới siết chặt, vội vàng không kịp chuẩn bị bắn đầy một tay Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm sững sốt, cậu chuẩn bị mấy lời dâm đẳng đầy một bụng quyết bằng mọi giá cũng sẽ nói với Diệp Hỏa, lại không nghĩ rằng một câu “Lão công” lại khiến cho Diệp Hỏa xưa nay sức chịu đựng cùng định lực coi như không tệ cũng phải tinh quan thất thủ*. (*Đây ý để chỉ bắn tinh ra í.)

Cậu còn tưởng rằng lãnh tính như Diệp Hỏa, sẽ không có phản ứng với mấy lời thô tục này, vậy mà mới nghe được hai chữ “Lão công” liền bắn?

Diệp Hỏa bắn xong há miệng thở dốc, hắn đối với chuyện xảy ra vừa rồi cũng có chút hoảng hốt. Hắn bắn? Như thế nào lại... bắn?

Liền bởi vì tiểu tử kia lần đầu tiên gọi “Lão công”?

Sở Hạ Lâm rồi lại bắt được nhược điểm, cậu cố ý giơ lên bàn tay bị bắn đầy tinh dịch của Diệp Hỏa, nói: “Thì ra anh thích nghe em gọi anh như vậy?”

“Đừng giỡn...” Diệp Hỏa thở hổn hển nghiêng mặt qua. Lão công tính là gì a?! Như thế nào sẽ...

“Lão —— công ——” Sở Hạ Lâm cúi người dán vào bên tai Diệp Hỏa lại kéo dài âm điệu gọi một tiếng.

Diệp Hỏa bực bội vò vò tóc: “Đừng lằng.”

“Không phải anh thích sao?”

“Ai thích?!”

“Lão...”

Sở Hạ Lâm còn chưa nói hết đã bị Diệp Hỏa ấn nằm sấp trên đùi hắn. Diệp Hỏa hung tợn đánh một cái vào cái mông trơn bóng của Sở Hạ Lâm, ghé vào tai cậu thẹn quá thành giận nói: “Em gọi anh làm gì?”

“Em...” Sở Hạ Lâm nhất thời không kịp phản ứng.

Chát ——

“Gọi lão công tiếp đi, em muốn được lão công ‘làm’ như vậy?”

“Không phải, anh —— “

Chát ——

“Gọi tiếp a?!”

“Em...”

Chát —

“Anh bảo em gọi tiếp a.” Diệp Hỏa cắn cắn vành tai Sở Hạ Lâm, không có ý tốt khẽ cười một cái “Nhanh một chút, không phải em thích gọi vậy sao? Gọi tiếp đi.”

Cả người Sở Hạ Lâm ghé vào trên đùi Diệp Hỏa, hai tay vịn thành ghế. Cậu trần như nhộng, mà cái người “dạy dỗ” cậu kia quần áo rồi lại mặc đến chỉnh tề, Sở Hạ Lâm thấy thẹn đến không được không xong, quả thật muốn chui vào khe ghế.

Ý thức được làm Diệp Hỏa phát bực rồi, không chịu thua sợ là không chết được tử tế, Sở Hạ Lâm vùi mặt vào trong cánh tay, nhỏ giọng gọi: “Lão... Lão công...”

“Lớn một chút.” Diệp Hỏa xoa xoa bờ mông đã đỏ lên của Sở Hạ Lâm, lại đánh một cái.

“Lão công... ô...”

“Em muốn nói gì?” Diệp Hỏa hỏi, hắn đương nhiên nghe ra được Sở Hạ Lâm vừa rồi mới chỉ nói được nửa câu. Đây cũng là thứ khiến hắn nổi cáu, đối phương còn chưa nói hết lời thô tục dùng để câu dẫn mình chính mình liền bắn, này tính là xảy ra chuyện gì a?!

“A...” Cậu kể tiếp Sở Hạ Lâm cũng là thật sự nói không ra.

“Nói mau.” Diệp Hỏa hôn hôn gáy Sở Hạ Lâm, ngón tay khẽ vuốt lưng cậu.

Sở Hạ Lâm run rẩy, liền đập nôi chìm thuyền*: “Lão công... Lão công... mông dâm thật ngứa... muốn... muốn lão công...”

(* dựa theo tích: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì chìm hết thuyền, đập vỡ nôi nôi để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.)

Lông mày Diệp Hỏa giật giật, tiểu tử này... xem ra thật đúng là quyết tâm làm cho hắn bắn.

Hắn ra vẻ trấn định hỏi, phía dưới rồi lại bởi vì lời nói của Sở Hạ Lâm mà lại có dấu hiệu muốn ngẩng đầu: “Muốn gì?” Diệp Hỏa một bên hỏi một bên nhào nặn bờ mông bị đánh đến sưng đỏ của Sở Hạ Lâm, ngón tay cũng chậm chậm trượt đến khe nhỏ gầy gầy nếp uốn nơi cửa huyệt: “Là muốn bị đánh, hay là muốn ‘làm’?”

“Bị... bị...”

“Nói a, không phải vừa rồi nói đến thật vui sao?”

“Bị... bị đâm...” Sở Hạ Lâm cắn cánh tay mình, giọng nói mang theo nước mắt.

“Lời vừa rồi phải sửa.” Diệp Hỏa xoa xoa huyệt sau của Sở Hạ Lâm, ngón tay tiến vào khe xoay vòng ở cửa huyệt.

Cửa huyệt của Sở Hạ Lâm khó nhin co rút lại, bên trong... bên trong... lại tiến vào thêm chút nữa a...

Cậu không tự chủ được uốn éo eo: “Lão công, mộng dâm ngứa quá a... muốn được lão công đâm...” Vừa nói ra phần thân dưới của mình đã bủ rùn đến không xong. Không biết là bởi vì khoái cảm do được Diệp Hỏa chạm vào hay bởi vì xấu hổ khi nói ra những lời kia.”

Diệp Hỏa nâng cầm cậu lên hôn một cái, nhìn đôi mắt long lánh mờ mịt hơi nước, cũng không bỏ được: “Ngoan, không khi dễ em nữa.”

Ngón tay của hắn khuấy động trong huyệt của Sở Hạ Lâm giúp cậu mở rộng, cũng không tiếp tục bức Sở Hạ Lâm nói ra những lời thô tục kia.

“Lại... sâu hơn một chút...” Sở Hạ Lâm nức nở.

“Được ——” Diệp Hỏa cẩn thận hôn hôn tấm lưng của Sở Hạ Lâm, tay kia mò xuống người cậu chơi đùa đầu vú của cậu. Đầu vú của Sở Hạ Lâm rất mẫn cảm, ngón tay Diệp Hỏa chỉ nắn một vòng ở trên liền dựng đứng lên, một chốc sau liền cứng rắn giống như hòn đá nhỏ.

“Diệp Hỏa... a... muốn...” Sở Hạ Lâm vĩnh mộng nghênh đón ngón tay của Diệp Hỏa.

“Một chốc nữa.” Lúc này phía dưới của Diệp Hỏa tuy không bị đụng vào, rồi lại sớm cương đến không chịu nổi, hắn cũng có chút gấp, nhưng vẫn rất nghiêm túc mở rộng cho Sở Hạ Lâm.

“Ướt... ô ô... ướt... đã sớm ướt đầm... a ——” huyệt kia bị Diệp Hỏa ấn một cái, Sở Hạ Lâm thoải mái đến run rẩy, liều mạng lắc hông co rút hậu huyệt đem ngón tay Diệp Hỏa càng nuốt càng sâu: “Diệp Hỏa... Diệp Hỏa... cho em...”

Diệp Hỏa lật Sở Hạ Lâm lên: “Cho em.” Hắn hôn hôn khoe mắt Sở Hạ Lâm: “Đều cho em.”

Tất cả của anh, đều cho em.

Diệp Hỏa tìm gối dựa của ghế lót dưới hông Sở Hạ Lâm, đỡ dương vật của mình cọ cọ tại cửa huyệt của cậu, quy đây lại lập tức bị hút vào: “Mẹ kiếp... thật chặt...” Diệp Hỏa cau mày nói.

Sở Hạ Lâm ôm chặt lưng Diệp Hỏa, cửa huyệt co rút từng cơn: “Rõ ràng là anh lớn...”

Diệp Hỏa nhéo nhéo mũi cậu: “Tiểu tử em, nói lời thô tục còn nói đến nghiện?”

Sở Hạ Lâm không tỏ ý kiêu, lấy lòng hôn hôn bả vai Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa chậm rãi đút vào, hậu huyết của Sở Hạ Lâm vừa chặt vừa nóng, bao vây lấy dương vật của mình, thoải mái cực kỳ.

Sở Hạ Lâm cố ý chơi xấu: “Lão công...”

“Còn gọi.” Diệp Hỏa đỉnh đỉnh về phía trước tính trừng phạt, khi đỉnh đến điểm mẫn cảm của Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm ngoại trừ hút khí ngay cả rên rỉ cũng không phát ra được.

Hai chân của cậu chủ động vòng qua eo Diệp Hỏa, cả người nóng đến không tưởng nổi, hậu huyết bị Diệp Hỏa mài đến muốn thiêu cháy. Quần áo trên người Diệp Hỏa vẫn còn đầy đủ, hai tay Sở Hạ Lâm mò vào quần áo của hắn lung tung vuốt ve, phát hiện thân thể hắn cũng trở thành nóng bỏng, cảm thấy thỏa mãn không ít.

Diệp Hỏa thấy cậu đã quen, tốc độ đâm vào dần nhanh, căng ra hậu huyết của cậu từng tắc một, nhiều lần đâm đến nơi sâu nhất “A A... ư.” Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa đỉnh đến tàn nhẫn, nhẹ giọng kêu rên, lại lo lắng bị Cố Tây An tùy thời đến đây trực ban nghe được, tay ôm Diệp Hỏa lại càng chặt.

Diệp Hỏa nhìn cậu cau mày một bộ dạng bị chơi đến sáng khoái, cười cúi đầu ngậm lấy đầu vú cậu, tay kia đi an ủi tiểu Sở.

“Đừng... đừng cắn a...” Sở Hạ Lâm vừa đau lại vừa thoải mái, hai tay cắm vào mái tóc mềm mại của Diệp Hỏa, đầu óc lâng lâng như đang ở trên mây, một lòng chỉ muốn siết chặt hậu huyết không cho Diệp Hỏa rời khỏi.

Diệp Hỏa rồi lại va chạm càng lúc càng nhanh, tựa như đóng cọc đỉnh vào bên trong, đỉnh đến cả người Sở Hạ Lâm lún vào sofa, khoái cảm kéo đến từng đợt, Sở Hạ Lâm thoải mái đến đầu óc trống rỗng: “Không được... Diệp Hỏa... sẽ bắn...”

Cậu vừa nói vừa đưa tay sờ đến bàn tay đang giúp mình xoa nắn kia của Diệp Hỏa, hy vọng hắn chậm lại.

“Như thế nào?” Diệp Hỏa thở càng lúc càng gấp: “Không muốn bắn?”

Sở Hạ Lâm nắm cổ áo Diệp Hỏa kéo hắn đến, trao đổi một nụ hôn sâu: “Hôm nay muốn bắn cùng lúc.”

Diệp Hỏa hiểu ý, gác hai chân của Sở Hạ Lâm lên vai mình, di chuyển nhanh hơn: “Cùng lúc?” hắn hỏi.

Sở Hạ Lâm nhỏ giọng nức nở, cảm thấy dương vật của Diệp Hỏa trong cơ thể mình đang nhảy phốc phốc: “Cùng lúc... a...”

Rất nhanh Sở Hạ Lâm liền bị ý nghĩ này của mình trả giá thật lớn.

Ba chữ “Bắn cùng lúc” nhìn như đơn giản, nhưng đây là một việc cần phải có kỹ thuật. Phải chọn tốt thời gian cùng ngưỡng giới hạn của hai người cũng không phải một chuyện dễ dàng như vậy. Diệp Hỏa lại vừa bắn một lần, thời gian lần thứ hai lại vừa dài vừa bền, đâm Sở Hạ Lâm loạn hô không được không được.

Hắn biết rõ Sở Hạ Lâm khó chịu, cũng muốn bắn nhanh một chút, vì vậy ôm Sở Hạ Lâm càng đậm càng mạnh, gần như ép gãy thân thể Sở Hạ Lâm.

“Anh còn là... lần đầu tiên nhìn thấy ra vào thân thể em như thế nào a...” Diệp học bá đột nhiên phát hiện phong cảnh mới. Góc độ này có thể khiến cho hình ảnh dương vật ra vào hậu huyệt bị thấy đến rõ mồn một, lúc trước ngược lại chưa từng nghĩ tới: “Cảnh sắc thật đẹp a.” Hắn nói, vừa nhanh chóng đút vào vừa dùng tay gãi gãi cửa huyệt của Sở Hạ Lâm: “Nếp uốn nơi này đều bị mài phẳng rồi.. em xem.”

“Đừng...” Sở Hạ Lâm giơ cánh tay lên che lại mắt, mẹ kiếp, như thế nào trước giờ không cảm thấy Diệp Hỏa nói nhiều như vậy.

Cánh tay bị mạnh mẽ kéo ra, Sở Hạ Lâm mê mang nhìn Diệp Hỏa bao phủ trên người mình.

“Để anh nhìn em.” Diệp Hỏa nói.

Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa, người nọ một tay chống ở thành ghế bên cạnh đầu mình, một tay vuốt ve cẳng chân mình gác trên vai hắn, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, phẳng phất như muốn hút cậu vào.

“Diệp Hỏa... a...” Sở Hạ Lâm nhường người dậy đi tìm môi Diệp Hỏa, Diệp Hỏa tìm đúng cơ hội đỉnh mạnh về phía trước, cọ qua tuyến tiền liệt đâm vào, thoải mái đến khóe mắt Sở Hạ Lâm đều tràn ra nước mắt.

“Ha... muốn bắn... a...” Sở Hạ Lâm nói không ra lời.

“Được, cùng nhau.” Diệp Hỏa giữ eo Sở Hạ Lâm, lại ra vào thêm vài chục cái, tại thời điểm Sở Hạ Lâm nhỏ giọng thét lên bắn ra cũng bắn vào thân thể Sở Hạ Lâm.

19. Chương 19

Sau khi làm tình không có gì thoải mái hơn là được ngâm mình trong bồn nước ấm. Diệp Hỏa cũng muốn cho Sở Hạ Lâm thoải mái, nhưng hiện tại nước là nguồn tài nguyên khan hiếm, cho dù vừa mới mưa, còn một ít dự trữ, hắn cũng không dám tùy ý tiêu xài.

Nếu không có đám người bên ngoài kia thì được rồi. Diệp Hỏa nghĩ.

Nhưng nếu không có những người bên ngoài kia, chính mình vừa rồi cũng không dám không chút kiêng kỵ lăn sofa cùng Sở Hạ Lâm.

Hắn như mọi ngày thu thập sạch sẽ cho cả hai, lại đi dọn ghế sofa, lại đung phải Cổ Tây An lại đây gác đêm. Hắn mở cửa cho Cổ Tây An, dặn dò cậu phải đặc biệt để ý camera dưới tầng hầm liền trở về phòng.

Sở Hạ Lâm cuộn ở trong chăn dường như là ngủ rồi, rõ ràng là vóc dáng to lớn ở trong mắt Diệp Hỏa rồi lại là một vật nhỏ bé mềm mại. Diệp Hỏa chỉ để lại một cái đèn bàn, cũng lên giường chui vào trong chăn.

Hắn nhìn Sở Hạ Lâm dưới ánh đèn vàng nhạt, chèn chăn lại cho cậu, khẽ nói: “May mắn hiện tại bên ngoài không còn ai. Bằng không thì em tốt như vậy, phải có bao nhiêu người đoạt em với anh.”

Sở Hạ Lâm đột nhiên trở mình ôm Diệp Hỏa, vùi mặt mình vào trong lồng ngực của Diệp Hỏa cọ cọ: “Em thích anh lâu như vậy, chỗ nào cũng không đi.”

Diệp Hỏa bị cậu ôm cả người cứng đờ, nhưng cũng mau chóng thích ứng, hắn hôn hôn tóc Sở Hạ Lâm, chớp mũi đều là mùi vị của Sở Hạ Lâm. Hắn vươn tay đóng lại đèn bàn. Trong bóng đêm, đôi mắt Sở Hạ Lâm vẫn lấp lánh như trước.

Diệp Hỏa do dự một chút, vẫn là ôm lấy cậu, hỏi: “Tối hôm qua em nói thích anh sáu năm, là chuyện như thế nào?”

“Anh không nhớ?” Sở Hạ Lâm bóp mũi Diệp Hỏa, cười mắng: “Anh không có lương tâm.”

Sở Hạ Lâm từ nhỏ lớn lên tại võ quán nhà mình, ăn ở đều cùng một chỗ với các sư huynh đệ, mỗi ngày trong mắt đều là mấy khối cơ bắp, dạng đàn ông nào cũng đều thấy qua, thực sự không hề cảm thấy đàn ông có lực hấp dẫn đặc biệt với cậu, cũng không nghĩ tới có một ngày sẽ bị một người đàn ông hấp dẫn.

Sở gia là thế gia võ thuật, nhưng với tư cách là thiếu quán chủ (*) của võ quán Sở gia, Sở Hạ Lâm đối với võ học cũng không quá mức ham thích. So với múa kiếm Sở Hạ Lâm kỳ thật càng thấy hứng thú với lý hóa sinh hơn, chẳng qua là cậu học lệch* lệch đến lợi hại. cho dù toàn bộ trọng tâm học tập đều đặt hết lên lý hóa sinh, lý hóa sinh lại một mực không có gì khởi sắc, ngược lại là môn văn không thể nào để ý lại đạt thành tích hô mưa gọi gió trong toàn khối.

(*Nguyên văn thiên khoa: chỉ trong trường trình học tại trường, một môn hoặc là vài môn thành tích cực kỳ tốt, những môn còn lại thì đặc biệt chênh lệch.)

Cố gắng ba năm sơ trung, Sở Hạ Lâm rốt cuộc hiểu rõ thì ra trên thế giới này còn có chuyện cho dù có cố gắng thế nào cũng không làm được. Có một số việc mặc kệ người có chạy theo đuổi theo thế nào, chỉ ba chữ “Không thiên phú” cũng có thể đánh cho người không còn lực phản kích, ngay cả chút tức giận cũng không có.

Lúc ấy đã gần đến ngày thi cấp ba, trường cấp hai của Sở Hạ Lâm không biết trúng cái gió gì đột nhiên muốn tu sửa, hiệu trưởng liền tìm một trường anh em ở gần đây xin mượn nhất mẫu tam phân địa* mà miễn cưỡng nhét đám học sinh sơ trung vào.

(* Nhất mẫu tam phân địa: Ngày nay, một mẫu bằng 100 mét vuông. Ngày xưa, một mẫu bằng 6000 thước (hay xích ~ 0.33m) vuông. Hiểu 1 cách nôm na là 3 phân (3 cm -centimet) so với cả 1 trăm met => chẳng đáng là bao.)

Thời điểm Sở Hạ Lâm đến phòng học người ta, học sinh vốn học trong phòng này dường như vừa chuyển lên tầng, gần tủ cùng chỗ ngồi vẫn còn rải một đồng đồ. Sở Hạ Lâm nhìn trên chỗ ngồi của mình vẫn còn chất một vài quyển vở. Tên cùng lớp viết bằng kiểu chữ tản mạn phiêu dật, cậu vừa nhìn là học sinh lớp 12 của ban khoa học tự nhiên liền vội vàng thu dọn thừa dịp nghỉ giữa khóa mang qua cho người ta.

(*Sau khi tốt nghiệp sơ trung-lớp 9 bên mình, là học tiếp lên cao trung, từ thấp đến cao gồm có cao nhất, cao nhì, cao tam. Học xong này là thi đại học.)

Sở Hạ Lâm đứng ở cửa sau của ban nhất khoa học tự nhiên chào hỏi học trưởng, trưởng học dựa theo thành tích để sắp xếp lớp học, có thể học ở ban nhất đều là một trong những nhân tài kiệt xuất.

Người mất của đúng lúc ngồi gần cửa sau, tướng mạo không tệ, khuôn mặt tiêu chuẩn của học sinh gương mẫu, rồi lại là bộ dạng cà lơ phất nằm nhoài trên bàn, lãng phí một gương mặt học sinh gương mẫu.

“A, cảm ơn cậu.” Anh ta nói xong chậm rãi tháo tai nghe ra, nâng lên một tay nhận vở Sở Hạ Lâm đưa tới.

Sở Hạ Lâm vừa muốn đưa vở qua, vở lại bị một bàn tay khác đoạt mất.

“Cậu như thế nào lại quăng vở dưới lầu a? Còn phải làm phiền người khác đưa tới.” Người tới cảm ơn Sở Hạ Lâm, tiện tay lật quyển vở kia.

Sở Hạ Lâm đánh giá người kia, mặc đồng phục không chút cầu thả, đeo mắt kính, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

“Quên nha...” Chủ nhân của quyển vở nhìn thấy người tới ngồi thẳng lên duỗi lưng một cái, lẩm bẩm buồn ngủ muốn chết liền dựa vào hông người tới, bị một cái tát của người nọ chắn giữa đường.

“Quyển vở rách nát này của cậu không muốn thì thôi, ném đi.” Người tới nói xong lời này trở về chỗ ngồi của mình.

Chủ nhân của quyển vở lại chống đỡ cơn buồn ngủ hàn huyên hai câu với Sở Hạ Lâm, chuông vào học liền vang lên, Sở Hạ Lâm sau khi chào tạm biệt học trưởng liền đi xuống phòng học của mình.

Vừa đi vừa nghe hai giọng nói phía sau: “Rốt cuộc tìm được rồi. Ngụy Trường quyển vở rách nát này của cậu có ghi chép cũng giống như không ghi chép, sao của tớ đi.”

“Ai ui, vở của Diệp đại thần, không dám nhận không dám nhận, chủ nhật trả lại cậu?”

“Sáng mai trả tở.”

“Không....”

Sở Hạ Lâm trở lại phòng học của mình, trong lớp đang làm tổng vệ sinh, Sở Hạ Lâm bị phân phó đến dọn dẹp bảng đen* phía sau. Dán khắp bảng chính là thứ hạng của cuộc thi lần trước cùng bài thi của người đứng đầu trong các môn học trước, Sở Hạ Lâm một bên xé những tờ giấy kia xuống, một bên liền bị cái tên “Diệp Hỏa” này làm chấn động. Tên của người đứng đầu của các môn học trước đều là “Diệp Hỏa” “Diệp Hỏa” “Diệp Hỏa”, đặc biệt là lý hóa sinh, Diệp Hỏa càng là ô môn trọng thứ hạng nhất của các môn, nhìn đến cuối cùng Sở Hạ Lâm liền sắp đọc không nổi hai chữ này.

(* này là bảng để dán thông tin.)

Diệp Hỏa... chẳng lẽ là “Diệp đại thần” vừa mới kia?

Đó là lần đầu tiên Sở Hạ Lâm nhìn thấy Diệp Hỏa, lại chỉ một lần liền nhớ kỹ cái tên này, muốn không nhớ kỹ cũng không được a, nhìn cũng đã nhìn nhiều lần như vậy rồi. Sự thật chứng minh Sở Hạ Lâm sẽ được nghe cái tên này càng nhiều hơn nữa, bất kể là cuộc thi trong trường trong vùng hoặc là trong thành phố Diệp Hỏa cũng đều có tên trên bảng, vàng vàng bám trụ gần như toàn bộ bảng tin, không hổ là Diệp học bá Diệp đại thần.

Trường anh em có sân lớn, hai trường cùng hợp lại một chỗ, lễ kéo cờ cũng dứt khoát làm cùng nhau.

Sở Hạ Lâm học nhiều năm như vậy lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác thừa dịp ra sân tìm người.

Nhưng cậu căn bản không tìm thấy người.

Ngoại trừ mỗi tuần kéo cờ một lần, tiết thể dục ra sân cũng không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Hỏa, nhưng Sở Hạ Lâm mỗi ngày vẫn có thể nhìn thấy Diệp Hỏa rất nhiều lần. Diệp Hỏa làm người kỳ thật cũng không thích nổi bật, chỉ là thường xuyên ở chung với hắn chính là người kia, cũng chính là người mất sổ ghi chép Ngụy Trường, quá mức chênh lệch. Rõ ràng muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn mặt có mặt, còn có thể mặc âu phục thành giống như đi đánh cá cũng thật sự lợi hại.

Dù Sở Hạ Lâm đều đã gặp qua không chỉ một lần Diệp Hỏa làm cái gì cũng ngại phiền lại giống như bà cô già thất lại cả vạt cho cậu ta.

“Bỏ ống quần xuống cho tở, bị chủ nhiệm nhìn thấy cậu chờ mà lãnh đủ, từ nhỏ đến lớn vẫn là cái bộ dạng tở chết này.”

“Mát mẽ a.”

Sở Hạ Lâm đứng xa xa nhìn hai người kia, liền tính là bạn thân, rốt cuộc là nhân tài lợi hại thể nào mới xứng đáng đứng bên cạnh Diệp Hỏa? Tuy nói Ngụy Trường cà lơ cà phát, nhưng có thể cùng một lớp với Diệp Hỏa, năng lực cũng không kém là bao.

Cho dù nói nhiều lại thiên hoa loạn trụy*, thời điểm còn ở trường học, không quản đức-trí-thể-mỹ-lao** phát triển toàn diện như thế nào, thành tích chính là tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá năng lực. Sở Hạ Lâm ước lượng khoảng cách giữa mình và Diệp Hỏa, cảm thấy Diệp Hỏa có lẽ là độ cao mà cả đời này cậu đều không thể với được.

(* Theo truyền thuyết Lương Vũ Đế, có một hòa thượng giảng kinh khiến đất trời cảm động, nên làm rơi xuống cả một biển mưa hoa. Thường dùng để ám chỉ cách nói chuyện sinh động, dễ nghe, hoặc là phô trương, không phù hợp với thực tế.)

(** quy tắc cơ bản định vị tố chất của mỗi người, cũng là mục tiêu của xu thế giáo dục trong xã hội. Đức dục: bồi dưỡng nhân sinh qua, giá trị quan, đạo đức phẩm chất. Trí dục: trao tặng học sinh hệ thống khoa học văn hóa tri thức, kỹ năng, phát triển trí lực. Thể dục: trao tặng tri thức, kỹ năng phát triển thể lực, tăng cường thể chất. Mỹ dục: bồi dưỡng thẩm mỹ quan, phát triển thưởng thức và giám định cái đẹp, năng lực sáng tạo cái đẹp. Lao dục: bồi dưỡng giáo dục kỹ năng lao động.)

Diệp Hỏa lúc ấy đối với Sở Hạ Lâm mà nói cũng giống như thần tượng.

Mình cũng có thể làm được sao? Ngay cả môn học mình thích cũng học không giỏi a.

Trường của Diệp Hỏa quản đến nghiêm, hai người căn bản không có giao thoa, sau đó càng là một câu cũng chưa nói qua. Nhưng Diệp Hỏa uống nước sẽ dùng ly màu xanh đậm, bởi vì ngại lựa xương mà không thích ăn cá, chiều thứ năm hàng tuần sẽ rời trường sớm hơn.... những thứ này Sở Hạ Lâm đều biết.

Lần thứ hai cũng là lần cuối cùng Sở Hạ Lâm cùng Diệp Hỏa nói chuyện với nhau là vào lúc Sở Hạ Lâm sắp thi tốt nghiệp* môn thể dục. Thần kinh vận động cùng điều kiện thân thể của Sở Hạ Lâm đều không cần bàn cãi, nhưng dẫn bóng như thế nào cũng không được tròn trịa, không phải bóng bay mất cũng là người chạy còn nhanh hơn bóng. Cuộc thi càng ngày càng gần, Sở Hạ Lâm luyện thể nào cũng không có kết cấu, cậu ngồi trên khán đài nhìn một loạt chương ngại vật trước mắt, đầu so với bóng còn lớn hơn, lúc này có người đi tới ngồi bên cạnh cậu.

(*Nguyên văn trung khảo: thi tốt nghiệp cấp 2 lên cấp 3.)

Diệp đại thần?

Diệp Diệp Diệp Diệp Diệp đại thần?

Trái tim Sở Hạ Lâm đập loạn không thôi.

Cũng may hôm đó khí trời nóng bức, Sở Hạ Lâm chọn bóng râm duy nhất ở bãi tập. Diệp Hỏa không muốn phơi nắng dưới thái dương, bằng không cũng sẽ không tại một bãi tập đầy chỗ ngồi lại chọn ngồi gần một người xa lạ thế này.

Diệp Hỏa lúc này đã hoàn toàn quên mất Sở Hạ Lâm rồi, hần trầm mặc ngồi xuống bên cạnh Sở Hạ Lâm. Sở Hạ Lâm cũng phát hiện điểm này, có chút mất mát.

Thật vất vả được ngồi cạnh Diệp Hỏa, Sở Hạ Lâm không muốn lãng phí cơ hội này, cậu miễn cưỡng tìm mấy đề tài, cũng coi như phá vỡ lúng túng.

“Đại học a...” Diệp Hỏa đẩy đẩy gọng kính mà nói, mắt nhìn chằm chằm vào đám người đang chơi bóng rổ ở cách đó không xa: “X Đại đi.” Hần nói.

“X đại?” Sở Hạ Lâm yên lặng nhớ kỹ tên trường đại học này, tinh thần khả năng mình thi đậu X Đại: “Vì cái gì chọn X Đại?”

“Có cố vấn tiến sĩ* không tẹ.” Diệp Hỏa nói.

(* .)

Không hổ là đại thần a... đã cân nhắc đến chuyện học tiến sĩ rồi... Sở Hạ Lâm thở dài một hơi.

Sở Hạ Lâm còn muốn nói tiếp, Ngụy Trường đã từ sân tập bên kia ôm bóng chạy tới.

Ngụy Trường vừa chạy vừa hô: “Nước nước nước...”

Diệp Hỏa cầm lên chai nước từ ghế dài bên cạnh, vặn nắp rồi đưa qua: “Cậu chậm một chút.”

Ngụy Trường dốc một chai, có phân nửa chai đều chảy xuống bên trong cổ áo mở rộng, thở đều lại rồi nói: “Tớ đạch chứ tôn tử Diệp Diễm kia, căn bản không cho tớ chơi bóng, mẹ nó anh ấy chơi cái đạch!” Sở Hạ Lâm nhìn Ngụy Trường, lại nhìn Diệp Hỏa, thời tiết nóng như vậy nút áo của Diệp Hỏa vẫn là cái đến nút cao nhất.

“Tôn tử trong miệng cậu kia thế nhưng là chú nhỏ của tớ.” Diệp Hỏa nói: “Không biết lớn nhỏ cần thận giảm thọ.”

“Này không phải chỉ kém vài tuổi thôi sao!” Ngụy Trường nói xong, gáy liền bị đánh một cái, lão đảo mấy bước về trước, được Diệp Hỏa đỡ.

“Đạch...” Ngụy Trường quay đầu, chỉ thấy một người tướng mạo có vài phần tương tự Diệp Hỏa đứng phía

sau.

“Tiểu tử thú vị cậu mẹ nó gọi ai là tôn tử!” Diệp Diễm khoác tay lên vai Ngụy Trường, quay mặt nói với Diệp Hỏa: “Mẹ nó chú đây cùng bốn người phòng bên, ba người phòng chú, cậu nói mẹ nó chớ cho cậu ấy chơi thế nào?!”

“Ngốc.” Diệp Hỏa nhún vai, thuận tay nhặt lên một nhánh cây gạch xuống đất: “Này chẳng phải là được rồi sao.”

Ngụy Trường cùng Diệp Hỏa đều sững sốt, Sở Hạ Lâm không rõ tình huống, cũng bị vài nét vẽ bốn lạng đầy ngàn cân* này dọa cho sững sốt.

(* tứ lưỡng bát thiên cân: ý chỉ lấy nhỏ thắng lớn.)

“Tớ đạch, cậu được đấy!” Ngụy Trường vỗ đùi, lập tức ôm lấy Diệp Hỏa, bị Diệp Hỏa dùng tay đẩy ra.

“Cậu ướt muốn chết tránh xa tớ ra một chút.” Diệp Hỏa nói.

“Đánh thắng tớ đãi cậu đồ nường!” Ngụy Trường vẫy vẫy tay với Diệp Hỏa, lại chạy về phía sân bóng.

Sở Hạ Lâm nhìn ba người bọn họ, cảm thấy nôn nóng bất an.

Cậu lập tức liền phải tốt nghiệp rồi, đợi đến lúc đó cơ hội nói chuyện cũng không có. Sau khi mỗi người đi một ngã ngay cả nhìn hần cũng nhìn không được, phải thế nào mới...

Sở Hạ Lâm không cam lòng.

Diệp Hỏa nhìn hai người dần chạy xa hừ một tiếng, nhìn thoáng qua Sở Hạ Lâm toàn bộ hình trình đều là bộ dạng ngây ngốc, lịch sự cười với cậu một cái.

Nụ cười này giống như “bắn một phát súng vào trái tim” của Sở Hạ Lâm, trong đầu Sở Hạ Lâm lập tức đều là “Tôi là ai” “Tôi đang ở đâu”.

“Còn cậu, sắp... thi cấp ba rồi?” Diệp Hỏa kỳ thật cũng không phải quan tâm Sở Hạ Lâm, chẳng qua là hần hoàn toàn đã quên trước khi hai người kia đến hần cũng Sở Hạ Lâm đã nói đến đâu rồi, nên mới mở một đề tài mới.

“Vâng... vâng!” Sở Hạ Lâm không nghĩ tới Diệp Hỏa sẽ chủ động bắt chuyện với cậu, không ngừng đáp lại.

“Định thi vào đâu?”

“Anh... trường học của các anh.” trong đầu Sở Hạ Lâm chỉ tràn ngập nụ cười vừa rồi của Diệp Hỏa, vừa nghĩ tới chuyện học lại cúi đầu: “Em cảm thấy em khả năng không thi đậu...”

“Cậu là muốn thi trường này sao?”

“Đúng vậy a...”

“Vậy phải cố gắng.”

“Cố gắng cũng không làm được thì sao?” Sở Hạ Lâm hỏi.

“Làm những gì có thể là được rồi.” Diệp Hỏa nói: “Ai cũng có chuyện bản thân không làm được.”

Sở Hạ Lâm thẳng đến sau này mới hiểu được những lời này.

Cậu định nắm lấy cơ hội này nói nhiều với Diệp Hỏa mấy câu, trầm mặc một phút đồng hồ, cậu rốt cuộc lấy hết can đảm hỏi Diệp Hỏa về kỹ thuật dẫn bóng, Diệp Hỏa nhíu mày nghĩ một chút: “Tôi được miễn thể dục a, thi cấp ba không thi thể dục.” “Như vậy sao” Sở Hạ Lâm xấu hổ cười cười, tim đập loạn xạ, trong lòng bàn tay đang nắm chặt đều là mồ hôi.

Bên kia lại đột nhiên nói: “Bằng không thì cậu dẫn bóng cho tôi nhìn một chút? Biết đâu lại đề xuất được gì đó cho cậu.”

“Được!” Sở Hạ Lâm nghe xong liền ôm bóng chạy ra ngoài, hít sâu một hơi bắt đầu dẫn bóng.

Qua hồi lâu Diệp Hỏa giống như vừa rồi vẽ một bức cho Sở Hạ Lâm, nhưng Sở Hạ Lâm lúc đầu cũng không lý giải được ý tứ của Diệp Hỏa, gấp đến độ Sở Hạ Lâm xoay vòng vòng “Đừng gấp, này mới là lần đầu tiên.” Diệp Hỏa nói: “Như cậu vậy...” Hắn lại vẽ thêm một bức: “Thử lần nữa.”

Diệp Hỏa cách cậu gần như vậy, Sở Hạ Lâm thấy được một nốt ruồi nho nhỏ trên cổ hắn, nốt ruồi kia màu sắc rất nhạt, không nhìn kỹ gần như nhìn không ra.

Không biết có người nào phát hiện ra chưa, không biết hai người bạn thân ở bên hắn từ nhỏ đến lớn kia có từng phát hiện hay không. Trong lòng Sở Hạ Lâm đột nhiên có chút đau, giống như phát hiện một bảo tàng chỉ có bản thân mình biết.

Cậu nghe Diệp Hỏa lại dẫn một lần, vẫn là không được.

Ba phen mấy bận, Sở Hạ Lâm vẫn chưa lĩnh hội được.

“Không được đại thần...”

“Đừng từ bỏ a.” Diệp Hỏa nói.

Ba chữ đừng từ bỏ kia giống như tiêm máu gà cho Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm lại nghĩ đến câu nói “Làm những điều có thể làm” lúc trước, ôm bóng tiếp tục chạy. Sau vô số lần Sở Hạ Lâm rút cuộc nắm được kỹ xảo, đến khi mặt trời ngã về tây rút cuộc lần đầu tiên đánh bóng đạt điểm tối đa*.

(*Nguyên văn câu này , k hiểu lắm nên dịch đại:D)

Bên kia trận bóng rổ cũng kết thúc, Sở Hạ Lâm cũng không còn cơ hội tập luyện trước mặt Diệp Hỏa. Ngụy Trường cùng Diệp Diễm dĩ nhiên thắng trận bóng, hai người bọn họ vốn chơi bóng rổ không tệ, cho dù không có Diệp Hỏa cũng chắc chắn thắng trận này.

Dưới trời chiều, Sở Hạ Lâm nhìn theo bóng lưng rời đi của ba người họ, không biết lần sau gặp Diệp Hỏa lại là lúc nào a...

Mà có lần sau có hay không cũng không biết...

Mùa hè của sơ tam năm đó đặt biệt dài, sau khi Diệp Hỏa tốt nghiệp Sở Hạ Lâm đột nhiên cảm thấy trống rỗng. Thẳng đến lúc ấy Sở Hạ Lâm mới ý thức được ngưỡng mộ của bản thân đối với Diệp Hỏa vậy mà xen lẫn yêu thích.

Tình cảm tới vội không kịp chuẩn bị, không có bắt đầu liền kết thúc, Sở Hạ Lâm cái gì cũng chưa kịp làm. Nhưng những thói quen nhỏ tựa lông rùa*, hay là giọng nói, nụ cười còn có nốt ruồi nhàn nhạt trên cổ của Diệp Hỏa kia Sở Hạ Lâm ngược lại nhớ đến tường tận.

(* : ý chỉ những người tính toán chi li, kỹ lưỡng, cầu toàn... đến mức biến thái khiến người khác khó chịu.)

Một khi nhớ tới trái tim liền nhảy loạn.

Biết rõ loại chuyện này dù thế nào cũng nhất định sẽ không bệnh mà chết*, Sở Hạ Lâm nhưng vẫn là không bỏ xuống được.

(* vô tật nhi chung: chỉ sự phát triển của câu chuyện đi vào ngõ cụt, không giải quyết được vấn đề gì.)

Diệp Hỏa Diệp Hỏa Diệp Hỏa, hai chữ này từ đó trở đi liền khắc ở trong lòng cậu. Toàn bộ mùa hè, trong lòng Sở Hạ Lâm chỉ toàn là căng đau của chua xót lại ngọt ngào.

“Em lúc ấy.. thật ngốc a.” Diệp Hỏa nghe Sở Hạ Lâm kể xong dường như có chút ấn tượng đối với sự kiện kia, trong ấn tượng giống như hần lảng phí cả một buổi chiều, giảng cho một nhóc con môn vận động mà mình ghét nhất: “Về sau em rốt cuộc có đậu không?”

“Đương nhiên.” Sở Hạ Lâm vùi vào trong ngực Diệp Hỏa, khước miệng nhếch lên.

Diệp Hỏa vuốt ve bả vai Sở Hạ Lâm: “Tính cách anh kém như vậy, lúc ấy có lịch sự với em không? Lại nói cảm ơn với em lại cười với em?”

“Có!” Sở Hạ Lâm vội gật mạnh đầu, vô cùng đau đớn nói: “Anh gạt em đến thảm! Em còn tưởng rằng anh là kiểu học sinh xuất sắc ôn văn nho nhã nỗ lực tiến tới, ai biết...” “Tính cách kém đến muốn mệnh đứng không.” Diệp Hỏa bất đắc dĩ cười cười.

“Vô cùng kém” Sở Hạ Lâm ôm chặt Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa vuốt tóc Sở Hạ Lâm, hôn lên trán cậu một cái: “Vậy sau đó thì sao?”

“Về sau?” Sở Hạ Lâm lách nặng tìm nhẹ*: “Về sau anh sắp thi tốt nghiệp em cũng không dám quấy rầy anh, kỳ thi đại học chấm dứt anh cũng không còn đến trường học, em cũng không có cơ hội nói chuyện với anh.”

(* hỉ né tránh trọng trách, chỉ gánh vác việc nhẹ nhàng. Cũng chỉ né tránh nội dung chính, chỉ nói những chuyện không quan trọng.)

“Có phải em...” Kỳ thi đại học? Diệp Hỏa đột nhiên nhớ tới cái gì, nheo mắt lại: “Có phải em chờ bọn anh thi đại học xong liền lên lầu nhậu vở ghi chép của anh hay không?”

Sở Hạ Lâm cười cười, đôi mắt lập lòe, hôn một cái lên môi Diệp Hỏa.

Học sinh lớp dưới nhặt lại những quyển tập cùng vở ghi chép của học sinh cuối cấp là truyền thống của trường học, vở của học sinh giỏi dĩ nhiên càng được hoan nghênh, Sở Hạ Lâm đương nhiên không bỏ qua cơ hội này, mang về tất cả những thứ có liên quan đến Diệp Hỏa.

“Lại về sau trường của chúng em đã sửa xong chúng em liền chuyển về. Cũng may anh tốt nghiệp thật sự đi X Đại, X Đại cách vô quán lại không xa, em rảnh liền đi dạo đến X Đại, thật vất vả tìm được anh nhưng cũng không dám bắt chuyện với anh, mỗi lần chỉ nhìn anh một chốc...” Sở Hạ Lâm càng nói càng cảm thấy mình biến thái.

“Sau đó em liền thi X Đại?” Diệp Hỏa hỏi, dường như ngầm cho phép Sở Hạ Lâm biến thái.

“X Đại nổi tiếng về khoa học công nghệ, văn liền kém một chút, cho nên điểm chuẩn cũng không đáng sợ

như vậy. Em ở trường liều mạng ba năm, là được...” Sở Hạ Lâm cắn môi dưới: “Chính là vì có thể học cùng một trường với anh...”

Diệp Hỏa cười ôm Sở Hạ Lâm càng chặt, chính mình có tài đức gì, kiếp trước nhất định là đốt một nén hương cao như ngọn núi Himalaya vậy, mới có thể đổi đến một bảo bối giống Sở Hạ Lâm thế này.

So sánh với yêu thích của Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa cảm thấy yêu thích của mình quả thật không đáng giá nhắc tới. Diệp Hỏa đột nhiên có chút sợ, rốt cuộc phải thế nào mới không xem là phụ lòng người trước mắt này.

“Lúc trước vì cái gì không nói?” Diệp Hỏa hỏi.

“Em thích anh đã lâu rồi, cho nên mời anh hẹn hò với em đi’, loại lời này nghe thế nào đều giống như đang tống tiền.” Sở Hạ Lâm lại nép sát vào ngực Diệp Hỏa: “Hơn nữa còn phải giải thích nhiều như vậy...”

Diệp Hỏa nhìn hai mắt Sở Hạ Lâm đã dính lại với nhau, liền ôm Sở Hạ Lâm chuẩn bị ngủ. Hắn kéo chăn lên đầu vai Sở Hạ Lâm, kéo mạnh quá lại làm lộ chân của Sở Hạ Lâm ra ngoài, hắn lại kéo chăn xuống, nhưng vai bên kia lại lộ ra. Diệp Hỏa giận nói: “Khi còn bé nhỏ hẳn đáng yêu biết bao, không có việc gì cao như thế này để làm gì, không phải đã sớm vượt qua thời kỳ phát triển rồi sao.”

Diệp Hỏa vừa dứt lời liền cảm thấy hối hận, buồn ngủ lúc trước biến mất hơn phân nửa, này phải giải thích thế nào?

“Anh là nói —— “

“Em cao là vì —— “

Hai người trăm miệng một lời.

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm, bản thân giải thích coi như xong, tiểu tử này khẩn trương cái gì?

20. Chương 20

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm cũng nhìn Diệp Hỏa, hai người trăm mặt ước chừng có đến ba phút.

Diệp Hỏa đã sớm biết Sở Hạ Lâm có chuyện gạt mình, nhưng vẫn không có cơ hội thăm dò. Chuyện tăng hàm ngầm tuyệt đối không có khả năng chỉ đơn giản là thất thủ, còn có trong nhà bỗng dưng nhiều hơn những vũ khí kia lại nên giải thích thế nào? Cùng vừa rồi, Sở Hạ Lâm dường như biết bản thân cao lên không phải là do sinh trưởng tự nhiên.

Chẳng lẽ em ấy biết mình tiêm vào em ấy vắc xin chống virus xác sống?

Chẳng lẽ nói... Sở Hạ Lâm đã sớm biết “Kế hoạch thuyền cứu nạn” cùng hình thái tiến hóa của xác sống? Không, không có khả năng... lúc trước khi mình dẫn em ấy trở về chung cư này dưỡng thương, cũng bóng gió tìm hiểu qua vì sao em ấy lại cứu mình, khi đó em ấy nói thế nào?

Diệp Hỏa nghĩ hồi lâu rồi cuộc từ trong ký ức đào ra mấy lời của Sở Hạ Lâm lúc ấy ——

“Em trên đường gặp phải giáo sư Ngụy, thầy ấy bảo em tới báo cho anh mau chạy đi.” Lúc đó Sở Hạ Lâm bị băng ba tầng trong ba tầng ngoài* nói: “Hơn nữa nhiều người như vậy đuổi theo một học sinh, vừa nhìn liền có vấn đề! Huống hồ anh là Diệp Hỏa Diệp đại thần a! Diệp đại thần làm sao có thể làm chuyện xấu!”

(*Chắc để chỉ lúc e í bị thương được băng bó.)

Diệp Hỏa lựa chọn không để ý đến những lời phía sau của Sở Hạ Lâm, chỉ nhớ rõ “Giáo sư Ngụy”. Đoán chừng lúc ấy nếu như hắn nghe lọt, cũng sẽ không đến tận hôm nay mới biết được Sở Hạ Lâm thích mình sáu năm.

Giáo sư Ngụy là cố vấn tiến sĩ của Diệp Hỏa, cũng là ba của Ngụy Trùng. Lúc trước Diệp Hỏa lựa chọn X Đại, có rất lớn nguyên nhân là bởi vì muốn làm chung đề án với giáo sư Ngụy.

Không chỉ là X Đại, ở trong cả nước thậm chí trong phạm vi thế giới giáo sư Ngụy đều là chuyên gia về công nghệ gen. Giáo sư Ngụy hy vọng Ngụy Trùng có thể kế nghiệp cha, cố tình Ngụy Trùng từ nhỏ lập chí muốn làm cảnh sát, tốt nghiệp trung học xong liền vào trường cảnh sát. Cũng may bạn tốt chơi từ nhỏ đến lớn của con mình Diệp Hỏa có hứng thú về phương diện này, năng lực học tập lại mạnh, giáo sư Ngụy dĩ nhiên cam tâm tình nguyện nhận Diệp Hỏa thành học trò của mình.

Nói thật, Diệp Hỏa đối với lĩnh vực về công nghệ gen này cũng không quá mức quan tâm, thậm chí cảm hận, hắn đi theo giáo sư Ngụy làm đề án là có mục đích khác, chẳng qua là còn chưa kịp làm gì, vào năm bốn đại học liền bị giáo sư Ngụy mang vào một phòng thí nghiệm đặc biệt.

Phòng thí nghiệm kia chính là đơn vị Trung Quốc của “Thuyền cứu nạn”.

Giáo sư Ngụy xem Diệp Hỏa là thân tín của mình, khảo sát hắn ba năm từ năm nhất đến năm ba đại học liền dẫn hắn tiến vào tổ thí nghiệm. “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” có độ bí mật cao, giáo sư Ngụy ngay từ đầu không biết nguyên do trong đó, chỉ nghe lệnh làm việc, lấy đại học quốc gia làm tấm chắn cho bí mật nghiên cứu vũ khí sinh học.

Diệp Hỏa mới vào phòng thí nghiệm liền cảm thấy không đúng. Người sáng suốt thoáng cái là có thể nhìn ra mấy thứ dưới tay mình dùng để làm gì, Diệp Hỏa càng thêm để ý, theo dõi nhất cử nhất động của những người xung quanh.

Diệp Hỏa phát hiện “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” là ở đại học năm bốn, ngày đó đúng lúc là đêm giao thừa. Sắp ăn tết khiến tâm tình của mọi người không tẻ, buông lỏng cảnh giác. Trong nhà Diệp học bá không có ai, đối với lễ mừng năm mới cũng không quá nhiệt tình. Tối hôm đó đuổi báo cáo đuổi tới bạo gan, hắn chỉ muốn xong sớm một chút về nhà ngủ một giấc sáng khoái, buổi chiều nhìn thấy mọi người đều không còn tâm trạng làm việc, Diệp Hỏa vụng trộm chạy đến phòng nghỉ ngủ một giấc, một giấc này ngủ đến sáng khoái thẳng đến tận mười hai giờ đêm.

Khi tỉnh lại phòng thí nghiệm đã không còn ai.

Đêm trước giao thừa người của phòng thí nghiệm đều nháo nhào về sớm. Ngay cả giáo sư Ngụy vốn coi công việc là trên hết* cũng tan tâm về nhà sớm, vội vàng để gặp Ngụy Trường thực tập về từ đội hình sự. Diệp Hỏa bị nhốt ở trong phòng thí nghiệm, hắn vốn muốn gọi bảo an thả mình ra, nghĩ lại, đây vẫn có thể xem là một cơ hội tốt. Hắn thừa dịp lặng yên không tiếng động quét sạch phòng thí nghiệm một vòng, hack vào hệ thống xem những gì đang diễn ra.

(*Nguyên văn ái cương kính nghiệp: yêu cương vị kính trọng nghề nghiệp.)

Vừa nhìn, Diệp Hỏa hoảng sợ ngay cả lông tóc đều muốn dựng lên rồi.

Vốn tưởng rằng chỉ là vũ khí sinh học đơn thuần, lại không nghĩ rằng bọn họ muốn đuổi tận giết tuyệt loài người.

Trò đùa gì đây?!

Yết hầu Diệp Hỏa lên xuống, tay run run xem những tài liệu khác, rất nhanh đã tìm được danh sách của “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”.

Kỳ quái là, trên danh sách của “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” thậm chí không có tên giáo sư Ngụy.

Giáo sư Ngụy cũng không hề biết rõ tình huống?

Dở cối giết lừa*. Lúc ấy trong đầu Diệp Hỏa chính là bốn chữ này. Cũng đúng, theo cách làm người của giáo sư Ngụy, nếu biết rõ “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”, cho dù có cho ông vào danh sách của “Thuyền cứu nạn” cũng nhất định sẽ không làm việc cho bọn họ... nhưng giáo sư Ngụy là nhân tài kiệt xuất trong lĩnh vực này, lúc dùng người lại không thể không cẩn, cũng chỉ có thể...

(*Nguyên văn tá ma sát lư: sau khi xây xong dở cối giết lừa, hết giá trị lợi dụng, qua cầu rút ván.)

Diệp Hỏa nắm chặt con chuột trong tay.

Trên danh sách không có tên giáo sư Ngụy, chuyên gia về công nghệ gen của Trung Quốc, ngoại trừ giáo sư

Ngụy có thể đảm đương vị trí đứng đầu trong phòng thí nghiệm cũng chỉ có...

Trong đầu Diệp Hỏa hiện lên một người, hần nhìn lần lượt từng tên người có trong danh sách Trung Quốc, ý đồ tìm được cái tên mình quen thuộc kia, sau lưng rồi lại truyền đến tiếng bước chân. Diệp Hỏa vội vàng tắt màn hình trốn xuống gầm bàn, cảnh giác nhìn bốn phía —— cũng may, là bảo an tuần tra.

Hần trốn dưới gầm bàn, chờ bảo an rời đi vội vàng dọn dẹp dấu vết của mình không còn một mảnh, lại thừa dịp bảo an vừa không chú ý liền chạy ra khỏi phòng thí nghiệm.

Đêm giao thừa, trong không trung tuyết bay lất phất, ngoài đường phố không một bóng người. Lúc này Diệp Hỏa cho dù có lãnh tinh đến đâu không tìm chế nỏ mà có loại xúc động muốn hét thật lớn, hần dọc theo con đường trống trải chạy về phía trước, chạy đến khi cuối cùng chạy không nổi nữa mới chống đùi thở hổn hển.

Điên rồi... điên rồi...

Thế giới này điên rồi...

Đùa gì vậy?!

Xác sống?! Virus?! Chỉ có... chỉ có người trong danh sách mới có thể sống...

Diệp Hỏa không thể tin được thứ mình vừa nhìn thấy. Con mẹ nó, điên rồi điên rồi... điều này sao có thể?!

Chờ đến khi Diệp Hỏa tỉnh táo lại, hần đã chạy đến khu nhà của Diệp Diễm. Một mình Diệp Diễm trọ tại ký túc xá bệnh viện, Diệp Hỏa chạy lên lầu lầu anh xuống, mặc kệ Diệp Diễm chửi “mẹ nó” “mẹ nó” cả một đường, vẫn bị Diệp Hỏa kéo đến nhà Ngụy Trùng.

Diệp Hỏa thật sự chạy không nổi nữa rồi, hần không kịp thở sai sử Diệp Diễm: “Chú... chú lên lầu... dẫn... dẫn tiểu tử kia... dẫn tiểu tử kia xuống đây...”

Diệp Diễm dùng vẻ mặt “Mẹ kiếp bệnh thần kinh” để nhìn Diệp Hỏa, lấy di động ra liền gọi cho Ngụy Trùng.

Diệp Hỏa còn chưa thở xuôi, ý thức được bản thân xem nhẹ tác dụng của di động, giải thích: “Chú... chú nha... đừng có nhìn cháu như vậy... cái này... ai... ai... ai thần kinh...”

Ngụy Trùng đang ở nhà xem tiết mục cuối năm, nhét một miệng đầy sủi cảo còn chưa nhai liền nhanh chóng chạy xuống lầu. Diệp Hỏa đợi cậu nhai xong mới kể lại mọi chuyện cho hai người, thành công tránh khỏi vận mệnh bị Ngụy Trùng phun cho đầy mặt.

Diệp Diễm cùng Ngụy Trừng đều không chất vấn tính chân thật của sự kiện kia. Diệp Hỏa làm việc nghiêm túc, xưa nay cẩn thận, chuyện chưa nắm chắc sẽ không nói ra.

Chính như Diệp Hỏa nói, chuyện này ai nghe xong cũng đều sửng sốt. Ba người ở trong trời tuyết trầm mặc chừng mười phút, Ngụy Trừng rốt cuộc phun ra một chữ “Địch”. Sau đó Diệp Diễm cũng mắng “Địch”, hai phút sau đó, hai người bọn họ ngoại trừ địch cái gì cũng không nói nên lời, Diệp Hỏa cúi đầu, cũng không biết phải phản ứng thế nào.

Một lúc sau Ngụy Trừng hỏi: “Ba tớ có biết không?”

“Không biết đi...” Diệp Hỏa nói: “Nếu chú Ngụy biết rõ đã sớm nổi giận, hơn nữa trên danh sách cũng không có khả năng không có tên ông ấy.”

Ngụy Trừng: “Nếu như ông ấy đồng ý làm việc cho bọn họ để có tên trên danh sách thì sao?”

Diệp Hỏa: “Cho dù bọn họ đến Thái Bình Dương thì vẫn phải cần chuyên gia về công nghệ gen, giáo sư Ngụy lại vẫn luôn đứng đầu trong hạng mục này, so với ai càng thành thạo hơn. Nếu như ông ấy đồng ý làm việc cho bọn họ, vì cái gì không dẫn theo ông ấy?” Dừng một chút lại nói tiếp: “Nhưng cậu nghĩ với tính cách của ba cậu, này nói cho ông ấy biết là làm vũ khí sinh học cho quốc gia cũng không biết dùng thời gian bao lâu để xây dựng tâm lý, nếu để cho ông ấy...” Diệp Hỏa thở dài một hơi.

Hồi lâu, Diệp Diễm đột nhiên mở miệng: “Làm sao bây giờ?” Diệp Diễm hỏi: “Cũng không thể chờ chết đi?”

“Có hai biện pháp.” Diệp Hỏa ở trên đường đi đã nghĩ kỹ, hắn vừa nói vừa theo thói quen vẽ xuống mặt tuyết, bởi vì khẩn trương mà vẽ có chút lộn xộn: “Một là chúng ta ở sau lưng chuẩn bị biện pháp đối phó với toàn thể giới tràn ngập xác sống, cho dù xác sống bùng phát, chúng ta cũng có tỉ lệ sống cao nhất. Còn có một...” Diệp Hỏa ngẩng đầu nhìn hai người: “Phá hư ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’” “Làm sao có thể?” Diệp Diễm giật mình hỏi, mở to hai mắt nhìn về phía Diệp Hỏa: “Phía sau kế hoạch này chính là quý tộc cùng tinh anh của mỗi lĩnh vực trên toàn thế giới, dựa vào đâu chúng ta có thể phá hư ‘Kế hoạch Thuyền cứu nạn’?!”

“Chỉ bằng hai người đương nhiên không được.” Diệp Hỏa dùng ngón tay gõ gõ mặt đất: “Thế nhưng còn có tôi.”

Ngụy Trừng nghe được lời này đẩy Diệp Hỏa một cái: “Đến lúc nào rồi cậu còn tự luyện hả.”

Diệp Hỏa bị đẩy nhất thời không đứng vững liền té xuống đất. Ngụy Trừng vội kéo hắn lại.

“Tớ là nói...” Diệp Hỏa kiên nhẫn giải thích: “Hiện tại nhìn qua, tớ và ba cậu đều ở trong phòng thí nghiệm của bộ phận Trung Quốc, muốn trộm tài liệu ra mặc dù không thể nói là dễ như trở bàn tay, cũng không phải là không được. Ngụy Trừng cậu hiện tại lại ở đội hình sự trong cục cảnh sát... mặc dù có hạn, nhưng xem như là một điều kiện có lợi, có tin tức gì hắn là cũng có thể được biết trước tiên.”

“Nếu thật sự muốn làm, chỉ ba người chúng ta nhất định không đủ, phải kết hợp với lực lượng thế giới. Không có tường nào gió không lọt, ta có thể phát hiện bí mật của ‘Thuyền cứu nạn’, quốc gia khác khẳng định cũng có người phát hiện và đang bắt tay chuẩn bị. Kết hợp với lực lượng của bọn họ... có lẽ.. có lẽ còn có một chút hy vọng sống.” Diệp Hỏa nói.

“Chúng ta còn bao nhiêu thời gian?” Diệp Diễm hỏi.

Diệp Hỏa nghĩ một chút: “Theo tiến độ bây giờ... nửa năm đến một năm.”

Ba người nhìn lẫn nhau, hồi lâu, Ngụy Trường mở miệng: “Tớ chọn cái sau, cùng với ngồi chờ chết, còn không bằng thử đưa một phen.”

Diệp Diễm nghĩ một chút, có chút do dự: “Phải để đường lui, hơn nữa phải để lại không chỉ một đường lui. Vạn nhất thất bại... chúng ta ít nhất còn có thể chống đỡ một hồi.”

“Tớ còn tưởng rằng hai người chọn cái đầu.” Diệp Hỏa thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Diễm hiểu ý nhìn Diệp Hỏa, bá vai bọn họ: “Thử xem sao.”

Ngụy Trường cũng giang tay ôm hai người: “Làm đi.”

Diệp Hỏa đẩy gọng kính nở nụ cười, ánh mắt hần chuyển qua chuyển lại giữa hai người, hừ lạnh một tiếng nói: “Bọn họ nếu như muốn trốn xuống đáy biển, chúng ta liền đặt tên là Poseidon.”

“Để bọn họ nhìn xem ai mới thật sự là Hải thần!” Ngụy Trường vỗ vỗ hai người bọn họ nói.

Ba người tuy rằng vừa lòng, nhưng sự tình còn phải bàn bạc kỹ hơn. Đêm giao thừa Diệp Diễm dẫn Diệp Hỏa về nhà, trước khi đi Diệp Hỏa dặn dò Ngụy Trường ngàn vạn lần giữ bí mật chuyện này với giáo sư Ngụy, bằng không thì dựa vào tính tình của giáo sư Ngụy, nếu để lộ tiếng gió, hết thảy còn chưa bắt đầu liền phải kết thúc.

Sau ngày đó Diệp Hỏa đứng đầu ba người vẫn luôn làm chuẩn bị cho việc phá hủy “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”. Theo thể lực lớn mạnh của Poseidon, các nơi trên thế giới người đi ngược lại “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” đều tụ tập lại, tiếng tăm của Poseidon cũng dần truyền đến lỗ tai chính phủ. Chính phủ dĩ nhiên sẽ không bỏ qua Poseidon, cũng may công tác bảo mật của Poseidon làm đến kín kẽ, lại có sự nhất trí cao độ với đối ngoại, chính phủ truy bắt hồi lâu cũng đành chịu bó tay.

“Kế hoạch Thuyền cứu nạn” bị ép đẩy nhanh tiến độ, chính phủ cố tình áp chế Poseidon tại phương diện tốc độ, nhưng Poseidon đã vận sức chờ phát động từ lâu, trận địa sẵn sàng đón quân địch, thậm chí đã sớm nghiên cứu ra vắc xin đối kháng với virus xác sống.

Nhưng tất cả rồi lại theo mật báo của Ngự Trùng mà kết thúc*. (*Nguyên văn kiết nhiên nhi chí: miêu tả âm thanh bởi vì bị đánh gãy mà ngừng hẳn.)

Poseidon bị phá vỡ. Người mật báo là một trong những người sáng lập ra Poseidon, là anh em tốt từ nhỏ đến lớn của Diệp Hỏa cùng Diệp Diễm — Ngự Trùng.

Cùng với Diệp Hỏa bị đuổi bắt, nội bộ Poseidon cũng dần dần sụp đổ, Diệp Diễm về sau cũng biến mất vào một ngày nào đó, không chút tung tích sống chết chẳng rõ. Mà Ngự Trùng với tư cách công thần cung cấp tin tức đã thăng được ba chỗ ngồi cho bản thân cùng ba mẹ của cậu ta vào danh sách ‘Thuyền cứu nạn’, lại một đường thăng chức ở bên trong ‘Thuyền cứu nạn’.

Lúc Diệp Hỏa còn ở phòng thí nghiệm liền bị vây bắt, cũng may có Sở Hạ Lâm cứu giúp mới cử tử nhất sinh thoát khỏi hiểm cảnh.

Hiện tại nói tiếp, nếu như nói Sở Hạ Lâm cứu mình là vì giáo sư Ngự thông báo, cũng là tình hữu khả nguyên (* về tình thì có thể lượng thứ.). Dù sao Ngự Trùng là vì danh sách “Thuyền cứu nạn” cho cậu ta và ba mẹ cậu ta. Mật báo là một chuyện, có bắt được hay không lại là một chuyện khác, cho dù không bắt được Diệp Hỏa hẳn, Ngự Trùng cũng là người có công, huống hồ có thể khiến cho giáo sư Ngự lên được “Thuyền” cũng xem như là một chuyện tốt. Ngự Trùng làm cái này là tiền trạm hậu tẩu, nhưng theo tính cách của giáo sư Ngự chắc có lẽ không dễ dàng thỏa hiệp, trong lòng bản khoản, trợ giúp Diệp Hỏa trốn hiểm cảnh cũng là hợp tình hợp lý.

Lời Sở Hạ Lâm nói, cũng không phải không có lý.

Lúc ấy Diệp Hỏa hoàn toàn đắm chìm trong khiếp sợ bị Ngự Trùng phản bội, hoàn toàn không có tâm tư cùng tinh lực suy nghĩ tính chân thật của những lời Sở Hạ Lâm nói. Sau chuyện đó hẳn cũng không gặp qua giáo sư Ngự, rốt cuộc nguyên nhân Sở Hạ Lâm cứu giúp hẳn là gì, Diệp Hỏa cũng không thể nào nghiên cứu.

Sở Hạ Lâm ngược lại cũng từng hỏi Diệp Hỏa tại sao bị đuổi bắt, Diệp Hỏa dùng một câu “Bị người hãm hại” để cho qua, Sở Hạ Lâm lập tức tin là thật, không truy hỏi nữa.

Hiện tại nói đến... cho dù lúc ấy em ấy thích mình lại tin tưởng mình, này cũng quá... khinh suất.

Nói như vậy... “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” cũng vậy, Poseidon cũng vậy, Sở Hạ Lâm nhất định đều biết. Em ấy biết rõ “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” cùng Poseidon cũng không khiến người kinh ngạc, lúc ấy nháo đến dư luận xôn xao, em ấy coi như biết đến cũng không có gì kỳ quái. Kỳ quái là, vì sao em ấy phải gạt mình?

Trong đầu Diệp Hỏa hiện lên một ý niệm, mặc dù suy nghĩ này có chút vớ vẩn, nhưng là lý giải hợp lý nhất rồi. Hắn đột nhiên kéo tay Sở Hạ Lâm xuống hỏi: “Em là S ——” “Cạch cạch cạch!”

“Cạch cạch cạch!”

Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm bị tiếng động này dọa sợ tới mức giật mình một cái, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, đều khẩn trương trông ra cửa.

Giọng của Cố Tây An truyền vào: “Diệp ca, tiểu Sở, thu được!”

“Cái gì?!” Diệp Hỏa nhìn cửa bực bội hỏi.

“Thu được tín hiệu của Scylla!”

Diệp Hỏa quay đầu nhìn Sở Hạ Lâm, trong lòng là một chữ đêch in hoa.

21. Chương 21

Diệp Hỏa một bên cài áo một bên đi về phía phòng quan sát, nghe sau lưng Sở Hạ Lâm cũng lê dép đi theo, Diệp Hỏa quay đầu nói với cậu: “Em ngủ đi, anh xem là được rồi.”

“Dậy cũng đã dậy, em đi cùng anh.” Sở Hạ Lâm dụi dụi mắt, đi theo Diệp Hỏa. Hành lang rất dài, Diệp Hỏa đứng lại chờ cậu theo kịp, nắm tay cậu tiếp tục đi về phía trước, Sở Hạ Lâm thuận thế dựa vào xương bả vai* của Diệp Hỏa, mũi bị đụng có chút đau. Diệp Hỏa bởi vì một cái dựa này của Sở Hạ Lâm mà cứng lại một chút, bàn tay đang nắm tay cậu lại vô thức siết chặt, hần hít sâu một hơi buộc chính mình không đẩy Sở Hạ Lâm ra, nắm cậu tiếp tục đi lên trước.

(* xương hồ điệp: là hai xương phần xương đối xứng sau bả vai.)

Diệp Hỏa nửa vác nửa kéo Sở Hạ Lâm đến phòng quan sát, Cố Tây An đang đeo ống nghe lắng nghe một cách chăm chú, Diệp Hỏa vừa định bảo cậu ta mở loa ngoài, lại sợ quấy rầy cậu ta nghe phát tin, đành phải đứng một bên nhìn.

Cố Tây An nhìn bọn họ đứng cả buổi ở đằng kia không nói lời nào, tháo ống nghe xuống nói: “Nhìn tôi làm gì vậy? Phát tin đã sớm kết thúc.”

Diệp Hỏa hít sâu một cái, đề xuống suy nghĩ muốn giết người trong đầu.

“Nhưng tôi đều nhớ kỹ những lời bọn họ nói.” Cố Tây An đưa một cuốn sổ qua.

Diệp Hỏa nhìn một loạt mật mã lỗi* chồng chéo đan xen, sát ý vừa đề xuống lại ùn ùn xông ra giống như măng mọc sau mưa. Hần cường chế lửa giận bị đẩy lên hỏi: “Cậu làm sao từ đồng hạm bà lãng này biết rõ đây là phát tin từ Scylla?”

(*Nguyên văn loạn mã: ký tự hệ thống máy tính k thể biểu hiện chính xác, mà biểu hiện ký tự k ý nghĩa khác hoặc là ô trống, như một đồng mã ASCII vậy. Ở đây í chỉ là quá rối.)

“Đoán.” Cố Tây An lời nghiêm nghĩa chính*.

(*Nguyên văn nhưng đúng phải là nghĩa chính từ nghiêm: Sự biện minh đầy đủ và cách diễn đạt trang trọng và mạnh mẽ.)

Sở Hạ Lâm vội vàng giúp Diệp Hỏa thuận khí.

Diệp Hỏa nhìn đoạn mã lộn xộn trong tay, lại dặn dò Cố Tây An cẩn thận một chút liền cầm cuốn sổ về phòng sách.

Là một đoạn mã.

Diệp Hỏa nhìn chằm chằm cuốn sổ trên bàn, lại quay đầu nhìn đồng sách chất đầy ba giá sách, bình thường mà nói, giải mã cho loại mật mã này sẽ là một quyển sách. Nhưng rốt cuộc là quyển nào?

Nếu đối phương thật sự là Scylla mà nói... chẳng lẽ lại là Thần thoại Hy Lạp ?

Nhưng sẽ là bản nào của Thần thoại Hy Lạp? vô số nhà xuất bản phát hành vô số bản Thần thoại Hy Lạp nếu như đối phương không phải là Scylla thì sao?

“Kế hoạch Thuyền cứu nạn” “Kế hoạch Thuyền cứu nạn” Diệp Hỏa lẩm bẩm, chẳng lẽ là Kinh Thánh ? Kinh Thánh bản tiếng Anh?... không, sẽ không đơn giản như vậy.

Rốt cuộc...

Diệp Hỏa nhíu mày, lại quét mắt qua cuốn sổ, trong đầu chợt lóe lên một ý niệm, đang chuẩn bị viết, trên vai rồi lại nhiều hơn một cái áo khoác. Diệp Hỏa bị dọa đến run một cái, ngẩng đầu nhìn lên, là Sở Hạ Lâm.

“Thật có lỗi.” Sở Hạ Lâm nói, chỉnh lại áo khoác cho Diệp Hỏa, lại hỏi: “Em pha cho anh ly trà?”

“Không cần đâu. Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm nói: “Chốc nữa lại ngủ không được.” “Anh không cần thức đêm sao?” Sở Hạ Lâm nhìn ghi chép lung tung rối loạn kia, tự thấy giải được đoạn mã này chính là một công trình lớn.

“Chỉ có cái này vẫn chưa đủ để anh thức đêm a.” Diệp Hỏa cười cười, hôn bàn tay Sở Hạ Lâm đặt trên vai mình: “Anh sắp xong rồi, em đi ngủ trước đi, đều... mệt mỏi cả đêm.” Hắn một bên nói một bên xoa eo Sở Hạ Lâm.

Sở Hạ Lâm thấy hứng thú, ngồi xuống bên cạnh Diệp Hỏa nói: “Em lại muốn nhìn xem Diệp đại thần tốn bao lâu mới có thể giải được đoạn mã này.”

Diệp Hỏa nhú mày, này còn không dễ dàng?

Hắn một bên giải mã một bên giải thích cho Sở Hạ Lâm: “Em xem cái này...” Người mã hóa tương đối thông minh, chính là một đoạn mật mã rồi lại dung hợp nhiều lĩnh vực tri thức, hoàn toàn không đơn giản chỉ là đọc sách tra từ điển là có thể đối chiếu ra. Nếu không phải Diệp Hỏa đối với nhiều lĩnh vực đều đã xem qua, đối lại là Sở Hạ Lâm lệch khoa nhất định là giải không ra đoạn mật mã này.

“Em xem tổ hợp này, ở đây ——” Diệp Hỏa vừa nói xong vai phải bỗng nặng xuống, hắn quay đầu vừa nhìn, Sở Hạ Lâm khẳng khái đòi ở lại nghe hắn giải mã vậy mà đã ngủ rồi.

Diệp Hỏa hôn hôn tóc cậu, chậm rãi đỡ cậu nằm xuống đùi mình, cầm áo che lại vai cậu.

Hắn cúi đầu nhìn Sở Hạ Lâm đang nằm trên đùi mình, đùi giống như... ngoại trừ có hơi ngứa cũng không có nơi nào không thoải mái. Tứ chi đụng chạm có lẽ cũng không đáng sợ như vậy, nếu như đối tượng tiếp xúc là Sở Hạ Lâm mà nói, dường như cũng không phải là khó tiếp nhận như vậy, Diệp Hỏa nghĩ.

Ngày hôm sau Sở Hạ Lâm tỉnh dậy trước Diệp Hỏa, tất cả đây đều phải quy công cho cái eo bị làm suốt cả đêm hôm qua của cậu, cách gãy chỉ còn kém một chút.

Sở Hạ Lâm vừa động Diệp Hỏa cũng tỉnh, hắn thấy Sở Hạ Lâm đang xem đoạn mã hắn vừa giải ra tối hôm qua, đưa tay muốn cướp, bị Sở Hạ Lâm trước một bước tránh ra xa. Phản ứng của Diệp Hỏa dĩ nhiên không kịp Sở Hạ Lâm, lại không đeo kính, tay vừa duỗi một nửa, chữ trên giấy đã bị Sở Hạ Lâm đọc xong.

Thông tin sau khi giải mã giống như cái bấp bị xào qua.

Một dãy mật mã dài như vậy chỉ giải ra một địa chỉ cùng thời gian, chữ ký quả thật giống như suy đoán của Cố Tây An, là Scylla.

Tối hôm qua Diệp Hỏa giải ra kết quả này vốn muốn hủy nó, nhưng Sở Hạ Lâm đang nằm ngủ ngon lành trên đùi mình, xé tờ giấy này khẳng định sẽ đánh thức cậu, mà máy hủy giấy lại dưới lầu, động mà nói hắn càng là không thể nhúc nhích. Diệp Hỏa nhìn khuôn mặt say ngủ của Sở Hạ Lâm mà trong lòng mềm nhũn, nghĩ sáng ngày mai lại nói tiếp.

Nhưng hắn lại quên mất, tiểu tử Sở Hạ Lâm này ngủ giống như chết, hắn rút máu cũng không tỉnh, chính là xé một tờ giấy làm sao có thể đánh thức cậu?!

Cho dù không thể xé nát tờ giấy này, xóa chữ đi cũng được a!

Một lần sảy chân để hận nghìn đời. (* Nhất thất túc thành thiên cổ hận.)

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm xem hết chữ trên giấy, có chút hưng phấn nói với hắn ngày hôm nay liền đi tìm Scylla.

“Đừng đi.” Diệp Hỏa gọn gàng dứt khoát.

Sở Hạ Lâm hơi kinh ngạc: “Vì cái gì?”

Diệp Hỏa nghĩ một chút, đóng lại cửa phòng dùng tay ra hiệu nhỏ giọng với Sở Hạ Lâm. Hắn đem chuyện Chu Tụng có thể là con tốt của “Thuyền cứu nạn”, cùng với khả năng mục đích anh ta tìm đến mình giải thích cho Sở Hạ Lâm một phen, còn nói: “Nếu để Chu Tụng tìm được Scylla, không phải là đóng gói ‘Hải yêu’ đưa đến cho ‘Thuyền cứu nạn’ rồi hay sao.”

“Nhưng Chu Tụng chỉ có một mình.” Sở Hạ Lâm nói: “Nếu như chúng ta theo dõi anh ta, anh ta cũng không làm ra được chuyện gì.”

Diệp Hỏa gật đầu: “Nói thì nói thế... nhưng chúng ta thật sự cần phải đi tìm ‘Hải yêu’ sao?”

Hắn nói tiếp: “Bọn họ có thể cho chúng ta cái gì? Chúng ta hiện giờ điện nước sung túc ăn uống cũng có thể tự cấp tự túc, trên lầu nuôi cá, dưới lầu trứng cũng đã ấp ra gà con.. có chừng ba bốn con gà trống.” Diệp Hỏa gõ gõ bàn nói: “Nếu là em lo lắng vấn đề an toàn, ngày hôm qua anh đã kiểm tra an ninh của khu nhà này, ngoại trừ khóa điện tử ra cũng làm thêm khóa vật lý, cổng cũng đã gia cố tốt rồi, chuyện tối hôm trước sẽ không phát sinh thêm một lần nào nữa.”

Cuối cùng, hắn nói: “Chúng ta không cần tài nguyên của bọn họ cũng không cần bọn họ bảo vệ, tìm Scylla làm gì?”

“Tìm bọn họ cũng không nhất định phải hợp tác với bọn họ.” Sở Hạ Lâm nói: “Trao đổi tin tức đơn thuần cũng không có chỗ xấu.” Cậu ngồi xếp bằng trên ghế, tấm rèm cửa phòng sách còn chưa kéo ra, ánh nắng từ khe hở rọi vào, chiếu đến trên mặt Sở Hạ Lâm, cậu nói: “Hơn nữa... vì cái gì để cho Chu Tụng cùng Scylla gặp nhau là đóng gói ‘Hải yêu’ đưa cho ‘Thuyền cứu nạn’ mà không phải là đóng gói ‘Thuyền cứu nạn’ đưa cho ‘Hải yêu’?” Cậu cười cười.

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm, đột nhiên hiểu ra cái gì. Sở Hạ Lâm nói không sai, Chu Tụng chỉ có một mình, cho dù cộng thêm đám người Cam Qua tất cả đều là con tốt của ‘Thuyền cứu nạn’ thì cũng chỉ có bốn người. Nếu bọn họ thật sự là con tốt của ‘Thuyền cứu nạn’, trước lúc bọn họ kịp phản ứng liền diệt khẩu, hoặc là khống chế tiếp tục đào thêm nhiều tin tức cũng có thể xem là một ý kiến hay.

“Anh vẫn là... không muốn đi lắm.”

Diệp Hỏa có tư tâm.

Nguy Trường cùng Diệp Diễm.

Hắn nhớ đến chuyện lúc trước, một hơi nghẹn lên cổ họng, khẽ cắn môi lại nuốt xuống. Một hơi này nuốt xuống có trộn lẫn huyết lệ, đến mức trái tim hắn đau nhức. Hắn nắm chặt tay ánh mắt nhìn thẳng về phía Sở Hạ Lâm, những lời “Anh sợ mất đi em” này cho dù thế nào cũng nói không ra.

“Cho dù chỉ một chút rủi ro có khả năng sẽ mất đi em anh cũng không muốn mạo hiểm.”

“Chỉ có em là anh cho dù thế nào cũng không thể mất đi.”

Bàn bạc với Scylla, một lần nữa giao phong chính diện với “Thuyền cứu nạn”, Diệp Hỏa không dám nghĩ cũng không muốn nghĩ...

Hắn vốn dĩ chỉ nghĩ cùng Sở Hạ Lâm ở trong khu chung cư này chậm rãi già đi, cũng chỉ có hai người bọn họ, đám người Chu Tụng đều là chuyện ngoài kế hoạch. Tận thế, một thời đại hoàn mỹ. Không có ánh mắt thế tục, không có áp lực dư luận, ngoại trừ sinh tồn cái gì cũng không cần cân nhắc, chỉ cần sống sót là tốt rồi.

Vì cái gì còn phải mạo hiểm? Vì cái gì còn phải tăng thêm nhân tố không xác định?

Hắn cũng chỉ muốn cùng Sở Hạ Lâm sinh hoạt một cách đơn thuần mà thôi, mà đây chính là chuyện hắn có thể bảo đảm tối đa.

Diệp Hỏa đột nhiên hiểu ra tối hôm trước Sở Hạ Lâm vì cái gì tức giận với hắn như vậy.

Bị bỏ lại một mình sinh hoạt, thật đáng sợ.

Sở Hạ Lâm sao có thể không hiểu Diệp Hỏa. Cho dù là Diệp Hỏa bưng bưng khí thế lúc còn ở trường học ngày trước, hay là Diệp Hỏa một mình ngông nghênh dẫn đầu tinh anh các nơi phản kháng “Thuyền cứu nạn” lúc về sau, hay là Diệp Hỏa đề phòng khắp nơi chỉ cầu an ổn của hiện tại, đều là cậu nhìn thẳng một đường. Mặc kệ là cái nào, đều là Diệp Hỏa của cậu.

Cho dù Diệp Hỏa muốn trở lại chiến trường phản kháng “Thuyền cứu nạn”, hay là nghĩ cứ “An nhàn” mà sống tiếp như thế này, Sở Hạ Lâm đều sẽ làm tốt chuẩn bị vì cái đó.

Nhưng hiện tại... vẫn chưa phải lúc.

Cậu tiến lên trước, vỗ vỗ vai Diệp Hỏa: “Đừng sợ, em sẽ — — — vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bảo vệ anh.” Cậu tận lực đè nặng hai chữ vĩnh viễn.

“Nếu như Chu Tụng thật sự là con tốt của ‘Thuyền cứu nạn’, này cũng có thể xem là một cách thoát khỏi bọn họ.” Sở Hạ Lâm nói tiếp: “Còn nữa, anh có thể giấu giếm cho Scylla được bao lâu? Bàn bạc thông báo sớm cho Scylla bọn họ cũng không có chỗ xấu.” Cậu nói xong dùng ngón tay vẽ một vòng tròn xuống mặt bàn, ngón trỏ đặt tại một chỗ trong vòng tròn, gắt gao đè lại.

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm, ánh nắng len lỏi qua tấm rèm chiếu đến trên mặt cậu, khóe miệng người kia chậm rãi cong lên ý cười giảo hoạt lại tự tin. Một nụ cười này, Diệp Hỏa giống như nhìn thấy bản thân mình của mấy năm trước.

Sở Hạ Lâm đi đến trước mặt Diệp Hỏa, nhìn Diệp Hỏa đang hơi ngẩn ra: “Anh thì sao?”

“Cái gì?”

“Em nói em sẽ vĩnh viễn bên cạnh anh, bảo vệ anh, còn anh?” Sở Hạ Lâm nhìn vào mắt Diệp Hỏa, ý muốn đạt được một đáp án rõ ràng lại khiến người an tâm.

Diệp Hỏa biết cậu đang nói đến chuyện đêm trước, hần gơ tay nhéo nhéo mũi Sở Hạ Lâm: “Cũng một chỗ.” Diệp Hỏa nói: “Mặc kệ phát sinh cái gì, chúng ta đều cùng nhau vượt qua.”

Sở Hạ Lâm chun chun mũi, lúc này mới dấn một cái vào vai Diệp Hỏa: “Tên khốn kiếp anh!” Cậu ôm Diệp Hỏa, tiết ra tất cả ủy khuất vẫn luôn đè nén trong lòng: “Vậy mà còn muốn để lại em một mình!”

Diệp Hỏa vội vàng vỗ lưng Sở Hạ Lâm trấn an cậu, dỗ dành: “Không bỏ lại không bỏ lại.”

“Về sau vĩnh viễn cùng một chỗ!” Sở Hạ Lâm ăn vạ.

“Cùng một chỗ cùng một chỗ.” Diệp Hỏa hôn hôn cổ Sở Hạ Lâm.

Đến sáng Diệp Hỏa nói lại chuyện nhận được truyền tin của Scylla cho đám người cảnh sát biết, hần ăn xong một muống cháo nói: “Cam tổ, chú đi cùng cháu đến gặp bọn họ, như thế nào?”

Chu Tụng khẳng định không thể dẫn theo, còn về anh em Cố gia... Diệp Hỏa cũng có bản khoăn. Đã lâu như vậy bọn họ chưa từng nhận được tin tức của “Hải yêu”, Cố Tây An là người đầu tiên nhận được truyền tin, mà cậu ta lại có thể trực tiếp bỏ qua “Hải yêu” đoán ra đối phương là Scylla, này cũng không khỏi khiến người sinh nghi.

Mà Sở Hạ Lâm... Diệp Hỏa không dấu vết liếc mắt ra hiệu với cậu một cái, bảo cậu để ý Chu Tụng, Sở Hạ Lâm tất nhiên hiểu ý. Thông qua cuộc chiến trong đêm trước, Sở Hạ Lâm cũng thăm dò bản lĩnh của bọn họ. Nhóm cảnh sát này còn lâu mới lợi hại bằng Chu Tụng, ít nhất, đối với Sở Hạ Lâm mà nói vẫn không đủ gây hoảng sợ. Nghiêm túc huấn luyện không phải giả, nhưng trường kiếm trong tay Sở Hạ Lâm, đầu lại ba vị cảnh sát này vẫn là không thành vấn đề.

Cam Qua nghe Diệp Hỏa nói xong nhìn về phía hắn, không nói gì, chỉ gật đầu.

Giống như Diệp Hỏa đoán, Chu Tụng cũng biểu đạt ý nguyện thay thế Cam Qua, Cam Qua ít nói lúc này mới lên tiếng: “Chú cũng đã lâu không ra ngoài rồi, thật vất vả mới có cơ hội ra ngoài đi dạo, con còn không cho chú thổi chút gió sao?”

Chu Tụng cười nói: “Vết thương của ba Cam cũng vừa khỏi, đi dạo sân thượng không phải cũng giống nhau sao? Thân thể này của người, sáng mai con mang mấy chậu hoa về, người trồng mấy cây hoa cũng không tồi a.”

“Thân thể này của chú làm sao?” Cam Qua nhìn Chu Tụng, lời vừa ra khỏi miệng không giận mà uy.

Anh em Cố gia nhìn Chu Tụng cùng Cam Qua, yên lặng gấp thịt trong miệng.

“Nếu không tôi đi cùng mấy người?” Chu Tụng vẫn còn làm nỗ lực cuối cùng.

“Là đi gặp mặt cũng không phải đánh nhau a, đi nhiều người như vậy làm gì?” Diệp Hỏa nói.

Ăn sáng xong, Diệp Hỏa liền cùng Cam Qua ra cửa, trước khi đi Diệp Hỏa dặn rõ từng cái đối với việc nuôi cá và gà cùng với thu hoạch gieo trồng trong lồng kính, hai kẻ tham ăn Cố gia ghi vào trong lòng.

Chu Tụng vỗ vai Diệp Hỏa, lại nắm chặt tay Diệp Hỏa, muốn nói lại thôi. Anh nhìn Cam Qua, cuối cùng chỉ nói một câu: “Trên đường cẩn thận.” Ánh mắt rồi lại rơi xuống người Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa gật đầu, quay người nhìn thoáng Sở Hạ Lâm liền đi xuống lầu, Cam Qua tay cầm một cây trường thương ở trong kho vũ khí của Sở Hạ Lâm đi phía sau Diệp Hỏa.

Hai người không cần tìm tiếp tế, cũng liền không dùng chiếc xe tải kia, Cam Qua khởi động một chiếc xe Jeep chở Diệp Hỏa một đường thẳng đến nơi đã hẹn trước. Dọc đường đi Diệp Hỏa đều nghĩ mình quả thật nên học lái xe, bằng không nếu như Cam Qua lái xe đi, mình cũng không thể một đường đi bộ về nhà đi?

Chính là học với ai đây? Là Sở Hạ Lâm với kỹ thuật phóng khoáng phi xe cực phẩm kia? Anh em Cố gia chỉ biết lái xe số tự động, Chu Tụng lái xe ngược lại không tệ... nhắc đến Chu Tụng...

Diệp Hỏa yên lặng nắm chặt thứ Chu Tụng nhét vào túi quần trang phục phòng hộ của hắn trước khi đi.

Là một khẩu súng.

22. Chương 22

Diệp Hỏa cùng Cam Qua ngồi trong xe một chỗ, nhìn xác sống ở bốn phía đi tới đi lui trước xe bọn họ.

Trên đường cũng chỉ có xác sống cấp I mà thôi.

Diệp Hỏa tính tính, xác sống cấp II cũng đến lúc nên xuất hiện rồi.

Không có ngoại vật kích thích đám xác sống đi rất nhàn nhã, Diệp Hỏa cùng Cam Qua nhìn bọn chúng giống như nhìn động vật hoang dã trong vườn bách thú.

“Quá giả.” Cam Qua đột nhiên nói.

Diệp Hỏa quay đầu nhìn ông, bởi vì mặc trang phục phòng hộ đeo mặt nạ bảo hộ, động tác dù không lớn lại có vẻ tốn hết sức.

“Quá giả.” Cam Qua lặp lại một lần nữa: “Mấy xác sống trước rạp chiếu phim kia hóa trang quá giả.”

Diệp Hỏa nhớ tới mấy chuyện khủng bố Cam Qua kể lúc cúp điện lần trước, hỏi: “Cam tổ chú thích xem phim kinh dị?”

Cam Qua nghiêm mặt gật đầu, cũng không có một lời dư thừa.

Diệp Hỏa nheo mắt nhìn, tiếng hít thở ở trong mặt nạ bảo hộ lại có vẻ càng thêm nặng nề. Đối phương chỉ có một người.

Không ——

Ánh mắt Diệp Hỏa đảo qua bốn phía của tòa nhà đồ sộ, một người, hai người... gần như tất cả vị trí thuận tiện cho bắn súng đều được sắp xếp bắn tỉa. Hẳn thông qua gương chiếu hậu nhìn ra sau, quả nhiên, tầng lầu phía sau cũng đã an bài người.

“Cam tổ...” Diệp Hỏa muốn nhắc nhở Cam Qua không nên hành động thiếu suy nghĩ, nghĩ một chút vẫn là thôi. Mục đích hẳn mang Cam Qua tới cũng là muốn thử ông một lần, người này lúc trước tận lực nhắc nhở hẳn phải cẩn thận Chu Tụng, không biết trong lòng nghĩ cái gì.

“Như thế nào?” Cam Qua hỏi.

“Đi ra ngoài thôi.” Diệp Hỏa nói, hẳn chờ cho Cam Qua cảm thương xuống trước mới theo sau xuống xe.

Cam Qua đi phía trước, Diệp Hỏa ở phía sau thả chậm bước chân đi theo. Người đi ra từ cao ốc đối diện cũng mặc đồ phòng hộ, thân hình cao lớn, thấy không rõ mặt. Lúc này ánh mặt trời chiếu xuống người anh ta, mặt nạ của anh ta cũng bị phản quang.

Diệp Hỏa cùng Cam Qua cách anh ta khoảng ba mét thì dừng lại, không gần không xa.

Người nọ cũng ngừng, nhìn bọn họ không có ý tứ mở miệng trước, người nọ đã mở miệng.

“Đã rất lâu rồi tôi không được nhìn thấy con người ở chỗ này, thật sự là tốt quá.” Người kia nói xong giơ hai tay lên đi về phía bọn hắn, ý bảo tay không có vũ khí.

“Cam tổ.” Diệp Hỏa một bên giơ hai tay lên một bên gọi Cam Qua, ý bảo ông vứt bỏ thương trong tay xuống.

Cam Qua sảng khoái ném thương xuống, cũng giơ hai tay lên.

Người nọ vừa đi vừa chậm rãi hạ tay phải xuống làm ra tư thế muốn bắt tay, Diệp Hỏa đứng im chờ anh ta tới, cũng chậm rãi hạ tay phải xuống làm tư thế bắt tay.

Cam Qua dùng khoeo mắt nhìn Diệp Hỏa cũng chậm chậm hạ tay phải.

Người nọ bắt tay Diệp Hỏa trước: “Chào hai anh, tôi là người phát tin, thủ lĩnh của ‘Hải yêu’, Scylla.”

“Đoàng —— “

“Đoàng” “Đoàng” “Đoàng”

Từ vị trí ngón trỏ trong trang phục phòng hộ của Cam Qua bắn ra phát đạn thứ nhất!

Thì ra Cam Qua đã sớm thủ sẵn một khẩu súng trong trang phục phòng hộ, trang phục phòng hộ vừa rộng vừa dày, từ bên ngoài cũng không thể nhìn ra. Lúc lái xe Cam Qua đã giấu súng trong tay áo, lúc vừa xuống xe hạ tay xuống súng cũng tuột xuống theo, vẫn luôn được ông cầm trong tay, đặt ở ngón trỏ của trang phục phòng hộ, tùy thời bắn ra.

Theo tiếng súng đầu tiên của Cam Qua vang lên, mấy người được sắp xếp tại các vị trí bắn tỉa cũng bắt đầu bắn về phía bọn họ, đạn bắn qua như mưa ——

Trong chớp nhoáng, Diệp Hỏa nhện đau trên tay dùng sức kéo Scylla qua che ở trước người mình, hắn nhanh chóng ngồi xổm xuống bước nhanh về trước liền tìm một chiếc xe bỏ trống để làm vật chắn, xem Scylla như tấm bia che trên người.

Cam Qua không có bất kỳ phòng bị đã bị bắn thành cái sàng.

Diệp Hỏa trốn sau xe nhìn chăm chăm Cam Qua nằm dưới đất, còn chưa kịp nghĩ gì, cao ốc đối diện lại đi ra một người, theo sau là năm người cầm súng.

Người nọ giơ một tay lên, ý bảo ngừng bắn. Anh ta dùng tay ra hiệu hai người phía sau đi về phía Diệp Hỏa, mình thì dẫn theo những người còn lại đến chỗ Cam Qua.

Người nọ từ trên cao nhìn xuống Cam Qua, chỉ chỉ mặt Cam Qua. Người đứng sau hiểu ý, ngồi xổm xuống gỡ mặt nạ bảo hộ của Cam Qua ra, lúc này Cam Qua đột nhiên nâng tay, hướng về phía người kia cũng là người đứng đầu ——

“Đoàng!”

Đạn ra khỏi nòng.

Người đứng đầu nhanh tay lẹ mắt giẫm lên cổ tay Cam Qua, đè chặt tay ông xuống đất.

Diệp Hỏa nhìn Cam Qua, có hai người mở trang phục phòng hộ của Cam Qua ra, bên trong lộ ra áo chống đạn không biết ông đã mặc từ lúc nào, trang phục phòng hộ vốn dày, cộng thêm áo chống đạn, mưa đạn vừa rồi cũng không trúng đến chỗ yếu hại của Cam Qua.

Có lẽ người nọ muốn giữ Cam Qua lại để thẩm vấn, người mai phục cũng không bắn vào đầu Cam Qua.

Nhưng Diệp Hỏa hiện tại cũng không rảnh rỗi quan tâm đến Cam Qua rồi. Hai người khác đi về phía hắn, Diệp Hỏa không thể trốn đi đâu được đành phải giơ hai tay lên ý bảo mình không có ác ý. Đột nhiên hắn nhớ lại Cam Qua vừa rồi cũng làm như vậy, Diệp Hỏa thở dài, đưa súng trong túi cho người tới, lại lộn túi rỗng ra. Hắn lấy xuống bao tay của trang phục phòng hộ, lắc lắc tay áo tỏ vẻ mình thật sự không có cất giấu vũ khí. Không nói đến hai người trước mắt kia, cũng không biết còn bao nhiêu người ẩn trong chỗ tối, lấy một địch trăm dù thế nào cũng không phải hành động sáng suốt. Cho dù bắt được Scylla —— Diệp Hỏa nhìn người nửa sống nửa chết dưới đất, đoán chừng anh ta cũng chỉ là một thể thân —— cho dù bắt anh ta, chính mình không biết lái xe, cũng là trốn không thoát.

Thật sự nên học lái xe!

Diệp Hỏa hậu tri hậu giác*. (* Hậu tri hậu giác: là quá trình từ nhận thức đến hiểu rõ xảy ra khá chậm.)

Hai người kia nhìn thấy tay hắn quả thật không có vũ khí ngược lại cũng không làm khó hắn, đoán chừng là muốn giữ lại một người sống mang về thẩm vấn. Một trong số đó đặt súng ở đầu vai Diệp Hỏa ý bảo hắn đi về phía Cam Qua, một người khác cũng đỡ người kia dậy đi về cao ốc.

Diệp Hỏa một bên đi một bên thông thả đeo lại bao tay của trang phục phòng hộ, một đường bị áp giải đến chỗ người đứng đầu kia.

Người kia dầm tay Cam Qua, cúi người lấy ra mặt nạ bảo hộ của Cam Qua, một bên làm một bên nói gì đó.

Diệp Hỏa đến gần mới nghe rõ lời trong miệng anh ta.

“Con mẹ nó đã biết người có thể giải ra mật mã kia nhất định là —— “

Cách ăn nói này ——

Đồng tử Diệp Hỏa chợt phóng đại, thân thể lại hành động trước đầu óc, nâng tay đánh một cái vào ót của người kia mắng: “Đệch mẹ chú Diệp Diễm!”

Động tác của Diệp Hỏa quá nhanh cũng ngoài dự đoán của mọi người, người sau lưng cùng mai phục đều đề phòng hấn móc súng cũng không nghĩ rằng Diệp Hỏa ra tay như vậy, tất cả mọi người nhất thời cũng không kịp phản ứng, tập thể ngây ngốc.

Người bị đánh kia cũng là sững sốt, anh ta lão đảo hai bước về phía trước, vội ổn định thân hình lại quay đầu trợn mắt há mồm nhìn người vừa cho mình một cú.

“Diệp Hỏa?!” Người nọ vội vàng giơ tay ý bảo người chung quanh không cần nổ súng, tay còn chưa hạ đã bị Diệp Hỏa một gậy đánh tở, oa oa rống lớn: “Đệch.... tôi đệch con mẹ nó... tôi đệch... đệch...”

Diệp Hỏa cảm thương bị ném dưới đất của Cam Cam lên, cũng không quản tay có đau hay không, dùng cán thương liên đánh về phía Diệp Diễm, người chung quanh bởi vì Diệp Diễm vừa dùng tay ra hiệu cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, liền thấy lão đại nhà mình bị người vừa rồi vẫn còn là tù nhân đuổi theo, chạy quanh người nằm dưới đất kia bị đánh đến gà bay chó sủa.

“Đệch mẹ nó chứ Diệp Hỏa cậu bị điên à?” Diệp Diễm bị đánh đến giơ chân, trong tay mặc dù có súng nhưng lại không thể dùng, còn phải thời khắc lưu ý đề phòng súng cướp cò, đành phải bị Diệp Hỏa đuổi chạy tán loạn: “Đệch... đệch con mẹ nó cậu lúc nào thì có thể chạy như vậy! Tôi đệch mẹ nó chứ cậu đừng đánh nữa... đệch đệch đệch...”

Diệp Hỏa cũng không nói lời nào, chỉ lo đuổi đánh Diệp Diễm, Diệp Diễm kêu cuống họng đều sắp bị phá rồi.

“Đệch Diệp Hỏa cậu còn đánh, con mẹ nó chứ tôi là chú nhỏ của cậu a!”

Năm người phía sau kia nghe thấy cái tên Diệp Hỏa vội vàng nghị luận với nhau: “Hắn là Diệp Hỏa?!” “Diệp Hỏa?!” “chính là Diệp Hỏa của Poseidon kia sao?!” “Là Diệp Hỏa?!” “Trâu bò a!”

Diệp Diễm vòng quanh Cam Qua vài vòng rồi cuộc thông minh ra, tránh ở sau lưng của một trong đám người kia, Diệp Hỏa đuổi tới, hét với người kia: “Tránh ra!”

Người nọ sững sờ, không biết nên nghe theo lão đại, hay là nghe theo Diệp đại thần trong thuyền thuyết. Diệp Hỏa cả giận nói: “Đây là việc nhà, con mẹ nó cậu tránh ra!”

Lỗi tai người nọ chỉ toàn “Mẹ nó”, lòng tự nhủ không sai, đây nhất định là việc nhà, hai người này nếu không phải người một nhà có đánh chết cậu cũng không tin.

“Việc nhà đêch mẹ cậu! Tôi là chú nhỏ của cậu!” Diệp Diễm thò đầu từ sau lưng người kia hét với Diệp Hỏa.

“Chú nhỏ đêch mẹ chú!” Diệp Hỏa mắng: “Mẹ nó chú không nói tiếng nào đã đi! Tôi còn tưởng rằng chú chết bên ngoài rồi! có loại chú không tim không phổi* như chú sao!” Diệp Hỏa chống thương mà đứng, cũng là chạy mệt rồi, hần một bên thở phì phò một bên nói: “Đêch mẹ nó... tôi còn tưởng rằng... còn tưởng rằng...”

(*Nguyên văn bất trứ tứ lục: trên k biết trời, dưới k biết đất, làm người k biết cha mẹ.)

Vừa rồi nổi nóng không cảm thấy, hiện tại dừng lại Diệp Hỏa chỉ cảm thấy đại não thiếu dưỡng khí. Hần hùng hùng hổ hổ chống thương thở hổn hển, miệng vẫn không ngừng mắng: “Đêch mẹ nó... mẹ nó... tôi còn tưởng rằng chú...” Nói xong đầu liền gục xuống, giọng càng lúc càng nhỏ.

Diệp Diễm thấy cậu ngừng đánh, ra khỏi sau lưng người nọ. Nhìn Diệp Hỏa thật sự không còn khí lực cùng chủ ý đánh anh tiếp, đưa tay ôm Diệp Hỏa vào lòng, cách trang phục phòng hộ xoa xoa đầu hắn, giọng điệu ôn nhu: “Mẹ kiếp, về rồi về rồi.” Anh nói: “Sẽ không không cần cậu, sẽ không để cậu lại một mình.”

Diệp Hỏa nghe thế giọng cao thương làm bộ muốn đánh, bởi vì không còn sức lực liền bị Diệp Diễm cản lại rồi.

Diệp Diễm chờ hắn thở đều, chỉ chỉ Cam Qua nằm dưới đất: “Người này xử lý thế nào?”

Diệp Hỏa mệt đến sức cùng lực kiệt, nâng tay cũng tốn sức. Hắn đưa tay chỉ Cam Qua thật vất vả lành thương mẹ nó lại bị thương, lại chỉ chiếc xe jeep mình ngồi tới kia: “Chú ấy có lẽ là con tốt của ‘Thuyền cứu nạn’, để lại theo dõi cháu cùng ‘Hải yêu’...” Diệp Hỏa nhớ tới Hải yêu liền giận không có chỗ phát tiết, hần nâng tay lại đánh một cái vào ót Diệp Diễm: “Hải yêu con mẹ nó!” Hắn nói với Diệp Diễm: “Mang về, cháu có lời muốn hỏi ông ấy.”

Diệp Diễm đỡ Diệp Hỏa đi về phía xe jeep, vừa đi vừa nhìn tay phải của hắn: “Tay phải của cậu vẫn...”

Diệp Hỏa nắm chặt tay phải, đau mấy người hôm trước còn chưa hết, vừa rồi lại dùng sức quá độ, lúc này không động cũng đau đến không xong.

Hắn cắn răng nói: “Không có việc gì.”

“Thật có lỗi.” Diệp Diễm đột nhiên nói, Diệp Hỏa hơi run một cái, không nói thêm gì nữa.

Diệp Diễm dịu hẳn lên xe hỏi: “Cậu còn có thể lái xe?”

Diệp Hỏa lại nổi giận, nhìn anh chăm chăm nói: “Cháu con mẹ nó có thể lái xe sao?”

Diệp Diễm: “Mẹ nó cậu còn chưa học?” Diệp Hỏa: “Mẹ nó chú nói thử xem?”

Người đỡ Cam Qua kia bỏ Cam Qua vào cốp xe đóng lại, tai trái tai phải tất cả đều là hai chữ “Mẹ nó”, nghe đến lỗ tai lủng bùng.

Diệp Diễm dặn người kia vài câu, nói đêm nay nếu không trở về không cần phải lo lắng, liền lên ghế lái.

Anh giúp Diệp Hỏa một ngón tay cũng lười nhắc cài dây an toàn, chân đạp ga liền phóng ra ngoài, khiến Diệp Hỏa vốn mệt mỏi đến mơ hồ cũng phải lấy lại tinh thần.

Diệp Hỏa miễn cưỡng cầm tay nắm phía trên đỉnh xe oán hận nói: Con mẹ nó, bản thân chú mới phải học lái xe mới đúng.

23. Chương 23

“Xin lỗi... xin lỗi ——!”

Diệp Diễm lái xe, nghe thấy Diệp Hỏa ngồi bên ghế phụ trong lúc ngủ mơ không ngừng nói mơ. Anh nhìn Diệp Hỏa, tay chân Diệp Hỏa bởi vì ác mộng mà hơi cơ rúm, Diệp Diễm rút cuộc không đành lòng, lấy tay lay tỉnh hắn.

Diệp Hỏa không biết là bừng tỉnh từ giấc mộng hay là bị Diệp Diễm lay tỉnh, hắn mở to mắt, lại qua một lúc lâu mới có thể tập trung. Diệp Hỏa xuyên qua mặt nạ bảo hộ mờ mờ nhìn về phía Diệp Diễm, thật giống như vẫn đang trong giấc mộng, hắn nắm chặt cánh tay phải của mình, hỏi: “Cháu đang nằm mơ?” giọng khàn khàn.

“Ừm.” Diệp Diễm một tay bẻ lái, tay còn lại vỗ vỗ tay Diệp Hỏa trấn an hắn, ý bảo hắn thả lỏng: “Không có chuyện gì.” Diệp Diễm nói.

Bên trong trang phục bảo hộ của Diệp Hỏa đều là mồ hôi lạnh, ẩm ướt khiến hắn khó chịu. Hắn điều chỉnh tư thế ngồi một chút, ngẩng đầu thở dài một hơi.

“Ngồi xe chú còn có thể ngủ, cậu thật lợi hại.” Diệp Diễm một bên nói một bên lách qua một xác sống.

“Đừng lảm nhảm.” Diệp Hỏa bị anh lắc lư đến muốn ói, hấn gơ tay day day huyết thái dương đau nhức, lại chỉ chạm phải mặt nạ bảo hộ, hấn hỏi: “Chú rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này vừa bắn nhau lại vừa chạy loạn gần như tiêu hao hết toàn bộ thể lực của Diệp Hỏa, sau khi lên xe hấn nhất thời mệt lả, cái gì cũng không kịp nói liền hôn mê, hiện tại mới dần chuyển tốt, cũng rốt cuộc có tinh lực chất vấn Diệp Diễm.

Diệp Diễm đánh một vòng dừng xe dưới lầu, nói: “Đi lên rồi nói, bằng không thì người sau cốp kia đều sắp cạn sạch máu rồi.”

“Trước cái rầm.” Diệp Hỏa chỉ cảm thấy huyết thái dương nhảy thành thạch, hấn nói: “Lái lên nữa, đây là khu 6, nhà ở khu 9.”

Diệp Diễm nhìn bảng ngoài chung cư: “Này không phải viết 9 sao?”

“Chú ngốc à, bảng kia bị rớt chú cũng nhìn không ra?” Diệp Hỏa ngay cả muốn nâng tay đánh cũng lười.

“Mấy khu này khu nào cũng giống nhau...” Diệp Diễm lẩm bẩm.

Anh dưới sự chỉ đạo của Diệp Hỏa rốt cuộc lái xe đến dưới lầu. Hai người dìu Cam Qua đang hôn mê lên căn phòng của một hộ gia đình mà Diệp Hỏa đã thanh lý trước đó, khóa lại từ bên ngoài. Phòng này vẫn là ngày hôm qua Diệp Hỏa dọn dẹp định dùng làm nhà kho, bên trong không có gì, hiện tại xem như nhà giam nhốt bọn họ lại đây cũng không tồi.

Cam Qua ra tay với “Hải yêu”, hơn phân nửa là người của “Thuyền cứu nạn”, không biết Chu Tụng cùng anh em Cố gia có biết không, nếu bọn họ cũng là người của “Thuyền cứu nạn”... vẫn là phải tiên hạ thủ vi cường*. (* tiên hạ thủ vi cường; ra tay trước thì chiếm được lợi thế.)

“Lát nữa đi vào đừng tháo mặt nạ ra vội” Trước khi mở cửa Diệp Hỏa dặn Diệp Diễm.

Diệp Diễm không rõ nội tình, vẫn là làm theo.

Cửa là Chu Tụng mở.

Diệp Hỏa cùng Diệp Diễm lách mình vào phòng, Sau khi tiến vào Diệp Hỏa tháo mặt nạ xuống trước, hấn quan sát tình huống bốn phía bên trong — trong phòng chỉ có Sở Hạ Lâm cùng Chu Tụng, hấn neho neho mắt, liếc mắt ra hiệu với Sở Hạ Lâm một cái — những động tác này đều hoàn thành trong nháy mắt, Chu Tụng còn chưa kịp phản ứng đã bị Sở Hạ Lâm khống chế.

“Hai người kia đâu?” Diệp Hỏa hỏi.

“Trên lầu trồng rau.” Sở Hạ Lâm biết hắn đang nói đến anh em Cổ gia, cậu giữ chặt tay Chu Tụng đáp. Chu Tụng dường như đã dự đoán được điều này, thoáng cái liền buông tha cho giấy giụa. Anh bị dè xuống đất, ngửa đầu nhìn về phía Diệp Hỏa hỏi: “Anh không có việc gì chứ?”

Diệp Hỏa không rõ vì sao Chu Tụng phải quan tâm hắn có sao không, hắn nhú mày đáp: “Không có việc gì.”

“Ba Cam đâu?” Chu Tụng lại hỏi, lúc này anh đã nhìn ra người mặc trang phục bảo hộ đứng sau Diệp Hỏa không phải Cam Qua,.

“Nhốt bên kia.” Diệp Hỏa nói với Sở Hạ Lâm, không để ý đến Chu Tụng.

Chu Tụng vẫn luôn bình tĩnh lại đột nhiên hoảng loạn, anh giụa giụa muốn đứng dậy, hô: “Ba Cam đâu?! Diệp Hỏa! Cam Qua đâu?! Anh làm gì ông ấy rồi —— “

Thẳng đến khi bị nhốt lại Chu Tụng vẫn còn đập cửa mắng chửi, cũng may phòng này cách âm không tệ, từ bên ngoài cũng không nghe thấy gì. Ba người lại lên lầu áp giải anh em Cổ gia đang không hiểu chuyện gì xuống dưới, cũng nhốt lại từng phòng khác nhau.

Bọn họ trở lại phòng của Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm, lúc này Diệp Diễm mới tháo mặt nạ xuống.

Anh cởi trang phục phòng hộ, quần áo màu đen bên trong lộ ra lại có vài phần giống quân trang.

Sở Hạ Lâm nhìn thấy bên trong mắt thoáng cái liền phát sáng, cậu lại ngẩng đầu nhìn mặt Diệp Diễm, kinh ngạc hơn rồi, cậu nhỏ giọng hô lên: “Diệp tam hỏa?!”

“A, Sở đại hiệp.” Diệp Diễm sửa lại tóc cũng cười chào hỏi.

Hơn nửa năm trước Diệp Hỏa bị bán đứng bị “Thuyền cứu nạn” đuổi bắt, Sở Hạ Lâm vì cứu Diệp Hỏa mà bị thương. Cậu sợ mang thương về nhà người trong nhà sinh nghi liền ở nhờ nơi này của Diệp Hỏa hơn một tuần lễ, lúc ấy Diệp Diễm vì trốn tránh đuổi bắt cũng trốn trong căn phòng này. Quan hệ của hai người không tệ, Diệp Diễm biết Sở Hạ Lâm đến từ Sở gia bên kia, đùa giỡn gọi cậu là Sở đại hiệp, Sở Hạ Lâm cũng đặt biệt hiệu cho Diệp Diễm.

Diệp Diễm là đột nhiên rời đi, ngay cả một tờ giấy cũng không để lại.

Hơn một tuần sau vết thương của Sở Hạ Lâm cũng gần khỏi, nói muốn về thăm nhà một chút. Diệp Hỏa tuy nói khi đó còn chưa cùng một chỗ với Sở Hạ Lâm, nhưng Sở Hạ Lâm tốt xấu gì vẫn là ân nhân cứu mạng của hắn, hắn lo lắng Sở Hạ Lâm còn chưa khỏi hẳn trên đường gặp nguy hiểm liền một đường hộ

tổng cậu trở về võ quán, ai ngờ sau khi Diệp Hỏa một mình trở về từ võ quán, trong phòng trừ hẵn ra không một bóng người.

Sau ngày đó, Diệp Diễm tựa như bốc hơi khỏi thế gian biến mất hơn nửa năm.

Diệp Hỏa cũng không phải không bắt chặp nguy hiểm bị phát hiện đi ra ngoài tìm anh, nhưng không thu hoạch được gì, chuyện này Sở Hạ Lâm biết rõ. Mãi đến lúc này bọn hần đều cho rằng Diệp Diễm không phải bị bắt đi chính là chết bên ngoài.

“Anh còn sống?! Em nghe Diệp Hỏa nói anh biến mất còn tưởng anh anh chết rồi!” Sở Hạ Lâm tiến lên cho Diệp Diễm một cái ôm thân thiện, Diệp Diễm cùng dùng sức ôm trở lại Sở Hạ Lâm.

“Tôi cũng tưởng rằng hai người các cậu đã chết!” Diệp Diễm vỗ vỗ lưng cậu, giọng nói lộ hưng phấn không che giấu được.

Diệp Hỏa đứng một bên nhìn một chốc, tiến lên một bước tách ra hai người đang ôm nhau kia, nói: “Hai người chờ lát nữa lại ôm.” Hần quay đầu nhìn Diệp Diễm, chỉ chỉ bên cạnh, ý bảo Cam Qua còn nằm bên kia, hần nói: “Bên đó còn một người đang ngất a, đợi lát nữa chết, lương y như từ mẫu của chú vớt đi đâu?”

Diệp Diễm xoay xoay cổ tay cười nói: “Cậu làm hay chú làm?” Anh nhìn Diệp Hỏa hỏi hai người bọn họ ai làm giải phẫu cho Cam Qua.

Diệp Hỏa hiểu ý, nhú mày hỏi: “Cùng nhau?”

“Vậy hãy để cho chú nhỏ đây nhìn tay nghề của cậu.” Diệp Diễm theo Diệp Hỏa đi xuống lầu cầm thiết bị phẫu thuật lên, hai người lại đến phòng của Cam Qua xử lý vết thương cho ông ấy.

Diệp Hỏa xé mở quần áo của Cam Qua, nhìn một thân cơ bắp của Cam tổ lòng thầm nhủ: Nào, lại gặp mặt, đến a.

Một lần nữa trị liệu cho Cam Qua, Diệp Hỏa đối với thân thể Cam Qua đã quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn nữa rồi, hần chịu trách nhiệm nửa người trái của Cam Qua, Diệp Diễm chịu trách nhiệm nửa người phải của Cam Qua, rất nhanh liền dọn sạch mảnh đạn cùng vết thương. Bởi vì có trang phục bảo hộ cùng áo chống đạn bảo vệ, Cam Qua bị thương cũng không tính là nặng, chẳng qua là ý thức mơ hồ.

Với tư cách cảnh sát, tổ chất thân thể Cam Qua có lẽ cũng không tệ lắm. Diệp Hỏa lo lắng ông lập tức khôi phục lại, phòng y tế dưới lầu đây các thiết bị chữa bệnh lại có các dạng vũ khí, Diệp Hỏa cũng không dám nhốt ông phía dưới.

Toàn bộ hành trình Sở Hạ Lâm ngồi bên cạnh nhìn hai người bọn họ giải phẫu cho Cam Qua, bị vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Hỏa mê hoặc đến không xong.

Bộ dạng nghiêm túc của Diệp Hỏa... thật sự là soái a... Sở Hạ Lâm âm thầm tán thưởng.

“Không tệ.” Diệp Diễm kiểm tra thủ pháp của Diệp Hỏa liền tán dương.

Làm xong giải phẫu, Diệp Hỏa tháo bao tay xuống, hoạt động cổ một chút. Hắn quay đầu lại nhìn thấy Sở Hạ Lâm đỏ bừng cả khuôn mặt, Sở Hạ Lâm vội vàng ngượng ngùng dời mắt đi, như không có việc gì xảy ra nhìn về phía Diệp Diễm.

Diệp Hỏa nhìn Diệp Diễm nhú mày, thầm nghĩ: Mẹ kiếp lại là cảnh phục.

Xử lý Cam Qua xong, Diệp Hỏa đã kiệt sức. Ba người bọn họ tạm thời không quản ba người đang bị nhốt kia, trở lại phòng của Sở Hạ Lâm cùng Diệp Hỏa nghỉ ngơi tạm thời.

Diệp Diễm uống một hộp nước nhìn bọn họ không ngừng lặp lại mấy câu “Thật tốt quá” “Hai đứa còn sống”. Sở Hạ Lâm cũng ở một bên phụ họa.

Diệp Hỏa vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng: “Người không một tiếng nào rời đi không phải chú sao? Nói cái gì cho rằng hai chúng cháu đã chết.”

“Ngày ấy...” Diệp Diễm choàng vai Diệp Hỏa, giải thích: “Các cậu vừa đi các anh em ‘Hải yêu’ liền tới, nói là người của ‘Thuyền cứu nạn’ đều đã tra ra ‘Hải yêu’ rồi, bởi vì không tìm thấy Poseidon mà then quá hóa giận, liền mặc kệ mọi thứ tiến hành một cuộc càn quét. Anh em ‘Hải yêu’ không giống Poseidon đều là tinh anh, bọn họ cũng chỉ là người bình thường, trận càn quét này vừa qua thương vong vô cùng nghiêm trọng, những người còn lại cũng đều là vài tàn binh bại tướng, vừa không có thiết bị chữa bệnh... Chú là bác sĩ ngoại khoa duy nhất, bọn họ vừa đến tìm chú, chú liền vội vàng mang theo thiết bị chạy đi...” “Chờ một chút...” Đầu óc Diệp Hỏa có chút loạn, cũng lơ mơ nhớ tới Diệp Diễm rời đi ngày đó, đồ chữa bệnh trong nhà gần như bị quét sạch, nhưng hắn còn không hiểu: “Chú trước hết nói cho cháu biết ‘Hải yêu’ rốt cuộc là gì? Chú có quan hệ gì với ‘Hải yêu’?”

Diệp Diễm nhìn Diệp Hỏa nói: “Cậu có còn nhớ chú đã nói với cậu chúng ta phải để lại không chỉ một đường lui không? ‘Hải yêu’ chính là một đường lui chú để lại.”

“Vậy sau đó thì sao?” Sở Hạ Lâm hỏi: “Về sau làm sao anh không tới tìm bọn em?” “Về sau binh hoang mã loạn*, chú vốn định ổn định lại đi tìm hai đứa. Chú dẫn theo bọn họ rút lui đến nơi tương đối an toàn đã chuẩn bị trước đó, dùng chỗ đó với tư cách căn cứ, cũng có vũ khí. Trụ sở của bọn chú dễ thủ khó công, bọn họ công vài lần không công nổi liền theo dõi nghiêm ngặt, một con ruồi cũng bay không thoát, đừng nói người, chú dù muốn ra ngoài tìm các cậu cũng không ra được.” Diệp Diễm nói, anh nhìn Sở Hạ Lâm lại nhìn Diệp Hỏa: “Sau khi sự kiện bùng nổ chú đã tới tìm các cậu mấy lần, nhưng hai cậu cũng không có. Trong chung cư đã không có người sống, chú còn tưởng rằng các cậu đã rút lui đến nơi khác...”

“Bọn em không đến nơi khác a...” Sở Hạ Lâm hiếm khi nhú mày.

“Đừng nghĩ nữa...” Diệp Hỏa nhớ tới chuyện khi bọn hắn trở về liền đã rõ một chút, hắn thở dài một hơi

nói: “Người này mẹ nó chẳng phân biệt được 6 với 9...” Diệp Diễm vốn chưa kịp phản ứng, rồi sau đó đột nhiên sáng tỏ hô một tiếng: “Tôi đêch...” Anh vỗ đùi: “Chú liên nói đồ dùng trong nhà như thế nào đều mẹ nó không đúng...”

Sở Hạ Lâm không hiểu, Diệp Hỏa liền kể lại chuyện trên đường giải thích cho cậu một lần, Sở Hạ Lâm sau khi nghe xong kinh sợ một câu cũng không nói nên lời.

(* rối loạn; loạn lạc; hoảng loạn; nhốn nháo hoảng loạn.)

Một lúc sau Diệp Hỏa rốt cuộc mở miệng hỏi tới chính sự: “Quy mô hiện tại của ‘Hải yêu’ thế nào?”

“Những người cậu thấy hôm nay chính là tất cả thành viên của bộ phận Trung Quốc có thể tập trung được vào lúc này. Bọn họ là tập trung lại vào ngày cần quét đầu tiên, hiện tại thoát nhìn nhưng thật ra là một chuyện tốt.” Diệp Diễm nói: “Đã liên lạc với bộ phận Bắc Mỹ, Âu Châu cũng đã liên lạc với bảy tám quốc gia, những quốc gia lớn như Anh Pháp Ý Đức thì chưa hỏi, có một vài quốc gia nhỏ thì không có vấn đề. Những quốc gia Châu Phi Nam Mỹ kia thì hơi kém... Nam Cực bên kia cơ bản không thể suy xét... đúng rồi, cũng đã liên lạc với Châu Úc, nhưng mà hiệu quả không tốt.”

Diệp Hỏa hỏi: “Vậy hiện tại chú tính toán thế nào?”

“Tận khả năng tập trung được nhiều người nhất, sau đó..” Diệp Diễm híp mắt: “Đánh tới Thái Bình Dương.”

Diệp Hỏa sững sờ: “Đánh tới Thái Bình Dương? Chú có phải còn nghĩ...”

“Vì cái gì không nghĩ?!” Diệp Diễm nhìn về phía Diệp Hỏa, ánh mắt kiên định: “Chẳng lẽ cậu không muốn?!” Tay của anh nắm thành quyền: “Người khởi xướng Poseidon chính là cậu a!”

Diệp Hỏa nhìn bọn họ, im lặng uống một ngụm nước.

“Cậu không cảm thấy chuyện này đều quá hoang đường sao? Chẳng lẽ cậu cứ an nhàn sống như vậy tùy ý bọn họ bài bố?” Diệp Diễm cao giọng.

“Nhưng...” Diệp Hỏa mở miệng.

“Tiểu Diệp Tử, cháu thông minh như vậy không có khả năng không biết, cho dù chúng ta không ra tay, theo tình huống phát triển của hiện tại, sớm muộn cũng có một ngày bọn chúng cũng sẽ giết ngược lại, khi đó chúng ta nên làm gì bây giờ?” Diệp Diễm hỏi.

Diệp Hỏa nâng tay làm động tác tạm dừng: “Chú nói tới nói lui, đừng gọi tên mụ*.” Hắn nói xong giả bộ như lơ đãng liếc qua Sở Hạ Lâm.

(*Nguyên văn tiểu danh: Người xưa thường theo độ tuổi khác nhau mà có 2, 3 tên thậm chí 4 tên. Tên khi còn nhỏ là “nhũ danh” , lúc thiếu niên là “tiểu danh” , thanh niên là “học danh” (thường là những ai đi học mới có), tên sau khi thành niên, đặc biệt là khi có địa vị trong xã hội là “đại danh” .)

Sở Hạ Lâm không có phản ứng gì uống miếng nước.

“Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn.” Diệp Hỏa nói, giống như không có chuyện gì xảy ra chuẩn bị đổi đề tài: “Cháu nói chú...”

“Cậu liền không muốn mang Ngụy Trùng về hay sao?” Diệp Diễm đột nhiên mở miệng.

Diệp Hỏa ngây ngẩn cả người.

Thân thể hắn cứng lại, trong nháy mắt ngay cả tay cũng không biết nên đặt chỗ nào mới tốt.

“Bất kể thế nào cũng phải đưa cậu ấy trở về a!” Diệp Diễm nói.

Qua hồi lâu Diệp Hỏa mới do dự hỏi: “Chú có tin tức của Ngụy Trùng?”

Diệp Diễm gật đầu đáp: “Tiểu tử kia hiện tại bò lên tầng cao của ‘Thuyền cứu nạn’, tuổi này của cậu ấy có thể leo đến vị trí đó, có lẽ là do cậu ấy lập công tại thời điểm truy bắt Poseidon cùng ‘Hải yêu’, giáo sư Ngụy lại ở phòng thí nghiệm nhận chức vị quan trọng...” Anh nói xong, xoa tay: “Nhưng tiểu tử kia dù thế nào cũng là Ngụy Trùng a, hơi động não một chút muốn xúi giục cậu ấy mà nói cũng không phải không có khả năng, đến lúc đó chúng ta trong ngoài phối hợp...”

“Cho dù cậu ấy không muốn, ông đây mẹ nó cũng phải vác cậu ấy về...” Diệp Diễm cắn răng nói.

“Đi tìm ‘Thuyền cứu nạn’.” Diệp Hỏa đột nhiên nói, trong mắt giống như cháy lên một đốm lửa.

Sở Hạ Lâm có chút khiếp sợ: “Hỏa nhi?” cậu nhìn Diệp Hỏa, Diệp Hỏa luôn luôn trốn tránh đối với “Thuyền cứu nạn”, rõ ràng không muốn nhắc lên nữa xu quan hệ với “Thuyền cứu nạn” vậy mà lúc này lại...

“Chúng ta đi tìm ‘Thuyền cứu nạn’.” Diệp Hỏa lặp lại lần nữa, hắn vỗ vỗ vai Sở Hạ Lâm lại nói: “Anh đi xem đám người Chu Tụng”. Liền đứng dậy ra khỏi phòng.

Diệp Hỏa nhớ tới mỗi lần nhắc tới Ngụy Trùng thái độ kỳ quái kia của Chu Tụng...

Về Ngụy Trùng, Chu Tụng... Chu Tụng nhất định biết gì đó!

Trong phòng chỉ còn lại Sở Hạ Lâm cùng Diệp Diễm.

Sở Hạ Lâm trầm mặc, trong lòng không biết là nơi nào không thoải mái. Sở Hạ Lâm luôn tốt tính khó có khi có chút phẫn nộ, mà khiến cho cậu phẫn nộ, không chỉ một chuyện này.

Diệp Diễm thấy cậu không nói gì, phá vỡ yên tĩnh trước, anh hỏi: “Hiện tại các cậu có cần gì không? Tuy nói ‘Hải yêu’ nhiều người, tài nguyên cũng coi như sung túc, bằng không thì cũng sẽ không có người rảnh rỗi không có chuyện gì làm mà đi may quần áo...” Diệp Diễm nói xong, chỉ chỉ bộ đồ kiểu quân trang trên người mình: “Trang phục thống nhất, cho dù có người trà trộn vào cũng có thể vừa nhìn liền nhận ra ngay.”

“Ăn uống nhưng thật ra cũng không thiếu...” Sở Hạ Lâm có chút cô đơn, thuận miệng đáp.

Nhưng cậu cô đơn cũng không tiếp tục bao lâu, cậu nhìn Diệp Diễm, đột nhiên hỏi: “Trên sân thượng bọn em có trồng rau nuôi cá, còn nuôi gà, anh có muốn xem một chút không?”

“Tôi dèch mẹ nó thật trâu bò a!” Diệp Diễm vỗ bàn một cái, đứng dậy đi theo Sở Hạ Lâm lên lầu.

Hai người đã đến sân thượng, bác sĩ Diệp làm thị sát đối với một loạt hệ thống lồng kính, ao cá, ổ gà, lại đưa ra ý kiến hướng dẫn.

Đi thăm một vòng, Diệp Diễm tựa vào lưới sắt ngắm bầu trời, khẽ nói: “Trời thật đẹp a, đã lâu rồi không có ngày trong xanh như vậy.”

“Bình thường chú không ra ngoài sao?” Sở Hạ Lâm hỏi.

“Bình thường tôi đều ở trong căn cứ.” Diệp Diễm chỉ chỉ những thiết bị trên sân thượng kia: “Căn cứ hiện tại trên cơ bản cũng gần như thế này, có thể tự cấp tự túc.” Anh nói.

“Coi như không tệ.” Sở Hạ Lâm nhìn sườn mặt của Diệp Diễm: “Chú chính là Scylla trong truyền thuyết?”

Diệp Diễm gật đầu.

“Lợi hại a.” Sở Hạ Lâm cười cười, ánh mắt rồi lại sắc bén.

Chú là Scylla mà nói, vậy tôi là ai đây?

“Hoặc là nói.. tôi vốn không phải...” Diệp Diễm đột nhiên cười nhìn về phía Sở Hạ Lâm, đối diện ánh mắt của cậu: “Nhưng hiện tại phải.”

Trái tim Sở Hạ Lâm trong nháy mắt tăng tốc độ.

24. Chương 24

Sân thượng gió thổi phấp phật, Diệp Diễm mỉm cười nhìn Sở Hạ Lâm, chậm rãi nâng tay phải lên ——

Ánh mắt Sở Hạ Lâm vừa lóe đột nhiên nâng đầu phải, một chân đặt ở cổ họng Diệp Diễm, đè Diệp Diễm vào lưới sắt.

Động tác của Diệp Diễm ngừng một chút, vẫn là không chút hoang mang giờ tay sửa lại tóc: “Đừng khẩn trương.” Anh nói.

Chân của Sở Hạ Lâm còn chưa buông Diệp Diễm ra, cậu nhìn chăm chăm Diệp Diễm, dường như muốn nhìn ra gì đó từ đôi mắt phía sau cặp kính kia.

Dung mạo của Diệp Diễm cùng Diệp Hỏa rất tương tự, ngay cả lúc mỉm cười đôi mắt đều cong cong.

Diệp Diễm nhìn Sở Hạ Lâm, hỏi: “Cậu không mệt sao?”

Anh nhìn Sở Hạ Lâm không có ý tứ buông mình ra, lại nói: “Cậu như thế tôi nói chuyện kiểu gì? Chẳng lẽ không phải cậu có lời muốn hỏi tôi mới dẫn tôi đến đây sao?”

Sở Hạ Lâm hơi nhún chân nghiêng một cái, nói: “Tôi thấy anh vẫn nói được rất tốt.” Cậu mặc dù nói vậy, nhưng vẫn là chậm rãi buông Diệp Diễm ra.

Những lời vừa rồi của Diệp Diễm, toàn bộ đều là giả.

Cái gì mà anh ta sáng lập ra ‘Hải yêu’, gì mà ‘Hải yêu’ bị chính phủ cần quét, gì mà các anh em ‘Hải yêu’ tới tìm anh ta... tất cả đều là giả!

Đừng nói gì đến không phân biệt được 6 9, anh ta căn bản là không tới tìm mình và Diệp Hỏa!

“Hải yêu” rõ ràng là... tổ chức của Sở Hạ Lâm cậu.

Hơn một năm trước Diệp Hỏa dùng danh hiệu Hải thần Poseidon phản kháng “Kế hoạch Thuyền cứu nạn”, Sở Hạ Lâm lại lấy Hải yêu “Scylla” ăn thịt người trong thần thoại Hy Lạp làm danh hiệu của mình, bắt tay vào xây dựng “Hải yêu”.

Diệp Hỏa trời sinh tính đa nghi lại tâm cao khí ngạo, dùng người cần chất không cần lượng, này vốn là một chuyện tốt, ít người dễ dàng kiểm soát hơn nữa xác suất tiết lộ bí mật cũng giảm bớt ở một trình độ nhất định. Nhưng liền tạo thành vấn đề của giai đoạn sau, mỗi người đều tạo thành một bộ phận quan trọng không thể thiếu trong tổ chức, một khi lỗ hổng bị phá mở, tổ chức này ngay cả bổ sung người đều không kịp, liền lập tức tan rã.

So sánh với Poseidon, ‘Hải yêu’ nhiều người lại hỗn tạp. Sở Hạ Lâm nhận rất nhiều người Diệp Hỏa cho rằng chưa đủ năng lực nên không tiếp nhận, những người này thuộc mọi tầng lớp trải rộng trong xã hội, cung cấp tin tức cho ‘Hải yêu’. Sự thật chứng minh cho dù nhiều người thì tính bảo mật cũng sẽ không chênh lệch là bao, ‘Hải yêu’ cùng Poseidon gần như thành lập đồng bộ, rồi lại thắng đến khi Poseidon bị phá mới nổi lên mặt nước.

Cũng may mà có người của Sở Hạ Lâm, nửa năm trước sau khi Ngụy Trừng mật báo Sở Hạ Lâm mới có thể nhận được thông báo sớm, trợ giúp Diệp Hỏa sống sót khỏi X Đại. Người của ‘Thuyền cứu nạn’ cũng không phải chỉ biết ăn cơm, một đường trốn khỏi X Đại kia, cũng là vì có người của Sở Hạ Lâm âm thầm bảo vệ bọn họ mới có thể chạy thoát khỏi sự đuổi bắt của ‘Thuyền cứu nạn’. Nói cách khác chỉ bằng vào hai người, cho dù Sở Hạ Lâm lợi hại thế nào, muốn trong tay ‘Thuyền cứu nạn’ cứu ra Diệp Hỏa cũng là chuyện hoang đường*. (*Nguyên văn thiên phương dạ đàm : Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.)

Sở Hạ Lâm bởi vì bị thương ở lại nghỉ ngơi trong nhà Diệp Hỏa hơn một tuần, sợ bại lộ vị trí cũng không liên hệ với người của ‘Hải yêu’. Lúc ấy Diệp Hỏa thần hồn nát thần tính, tuy nói Sở Hạ Lâm cứu được hắn, nhưng đối với Sở Hạ Lâm vẫn là vô cùng đề phòng, ‘Hải yêu’ cũng vậy ‘Thuyền cứu nạn’ cũng vậy Sở Hạ Lâm lúc ấy cũng không dám nói với Diệp Hỏa, sợ hắn nghĩ nhiều. Không nghĩ tới một tuần sau lúc Sở Hạ Lâm trở lại vô quán, phát hiện triều đại của ‘Hải yêu’ đã thay đổi. Cậu chỉ rời đi một tuần, ‘Hải yêu’ vậy mà chỉ còn lại vài tàn binh bại tướng.

Cậu ý định tìm ra thủ phạm làm tan rã ‘Hải yêu’ rồi lại không thu hoạch được gì. Cậu cũng thử dừng lại ‘Hải yêu’, nhưng lúc đó tiếng gió truy bắt ‘Hải yêu’ rất chặt, ‘Hải yêu’ cũng bị liên quan, chỉ là duy trì sự tồn tại của ‘Hải yêu’, Sở Hạ Lâm cũng đã cố hết sức. Cũng may lực lượng còn lại không nhiều lắm vừa trung tâm lại có năng lực, đối với nghiên cứu xác sống cùng phát triển vắc xin phòng bệnh lại nhanh chóng theo kịp tiến độ của Diệp Hỏa bên này.

Về sau xác sống bùng nổ khiến cho ‘Hải yêu’ vốn đã không còn được mấy thành viên lại càng thêm thưa thớt. Sở Hạ Lâm vẫn luôn dùng radio giữ liên lạc với bọn họ, đây cũng chính là vì cái gì Diệp Hỏa chưa từng thu được tin tức từ Scylla, bởi vì Scylla thật sự liền ở bên cạnh hắn.

Hiện tại xem ra, hắn là Diệp Diễm thừa dịp mình rời đi một tuần kia mà phá hư ‘Hải yêu’. Nhưng anh ta rốt cuộc là như thế nào tu hú chiếm tổ mà thay vào đó?

‘Hải yêu’ mà anh ta gọi là những người nào?

Sở Hạ Lâm không nói một lời nhìn Diệp Diễm, từ lúc Diệp Diễm mặc trang phục phòng hộ vào cửa cậu đã bắt đầu đề phòng anh ta, chỉ có chút kinh ngạc tại khoảnh khắc anh ta gỡ mặt nạ xuống.

Sở Hạ Lâm vừa muốn mở miệng nói gì đó, Diệp Diễm liền làm hành động chó có lên tiếng.

“Ha ——” Diệp Diễm nhếch miệng cười cười: “Tôi chỉ nói là biết cậu có điều muốn hỏi, chưa nói cậu có thể hỏi. Hơn nữa cho dù cậu có hỏi, cậu cảm thấy vào loại tình huống này tôi sẽ trả lời sao?”

“Anh —— “

“Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nói ra chuyện này với Diệp Hỏa.” Khóe miệng Diệp Diễm tràn ra ý cười: “Những bộ hạ trung thành và tận tâm kia của cậu, nhưng vẫn là ở trong tay tôi.”

Sở Hạ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, một phát nắm được cổ áo Diệp Diễm.

Chẳng lẽ người của cậu trước giờ đều ở trong tay Diệp Diễm?!

“Hải yêu” hiện tại chẳng lẽ là anh ta mượn tên gọi của mình, thành lập lại hay sao?

Gia hỏa này... rốt cuộc đang tính toán cái gì...?

Diệp Diễm xoa xoa chỗ cổ vừa bị Sở Hạ Lâm giẫm đau, vỗ vỗ vai Sở Hạ Lâm: “Hơn nữa, cậu dựng lên ‘Hải yêu’ rồi lại im lặng không nói với Diệp Hỏa, thậm chí còn giả bộ như hoàn toàn không biết ‘Thuyền cứu nạn’, nguyên nhân đằng sau nhất định không chỉ đơn giản là vì trợ giúp Diệp Hỏa. Nếu như hiện tại tôi đã tiếp nhận ‘Hải yêu’, cậu cho rằng tôi sẽ không biết? Sẽ không sợ tôi nói cho Diệp Hỏa?”

“Loại phương thức uy hiếp này thật cũ kỹ.” Sở Hạ Lâm nói.

“Nhưng mà có ích.” Diệp Diễm vẫn là cười.

Diệp Diễm không nói gì, anh không có lý do nói hết tất cả mọi chuyện cho mình.

Ngược lại là mình, cái gì cũng đều lộ ra với anh ta.

Sở Hạ Lâm cảm hận buông Diệp Diễm ra, đóng mạnh cửa sân thượng đi xuống lầu.

Diệp Diễm thoải mái nhàn nhã dạo một vòng quanh sân thượng, nhìn hoa (rau) nhìn chim (gà), vừa định xuống lầu rồi lại phát hiện mình bị khóa ở ngoài sân thượng gió lạnh phát phơ ——

Diệp Hỏa ngồi trước mặt Chu Tụng cùng Chu Tụng mắt to trừng mắt nhỏ. Cam Qua cũng vừa tỉnh, Diệp Hỏa một bên kiểm tra vết thương của ông một bên thử thăm dò. Cam Qua ngược lại là sáng khoái, thấy sự tình đã bại lộ, cũng không cần rằng gượng chống, cái gì đều khai.

Ngược lại với suy đoán của Diệp Hỏa, Cam Qua mới là con tốt của “Thuyền cứu nạn”.

Với tư cách “con tốt” Cam Qua đã không có gì có thể làm nữa rồi, cho nên thoải mái kể hết mọi chuyện cho Diệp Hỏa, trùng tám chín phần mười với dự đoán của Diệp Hỏa.

Thoạt nhìn “Thuyền cứu nạn” đối với con tốt của mình còn nhân từ kém hơn tưởng tượng của Diệp Hỏa, ngay cả vắc xin phòng bệnh cũng không tiêm cho bọn họ.

Ra khỏi phòng của Cam Qua, đối với Chu Tụng, Diệp Hỏa đã có phỏng đoán đại khái.

Mấy lần cứu mình tại nguy nan, lo lắng sống chết của mình còn hơn lo lắng cho Cam Qua, vẫn luôn tâm niệm niệm đi tìm “Hải yêu”...

Cam Qua là người của “Thuyền cứu nạn”, nói như vậy, nếu như Chu Tụng đã sớm đoán trước sau khi Cam Qua nhìn thấy Scylla sẽ làm khó dễ, mục đích cho mình sủng sảng hôm nay là để cho mình đề phòng Cam Qua mà nói... tất cả liền thông.

Nửa ngày, Diệp Hỏa ngồi ở trước mặt Chu Tụng đột nhiên mở miệng hỏi anh: “Anh là người của ‘Hải yêu’?”

Chu Tụng sững sờ.

Chỉ cái sững sờ này Diệp Hỏa biết hẳn đã đoán đúng.

Chu Tụng mới là người của “Hải yêu”.

Nói như vậy... chẳng lẽ Chu Tụng chính là ‘người gài trong cảnh cục’ mà Diệp Diễm nói lúc trước?

Chu Tụng giống như hạ quyết tâm, cắn môi nói: “Nếu như... nếu như ba Cam còn sống, các anh cũng đừng làm khó dễ ông ấy, ông ấy cũng chỉ là làm chuyện ông ấy nên làm mà thôi...”

“Còn anh, cũng chỉ là làm chuyện anh nên làm” Diệp Hỏa chậm rãi uống trà: “Anh là người của ‘Hải yêu’ gài vào cảnh cục?” Chu Tụng gật đầu. Anh rất muộn mới gia nhập “Hải yêu”, ngay cả lão đại của “Hải yêu” cũng chưa kịp thấy Poseidon đã bị tố giác, đồng thời cũng liền đối diện “Hải yêu”.

Ngụy Trường mật báo vẫn là Chu Tụng cung cấp tin tức cho cấp trên của mình đầu tiên.

Đối với việc Ngụy Trường mật báo Chu Tụng không phải không khiếp sợ. Ngụy Trường là anh em tốt cùng chiến hữu của Chu Tụng tại đội cảnh sát, với tư cách một trong những người sáng lập Poseidon cũng là đối tượng kính ngưỡng của Chu Tụng. Người như vậy mà lại mật báo, Chu Tụng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Mặc dù sau đó đã hiểu ra vì sao Ngụy Trường sẽ vì chỗ ngồi của “Thuyền cứu nạn” mà bán ra những người khác, trên tâm lý cũng là không thể chấp nhận.

Trước khi nguy cơ xác sống bùng nổ Ngụy Trường đến cảnh cục xử lý thủ tục tạm rời chức, Chu Tụng đứng xa xa nhìn cậu.

Ngụy Trường phong nhã hào hoa oai hùng phần chấn của ngày xưa đã không còn thấy.

Người phía trước trong mắt đã không còn ánh sáng, thân hình luôn cao ngất cũng héo rũ, đặc biệt là cánh tay phải của cậu ta... trống không cái gì cũng không còn.

Người xung quanh đều đồn cánh tay phải kia là trong lúc đuổi bắt Diệp Hỏa mà mất: “Đáng tiếc a, còn trẻ như vậy, lại là tay phải.” “Người ta lập công, tiếc gì một cánh tay.” “Lại nói tiếp, thành viên thí nghiệm nhỏ bé như Diệp Hỏa có thể biết được bí mật quốc gia gì, còn có thể tiết lộ ra ngoài?” “Đúng a, còn huy động nhiều người đi bắt như vậy, nghe nói quân đội bên kia...”

Người nọ giống như không nghe thấy, mặt mũi đều là vẻ cô đơn. Cậu trước khi đi nhìn về phía mình, trong mắt đều là thứ gì đó mà Chu Tụng nhìn không hiểu.

Chu Tụng theo Ngụy Trường một đường ra khỏi cảnh cục, người nọ giống như hiểu ý dẫn theo Chu Tụng đến một ngõ cụt bên ngoài cảnh cục.

Thẳng đến phía trước không còn đường để đi, Chu Tụng một phát bắt được cánh tay của Ngụy Trường, kéo cậu ta lại chất vấn: “Cậu vì cái gì lại làm như vậy?”

Tay phải cắm vào khoảng không, Chu Tụng chậm rãi thu tay, rồi lại siết thành quyền nện vào tường, rơi rụng một mảng vôi gạch: “Này mẹ nó lại là chuyện gì?” Anh khẽ quát.

Ngụy Trường cúi đầu, thật lâu, yết hầu nhấp nhô: “Tự tôi đáng đời.”

Chu Tụng không còn gì để nói, lời muốn mắng lại giống như xương cá mắc trong cổ họng.

Đột nhiên nhớ tới cái gì, mắt trừng lớn nhìn về phía Chu Tụng, người trong cục bởi vì mình lập công mà tán dương mình, chỉ có người này tiến lên chất vấn, cậu đương nhiên biết rõ Chu Tụng không phải người của Poseidon, chẳng lẽ...

“Cậu là người của ‘Hải yêu’ đúng không? Tôi biết ngay có thể có người báo tin cho Diệp Hỏa nhất định là trong đội có người của ‘Hải yêu’!” Ngụy Trường dùng tay trái nắm lấy cánh tay Chu Tụng: “Sống sót, nhất định phải sống sót! Bảo vệ tốt Diệp Hỏa, cậu ấy là phản kháng... cuối cùng —— “

“Bíp bíp —— “

Ngụy Trường còn chưa nói xong đã bị một hồi còi cắt đứt, Chu Tụng quay đầu nhìn ra sau, một chiếc xe màu đen đậu ở đầu hẻm.

Từ trên xe bước xuống một người, người nọ mặc bộ đồ màu đen, trên mặt mang kính thấy không rõ mặt.

Ngụy Trường lập tức ra hiệu chó lên tiếng.

Người nọ xuống xe đi về phía bọn họ, bước chân vững vàng.

Ông ta vừa đi vừa hỏi: “Công việc đã hoàn tất?”

“Đã xong.” Ngụy Trường rồi lại rất bình tĩnh, cậu nói xong dùng sức nhéo nhéo tay Chu Tụng liền buông anh ra, đi về phía người tới, không quay đầu nhìn Chu Tụng lấy một cái.

Chu Tụng đi rồi mới mở tay ra, Ngụy Trường trước khi đi lặng lẽ nhét vào tay anh một ống tiêm, bên trong là chất lỏng màu cam.

Đó là lần cuối cùng Chu Tụng nhìn thấy Ngụy Trường.

“Nếu là như vậy anh vì sao không nói gì?!” Diệp Hỏa nghe Chu Tụng nói xong bàn tay đang cầm ly siết thật chặt.

Ngụy Trường... hẳn biết ngay Ngụy Trường không có khả năng...

“Lúc tôi vừa đến... cũng là có chút giận anh...” Chu Tụng nói xong, quay đầu không nhìn Diệp Hỏa.

Chu Tụng tuy rằng chưa từng có qua lại với Diệp Hỏa, lại từ trong miệng người khác nghe được vô số lời đồn về Diệp Hỏa. Lúc trước giả vờ giờ vịt đuổi bắt Poseidon cũng không ít lần bị anh trào phúng sau lưng, thủ đoạn cùng kỹ thuật của người này là bậc nhất, nhưng ích kỷ cay nghiệt, đa nghi lại tự cho mình là đúng.

Vì người này, đáng giá sao?

Chu Tụng nói: “Nhiều người liều mạng bảo vệ anh như vậy, anh rồi lại ở đây an an ổn ổn cùng người yêu qua ngày, ngay cả đi tìm “Hải yêu” cũng không muốn... tôi không hiểu bọn họ hi sinh đều là vì cái gì...”

“Huống hồ lúc tôi vừa gặp anh cũng không biết tình huống nơi này, cũng không dám để lộ. Anh lại nơi nơi đề phòng tôi, tôi nói gì anh tất nhiên sẽ không tin, ngược lại sẽ tăng thêm ngờ vực vô căn cứ của anh đối với tôi.” Chu Tụng cười khổ: “Tôi lấy chuyện về Ngụy Trường thăm dò anh, mỗi lần nhắc tới cậu ấy anh đều là vẻ mặt chán ghét, rồi lại không muốn nghe tôi nói nhiều một câu... Bảo vệ anh? Diệp Hỏa, bảo vệ anh

thật sự đáng giá sao?”

Diệp Hỏa nghe anh nói xong những lời này yên lặng nâng ly, rồi lại phát hiện mình đã uống xong nước trà cuối cùng trong ly.

Diệp Hỏa không trả lời câu hỏi của anh: “Anh là làm sao biết tôi ở đây? Ngụy Trường nói cho anh?”

“Hả?” Chu Tụng không thể hiểu được nhìn Diệp Hỏa: “Tôi vốn không biết anh ở chỗ này a.”

“Cảnh cực cùng chung cư tôi ở cách nhau xa như vậy, anh không thể là vì tìm tiếp tế mới đến siêu thị dưới lầu.”

Chu Tụng cúi đầu nhủ mày: “Tôi không muốn nói...”

“Nói!”

Chu Tụng thấy Diệp Hỏa nổi giận, thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: “Đó là vì Cố Tây An cứ ồn ào muốn ăn bánh bơ nhập khẩu chỗ này chỗ nọ chỗ kia, Nam Ninh nói cậu ấy muốn ăn quả sấy chỗ này chỗ nọ chỗ kia, nghe đến độ tôi đau cả đầu...”

“Tôi nhớ siêu thị dưới lầu là siêu thị bán thực phẩm nhập khẩu gần nhất trong khu vực này, cũng muốn thử chạy xa một chút xem có thể gặp được người hay không, cho nên mới tới. Không nghĩ tới gặp Sở Hạ Lâm.” Chu Tụng nói.

Bị kẻ tham ăn Cố gia nháo đến bầu không khí âm u vừa rồi tản đi không ít. Nhắc đến anh em Cố gia, Chu Tụng nói: “Có phải anh cũng giam bọn họ lại rồi hay không? Hai người bọn họ chính là hai tiểu cảnh sát, cái gì cũng không biết.” Nói xong, Chu Tụng đột nhiên nhớ tới cái gì vội hỏi: “Anh còn chưa nói với tôi Cam Qua thế nào a?”

“Ông ấy không có chuyện gì, nằm bên cạnh.”

Diệp Hỏa nói xong dẫn Chu Tụng đến nhìn Cam Qua, giải thích một phen với hai anh em Cố gia, liền thả bọn họ ra.

Nhìn ba người bọn họ tiến vào căn phòng của mình cùng Sở Hạ Lâm, Diệp Hỏa đứng ngoài hành lang đốt một điếu thuốc. Hắn hít mạnh một hơi, phun ra một vòng khói, lại vội vàng đưa điếu thuốc vào miệng. Hàm răng hắn không tự chủ được cắn cắn mẫu thuốc, thẳng đến khi hai má đau nhức mới nhả ra.

Diệp Hỏa ngẩng đầu...

Mẹ kiếp, Ngụy Trùng ngu ngốc.

Cực kỳ ngu ngốc.

25. Chương 25

Bữa tối của Cam Qua là Chu Tụng cùng Diệp Hỏa đưa qua.

Tình cảm giữa Chu Tụng cùng Cam Qua kỳ thật rất sâu, lại nói Cam Qua vẫn là người thầy dẫn dắt anh lúc anh mới vào cảnh cục. Hai người tuy rằng đều vì chủ của mình, một người trung thành với “Thuyền cứu nạn” một người dốc sức vì “Hải yêu”, nhưng đều làm theo ý mình.

Uy nghiêm của Cam Qua lại khiến Chu Tụng không dám can thiệp vào chuyện ông làm, dưới sự giám sát của anh, Cam Qua cũng không trắng trợn làm ra loại chuyện uy hiếp Diệp Hỏa. Dem so sánh, Cam Qua ngược lại càng không màng tình cảm một chút, lừa gạt Diệp Hỏa phải cẩn thận Chu Tụng, mới nháo đến chuyện như sáng hôm nay.

Chu Tụng kỳ thật cũng không lo lắng Cam Qua sáng nay sẽ làm ra loại chuyện thiêu thân gì. Anh vẫn là rất tín nhiệm năng lực của Diệp Hỏa cùng “Hải yêu”, cho hắn một khẩu súng lại khiến hắn để ý một chút cũng là đủ rồi.

Cam Qua kỳ thật cũng không trung tâm với “Thuyền cứu nạn” như vậy, với tư cách con tốt thì sống chết của mình đã không được đối phương để ý nữa rồi, vốn nghĩ bị xác sống giết chết cũng là chết chấp hành sứ mạng cũng là chết, nhưng hiện tại nhiều lần nhặt về được một mạng, cũng đều là được Diệp Hỏa cứu, ông cũng không cần phải nắm lấy “Hải yêu” không tha.

“Dù sao ba Cam cũng sẽ không làm gì... anh cũng đừng nhốt ông ấy ở đó nữa. Chỗ đó lạnh lẽo lại không có gì, ba Cam cũng không còn trẻ...” Đến tối, Chu Tụng một bên nói một bên bưng đồ ăn từ phòng bếp ra.

“Cứ nhốt ông ấy vài ngày nhìn xem tình huống rồi hắn nói.” Diệp Hỏa nói, từ phản ứng chiều nay của Chu Tụng liền có thể nhìn ra quan hệ của anh và Cam Qua rất tốt, Diệp Hỏa lo lắng Chu Tụng một lúc mềm lòng đến lúc đó phát sinh cái gì cũng không tốt, cũng không dám thả Cam Qua ra sớm. Hắn dừng một chút lại bồi thêm một câu: “Nếu như anh lo lắng ông ấy mà nói, đợi lát nữa chúng ta đưa thêm chăn màn qua đó, phòng kia cũng thật là lạnh.”

Chu Tụng ngược lại không có dị nghị gì, anh hỏi: “VẬY ăn cơm thôi?”

Diệp Hỏa, Sở Hạ Lâm cùng bác sĩ Diệp đã được anh em Cố gia lên lầu cho cá ăn thả ra đứng dậy khỏi ghế, đi về phía bàn ăn.

Anh em Cố gia nghe thấy ăn cơm dĩ nhiên tự giác chủ động ngồi bên chỗ có thịt, bàn ăn bên cạnh còn thừa

lại bốn vị trí.

Diệp Hỏa ngồi xuống trước, hần thuận thế ngồi bên trái Cổ Tây An, tiện tay kéo ra cái ghế bên cạnh cho Sở Hạ Lâm, ai ngờ Sở Hạ Lâm rồi lại đặt mông ngồi ở bên phải Cổ Nam Ninh cạnh Diệp Diễm.

Chu Tụng bưng kim chi đi lên sau cùng lại có chút ngẫn người, ngượng ngùng đứng giữa Sở Hạ Lâm và Diệp Hỏa, ngồi không xong đứng cũng không được.

Sở Hạ Lâm thấy Diệp Diễm chủ động ngồi cách xa vị trí của Diệp Hỏa, sợ anh ta dùng trá, liền đi theo, ngồi bên cạnh để tiện giám sát anh ta, nhưng thật ra cũng không nghĩ nhiều.

Tay Diệp Hỏa vẫn còn trên ghế, hần nhìn Sở Hạ Lâm làm bộ làm tịch mức laocanma* vào bát, lại nhìn Chu Tụng.

(* một thương hiệu gia vị nổi tiếng bên Trung Quốc, các sản phẩm chính có sa tế, tàu xì, dầu ớt.)

Chu Tụng vẫn cầm kim chi đứng ở nơi đó, một bộ dạng của cô vợ nhỏ.

Diệp Hỏa trừng mắt Chu Tụng, tức giận nói: “Ngồi a.”

Chu Tụng khóc không ra nước mắt, mẹ nó ngồi thế nào a.

Sở Hạ Lâm cũng không ngốc lắm, Chu Tụng vừa ngồi xuống cậu đã cảm thấy không đúng, nhưng lúc này đã không còn kịp để đổi vị trí nữa rồi.

Thôi, ngồi ở đây thì ngồi ở đây, vốn dĩ cũng chính là tính toán nhìn Diệp Diễm.

Sở Hạ Lâm thời khắc đề phòng Diệp Diễm. Cậu thấy Diệp Diễm lúc gấp đồ ăn tay áo vẫn luôn lửng lơ ở phía trên đĩa thức ăn, lo lắng anh ta giấu thứ gì trong tay áo, hạ được vào đồ ăn, liền túm lấy tay Diệp Diễm.

“Diệp Tam Hỏa, tay áo này của anh có phải là quá dài hay không?” Cậu nói xong liền giúp Diệp Diễm xắn tay áo lên, nhìn vào mắt Diệp Diễm ra hiệu anh không nên hành động thiếu suy nghĩ, cậu tận lực nói: “Nếu dính vào nước canh sẽ không tốt.”

“A... cảm ơn a.” Bản thân Diệp Diễm cũng không nghĩ tới chuyện hạ được, vẻ mặt chẳng hiểu ra sao, anh thu tay lại nói: “Để tự tôi...”

“Không sao, tôi giúp anh.” Sở Hạ Lâm sợ anh ta giấu được đi, lúc giúp Diệp Diễm xắn áo lên lại dọc theo trong tay áo sờ soạng một vòng, cực kỳ cẩn thận.

Chu Tụng cùng anh em Cổ gia nhìn thấy một màn này lập tức ngây ngốc, ba người giống như chồn đất*, vươn cổ nhìn Sở Hạ Lâm cùng Diệp Diễm lại nhìn về phía Diệp Hỏa.

(* chồn Meerkat.)

Diệp Hỏa không để ý, cúi đầu ăn cơm.

Chu Tụng chột chột Diệp Hỏa, làm khẩu hình hỏi thăm: “Còn chưa làm hòa?”

Diệp Hỏa từ chiều đã bắt đầu nhen một hơi không có chỗ rải, Chu Tụng đây quả thật là hấp tấp đâm vào họng súng, Diệp Hỏa gấp một miếng kim chi to nhét vào trong bát Chu Tụng, nói nhỏ: “Ăn còn không ngăn được miệng của anh!”

Sở Hạ Lâm tuy nói cách Diệp Hỏa không xa, nhưng tốt xấu chính giữa là Chu Tụng, Diệp Hỏa nói cái gì cậu cũng không nghe thấy, chỉ thấy Diệp Hỏa gấp đồ ăn cho Chu Tụng.

Sở đại hiệp thầm mắng một tiếng mỉa, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Hỏa lại nhìn về phía anh em Cổ gia, biểu tình trên mặt rõ ràng đang hỏi: Hai người này mẹ nó đang chơi trò gì vậy?

Anh em Cổ gia còn chưa hết bàng hoàng chuyện mới rồi, lúc này lại bỏ thêm một cái, hoàn toàn bỏ mình.

Tuy nói trong lòng Cổ Tây An cùng Cổ Nam Ninh chỉ có ăn, nhưng người ngốc cũng biết Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm mỗi ngày ngủ chung một phòng khẳng định không phải phòng ở nhỏ, càng đừng nói bọn họ lúc trước mượn dùng phòng tắm của hai người không cần thận nhìn thấy dầu bôi trơn.

Cho dù Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm không nói thẳng, nhưng từ bên trong hành vi hàng ngày của hai người cũng có thể nhìn ra quan hệ của hai người này là người yêu, miễn cảm như Chu Tụng, ngay từ đầu nhìn thấy hai người liền phát hiện rồi,

Cho dù không có người chọc phá, nhưng tất cả mọi người đều chấp nhận mối quan hệ người yêu giữa Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm.

Lúc này lại chạy đến một Diệp Diễm, Sở Hạ Lâm lại ‘xum xoe’ anh ta như vậy, là có ý gì?

“Diệp Hỏa”, Chu Tụng cao giọng nhắc nhở Diệp Hỏa, ý đồ đánh vỡ lúng túng: “Anh còn chưa giới thiệu, này là vị nào a?”

Sau khi Chu Tụng được thả ra liền đi thẳng vào phòng bếp nấu cơm, còn chưa chính thức bắt chuyện với Diệp Diễm cũng vừa được anh em Cổ gia thả ra.

“Diệp Diễm, chú nhỏ của tôi, cũng là thủ lĩnh của ‘Hải yêu.’” Diệp Hỏa không mấy vui vẻ giới thiệu hai người với nhau, hẳn lại chỉ chỉ Chu Tụng nói: “Chu Tụng Chu cảnh sát, cảnh sát hình sự tổ trọng án, người mấy chú gài vào cảnh cục...” Hắn nói xong đột nhiên nhớ tới cái gì, nheo mắt nhìn về phía Diệp Diễm: “Anh ta là người các chú gài vào cảnh cục... hai người hẳn là phải quen biết đi?”

“Anh ta ——” Diệp Diễm đang nghĩ phải tiếp lời này như thế nào, Sở Hạ Lâm nắm lấy cơ hội nóng lòng chọc thủng anh, vội làm bộ hỏi: “Hả? Anh không biết anh ta sao?”

Cậu nhìn chòng chọc Diệp Diễm, chậm rãi nói những lời này, nhấn mạnh từng câu từng chữ, ôn nhu đến cực kỳ, người nghe được đều nổi da gà đầy người.

Lông mày Diệp Hỏa đều có thể vặn chảy ra nước.

Chu Tụng vội hòa giải: “Ai ôi!!, đây là lãnh đạo a, thất kính thất kính.” Anh cầm bát đứng dậy, thương lượng với Sở Hạ Lâm: “Tiểu Sở cậu xem hai ta đổi chỗ thế nào? Tôi còn chưa thấy qua lãnh đạo của chúng tôi đâu, hôm nay có thể xem là gặp người thật rồi, nhưng phải tâm sự với anh ấy một trận.”

Sở Hạ Lâm do dự một chút vẫn là ngồi xuống vị trí của Chu Tụng, cậu cầm bát mình qua, ánh mắt lại không hề rời đi Diệp Diễm, sợ anh ta làm ra hành động gì gây bất lợi với mọi người.

Diệp Diễm cũng nhìn ra Sở Hạ Lâm quan sát mình, hiện tại bị người tách ra, thậm chí thấy buồn cười, nhìn Sở Hạ Lâm bày ra một nụ cười ý tứ sâu xa.

Chu Tụng mắt thấy này cũng không ổn, vội vàng giữ chặt Diệp Diễm nói chuyện phiếm, ý đồ hấp dẫn chú ý của Diệp Diễm.

Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm tuy rằng đã ngồi ở đây mắt lại cứ dán chặt vào trên người Diệp Diễm, ngọn lửa trong lòng dần dần bốc lên.

Đạch, người này chiều nay vừa tới hai người liền vừa kéo vừa ôm, Sở Hạ Lâm còn đỏ mặt nhìn Diệp Diễm, vừa rồi hẳn cũng rời đi một buổi trưa, hiện tại quan hệ vậy mà tốt thành như thế?!

Đùa gì vậy?!

Diệp Hỏa cảm thấy tức giận, động tác trên tay cũng không ôn nhu chút nào, nhưng vẫn là nhẹ nhàng nắm cầm Sở Hạ Lâm quay mặt của cậu lại: “Ăn cơm”. Hắn thấp giọng.

Sở Hạ Lâm vốn cũng đang giận Diệp Hỏa, luôn mồm nói không có nửa xu quan hệ với Chu Tụng, hai người kia ngày người cả một buổi trưa hiện tại còn gấp đồ ăn thì tính là chuyện gì a?!

Hơn nữa không phải là hẳn không biết mình thích ăn cay, nói thế nào cũng có thể gấp đồ ăn cho mình đi?

Sở Hạ Lâm muốn bảo Diệp Hỏa gấp đồ ăn gì gì đó cho mình, lại cảm thấy như vậy mất mặt, lòng ghen một hơi, không nói một lời, chỉ lo và cơm trong bát.

Cậu hôm nay vốn dĩ vừa giận lại vừa ủy khuất, mẹ kiếp tổ chức bản thân phí hết tâm huyết dựng nên bị người đoạt mất không nói, hiện tại còn bị đối phương uy hiếp, còn không thể nói một lời. Diệp Hỏa vốn sống chết cũng không nguyện đi thảo phạt “Thuyền cứu nạn” nghe được cái tên Ngụy Trường giống như được tiêm máu gà hận không thể lập tức phi thẳng đến Thái Bình Dương. Hai người kia vẫn luôn vô cùng ái muội, Diệp Hỏa còn nói cái gì mà “Bạn làm cảnh sát”, “Bạn trai cũ làm cảnh sát” còn không kém nhiều lắm đi? Còn có chính là vừa rồi... này mẹ nó... Sở Hạ Lâm nuốt xuống một muỗng laocanma, sắc đến ho khan.

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm bị sắc, một bên lạnh mặt vỗ lưng cậu, một bên rót nước cho cậu.

Sở Hạ Lâm lúc này mới thuận khí được một chút.

Ai ngờ hỏa vừa xuống, Diệp Hỏa liền nói chuyện, vẻ mặt hưng phấn nói với Diệp Diễm Ngụy Trường không phải phản đồ, cậu ấy nhất định là bị người uy hiếp hoặc là hãm hại, mật báo chỉ là qua mặt bla bla, tóm lại ý nghĩa chính là: Chúng ta phải đi cứu Ngụy Trường.

Sở Hạ Lâm hận không thể chôn đầu vào bát cơm.

Cơm đã ăn xong Chu Tụng liền vội vàng kéo Diệp Diễm rời đi căn phòng của Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm: “Nào nào nào, lãnh đạo, hôm nay anh ngủ cùng tôi, hai ta tâm sự.”

Diệp Diễm nhìn Chu Tụng bắt đầu từ lúc ăn cơm vẫn luôn quần quýt lấy anh, cảm thấy tiểu tử này có chút thú vị, khóe miệng nhếch lên: “Được, hôm nay ngủ với cậu.”

Anh em Cố gia một mỗi một ngày cũng trở về phòng mình nghỉ ngơi, Cố Nam Ninh muộn chút nữa lại phải đi trực ca, trong phòng liền chỉ còn Diệp Hỏa cùng Sở Hạ Lâm.

Hai người đều có buồn bực trong lòng, sớm tắt đèn nằm trên giường mở to mắt nhìn chằm chằm trần nhà.

Sở Hạ Lâm có chút lo lắng Chu Tụng ở một mình với Diệp Diễm, trước khi ngủ muốn xác định một chút, liền ngồi dậy xuống giường, kết quả một chân vừa chạm đất liền bị Diệp Hỏa kéo lại tay trái cậu.

“Em đi đâu?” Trong bóng tối, giọng nói trầm thấp của Diệp Hỏa từ sau lưng truyền đến.

Sở Hạ Lâm giãy giụa tay trái nói: “Em đi xem Diệp Diễm bên kia có còn thiếu —— “

“Không cho đi.”

Sở Hạ Lâm còn chưa nói hết đã bị Diệp Hỏa kéo lại.

“Em đi xem một chút liền quay lại...” Sở Hạ Lâm nén giận giật tay ra, đứng dậy liền muốn đi,

“Anh nói không cho đi”. Diệp Hỏa nhấn mạnh.

“Vì cái gì?!” Sở Hạ Lâm nhướn mày nói, cậu vốn đang bực mình, giọng điệu lúc này dĩ nhiên cũng không tốt là bao.

Diệp Hỏa thấy Sở Hạ Lâm luôn luôn nhu thuận lúc này lại đang trừng mắt nhìn mình, nhất thời có chút không biết làm sao, chỉ là gắt gao nhìn cậu.

“Anh không nói em đi ——” Sở Hạ Lâm thấy Diệp Hỏa hồi lâu không mở miệng, giãy giụa muốn xuống giường, cậu vốn khỏe hơn Diệp Hỏa, lúc này mặc dù tâm tình không tốt nhưng cũng không dám ra sức, sợ làm thương Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa thấy cậu cứ khăng khăng phải đi thật sự không biết nói gì cho phải, đành phải lặp lại: “Anh nói không cho đi chính là không cho đi!”

“Anh nói rất nhiều.” Sở Hạ Lâm bị Diệp Hỏa đè dưới thân, cậu nói: “Anh còn nói không đi tìm ‘Thuyền cứu nạn’, hiện tại không phải là so với ai khác càng hăng say hơn.”

“Này không giống —— “

“Có cái gì không giống?!” Lửa giận vốn nhen thật lâu của Sở Hạ Lâm rốt cuộc bùng nổ: “Dù sao cái gì cũng là anh nói, cái gì cũng là do anh quyết định.”

“Cái gì cũng là do anh quyết định?! Anh không nghe ý kiến của em sao?” Diệp Hỏa cũng nổi giận: “Em nói đi tìm ‘Hải yêu’, không phải anh cũng đi tìm rồi sao? Hiện tại Diệp Diễm đến em rất mừng đúng không?”

“Đúng vậy! Em rất vui, vui vẻ cực kỳ!” Sở Hạ Lâm giận đến độ cố tình nói lời trái lương tâm: “Em nói với anh Diệp Diễm mặc cảnh phục để nhìn vô cùng —— “

Diệp Hỏa nắm cằm Sở Hạ Lâm hôn xuống môi cậu, Sở Hạ Lâm lập tức không nói được chữ nào nữa.

Sở Hạ Lâm đưa tay đẩy vai Diệp Hỏa, hai tay lại bị Diệp Hỏa đè ở trên đầu, cậu lại nâng chân dùng đầu gối chặn lại bụng dưới của Diệp Hỏa, thoáng cái đã bị Diệp Hỏa đè xuống.

Kỹ thuật hôn của Diệp Hỏa vô cùng tốt, không lâu sau Sở Hạ Lâm liền bị hôn đến không còn khí lực, từ bỏ giãy giụa vờn vẹo ở dưới người Diệp Hỏa, ngực phập phồng thở hổn hển.

Diệp Hỏa một bên hôn cậu một bên sờ loạn, Sở Hạ Lâm lúc ngủ mặc quần đùi rộng thùng thình, ống quần rất lớn, từ ống quần luồn vào liền có thể sờ đến cái mông tròn trịa rắn chắc của Sở Hạ Lâm.

Diệp Hỏa dùng sức nhéo nhéo, người dưới thân quả nhiên khê rên một tiếng ôm lấy vai hắn.

“Em cũng không muốn làm.” Sở Hạ Lâm cảm hận nhìn Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa nương theo ánh trăng đánh giá Sở Hạ Lâm phía dưới, hai tay của tiểu hài nhi nắm chặt vai hắn, một chân dài vòng qua eo mình. Gò má Sở Hạ Lâm ửng hồng, bờ môi hồng nhuận hơi hé, tất cả khí nóng thổi ra đều phun vào ngực Diệp Hỏa, mà ánh mắt cậu tự cho là hung ác kia hiện tại chính là đang long lanh nhìn Diệp Hỏa.

“Hừ.” Diệp Hỏa khinh thường cười nhạo một tiếng, lòng thầm nói bộ dạng này của em, không muốn làm mới là chuyện lạ.

“Anh ‘hừ’ là có ý gì... a...” Sở Hạ Lâm vội vàng thanh minh cho bản thân, cố tình tay của Diệp Hỏa lại vò loạn mông cùng ngực cậu, cả người cậu mềm thành một bãi nước, ngay cả khí lực muốn dậy cũng không có.

Diệp Hỏa nhếch miệng cười: “Bằng em? còn có thể có thời điểm không muốn làm?”

Mặc dù biết đó là tác dụng phụ của vắc xin phòng bệnh, Diệp Hỏa vẫn là nhịn không được muốn đùa giỡn Sở Hạ Lâm.

Diệp Hỏa dùng lưỡi liếm hôn cổ của Sở Hạ Lâm, hơi ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt đơn thuần của người kia hiện ra biểu tình vô cùng gọi cảm.

Sở Hạ Lâm cảm nhận ánh mắt Diệp Hỏa nỗ lực duy trì một chút tỉnh táo cuối cùng, hôm nay cậu nhưng không muốn đầu hàng nhanh như vậy, vì vậy mạnh miệng nói: “Em chính là không muốn làm... em phải đi tìm Diệp...”

Diệp Hỏa híp mắt, ánh nhìn nguy hiểm.

Sở Hạ Lâm bị hắn nhìn đến run rẩy, nuốt xuống những chữ còn lại.

Ngón tay Diệp Hỏa dọc theo ngực của Sở Hạ Lâm một đường trượt thẳng đến phía dưới của Sở Hạ Lâm, hắn cầm chặt tiểu Sở, Sở Hạ Lâm bị kích thích đến rên rỉ một tiếng.

Hắn chậm rãi xoa nắn dương vật nửa cứng không mềm của Sở Hạ Lâm hỏi: “Em cứ thế này đi tìm Diệp Diễm?”

Sở Hạ Lâm hít sâu một hơi, không dám lên tiếng.

“Diệp Diễm tốt tính hơn anh, đúng không?” Diệp Hỏa hỏi.

“A... ư...”

Đầu lưỡi Diệp Hỏa đảo quanh đầu vú ở trước ngực Sở Hạ Lâm, lại nói: “Diệp Diễm thích cười hơn anh, đúng không?” Hắn nói xong dùng răng cắn cắn đầu vú Sở Hạ Lâm.

“A...” Sở Hạ Lâm nhỏ giọng nức nở, lui về đầu giường.

Diệp Hỏa càng cười đến nguy hiểm, hắn nói: “Diệp Diễm còn mặc cảnh phục... đúng không?”

Sở Hạ Lâm không thể lui được nữa, tựa ở đầu giường nhìn Diệp Hỏa lần tới, dương vật của mình còn ở trong tay người nọ.

“Chú ấy còn tốt hơn anh ở chỗ nào?” Diệp Hỏa trầm giọng, lại hỏi: “Em vì sao cứ phải khẳng định đi tìm chú ấy?”

26. Chương 26

Sở Hạ Lâm nằm mơ cũng không tưởng tượng được tâm cao khí ngạo như Diệp Hỏa sẽ khẩu giao cho cậu.

Cậu đã vô số lần mộng xuân về Diệp Hỏa không giả, nhưng Diệp Hỏa khẩu giao cho cậu là Sở Hạ Lâm nghĩ cũng không dám nghĩ, ngay cả trong mộng xuân cũng cẩn thận không dám mơ tới.

Mà lúc này người kia đang nằm sấp giữa hai chân mình, môi mỏng xinh đẹp đang phun ra nuốt vào dương vật của mình, Sở Hạ Lâm nắm bàn tay đang đè trên ngực mình của Diệp Hỏa, cảm thấy đầu óc đều sắp nổ tung.

Thời điểm Diệp Hỏa vẻ mặt hung ác kéo quần mình xuống Sở Hạ Lâm còn tưởng rằng nửa người dưới cùng nửa đời sau của mình hôm nay liền phải lãnh đủ. Theo như tính tình kia của Diệp Hỏa, nếu tức giận liền không nửa lời giải thích liền đâm vào, thời điểm này mẹ nó biết đi chỗ nào tìm bệnh viện a...

Ai biết Diệp Hỏa xoa hai cái liền ngâm tiểu Sở vào...

Sở Hạ Lâm có chút chịu không nổi cắn ngón tay mình, mắt không nhúc nhích nhìn chằm chằm Diệp Hỏa.

Diệp Hỏa cảm nhận được tầm mắt của cậu, sốt ruột ngẩng đầu nhìn cậu: “Như thế nào? Không thoải mái?”

“Không... không phải...” Sở Hạ Lâm vội vàng lắc đầu.

“Vậy em nhìn cái rắm.” Diệp Hỏa quơ cái gối ném vào mặt Sở Hạ Lâm: “Không cho phép nhìn.”

Sở Hạ Lâm cắn gối, lòng thầm nói anh hôm nay không cho phép hơi bị nhiều a...

Nhưng lúc này Sở Hạ Lâm cũng không dám nói gì, cậu hiện tại giống như đang trên thiên đường, người mình thích nhất... người chán ghét tiếp xúc thân thể lại không ham thích làm tình... đang dùng lưỡi...

“A...” Cậu thoải mái đến khóe mắt ướt át, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà, thở dốc từng ngụm.

Trời ơi... Sở Hạ Lâm cảm thấy hiện tại có chết đi cũng đáng giá.

Nghĩ như vậy phía dưới của Sở Hạ Lâm chợt căng như —

Dương vật lại được người nọ đè lại.

Diệp Hỏa nhổ dương vật Sở Hạ Lâm ra xoa nắn, lực tay cùng vị trí xoa nắn của hắn đều vừa đúng, khiến cho đối phương vừa không cảm thấy đau lại không thể bắn ra.

Hắn một tay cầm dương vật của Sở Hạ Lâm, một tay diễm tĩnh lấy giấy trên tủ đầu giường ra lau miệng, cười cười hỏi Sở Hạ Lâm: “Anh hầu hạ em như vậy được không?” Sở Hạ Lâm lúc này suy nghĩ muốn chết cũng có rồi, cậu biết ngay sẽ không có chuyện tiện nghi thể này, Diệp Hỏa đang chờ cậu a.

“Được... được...” Sở Hạ Lâm nắm chặt ga giường, nước mắt sinh lý tràn ra: “Diệp Hỏa.... a...”

“Lúc này biết được gọi anh sao?” Diệp Hỏa ấn xuống một dấu hôn trên cổ Sở Hạ Lâm: “Gọi thêm hai tiếng nữa.”

“Diệp Hỏa... a... ư... Diệp Hỏa...” Sở Hạ Lâm lấy lòng hôn hôn Diệp Hỏa, ôm vai Diệp Hỏa liền dán đến.

“Anh thế nào?” Diệp Hỏa hỏi, ngón cái nhẹ nhàng ma sát quy đầu của Sở Hạ Lâm.

“Tốt...a a tốt...” Giọng Sở Hạ Lâm đều mang theo nước nử.

Diệp Hỏa không buông tha: “Được chỗ nào?”

“Đầu óc... tốt... ô ô...”

“Còn gì nữa không?” Diệp Hỏa một tay mò xuống xoa nắn mông thịt của Sở Hạ Lâm.

“Thông minh... a ——!”

Diệp Hỏa phát một cái vào mông Sở Hạ Lâm: “Hai cái này mẹ nó khác gì nhau?” Hấn mắng: “Cái khác!”

Sở Hạ Lâm lúc này nào còn đầu óc để nghĩ mấy thứ này a, cậu vòng một chân qua eo Diệp Hỏa cọ cọ, nói: “Anh... khuôn mặt đẹp...”

“Còn gì nữa không?”

“A...a...a...”

Diệp Hỏa lại cho mông Sở Hạ Lâm một bàn tay, đêch.

“Anh ở trong lòng em chỉ có như vậy? Em thích anh sáu năm là thích những cái này?” Hấn cả giận, đầu óc luôn linh hoạt hiện tại cũng xoay không nổi: “Tiểu tử em ngay từ đầu thích chính là Diệp Diễm đi? Chính là chú ấy rồi đi em mới tìm tới anh đây, cho nên chú ấy trở về em mới hôn hử* như vậy sao? Tướng mạo của hai bọn anh cũng không khác nhau lắm, chú ấy cũng thật thông minh, em ...”

(* thí điên.)

“Anh....!” Sở Hạ Lâm cũng không đoán hoài tới khó chịu, khó chịu trên thân thể lúc này sao so được với trong lòng? Cậu đau khổ thích người trước mắt này hơn sáu năm, chỉ là thấy hấn cũng không dám gọi, lại vì hấn làm cái này cái kia, hiện tại người này nói với cậu cậu thích chính là người khác?! Bản thân cậu như thế nào không biết?!

Cậu kéo cổ áo Diệp Hỏa mắng: “Ông đây cũng không biết thích anh ở chỗ nào?!” Cậu giận đến trở mình đè ngược Diệp Hỏa xuống dưới: “Em cũng không phải là vì anh có chỗ tốt mới thích anh! Anh xấu tính miệng lại độc, nhưng em chỉ thấy anh chỗ nào cũng tốt, chỗ nào em cũng thích! Tính sao hả?! Có tội sao?! Phạm pháp sao?! Chỉ vì không trả lời được anh liền khi dễ em như vậy sao?!”

Diệp Hỏa sững sốt.

“Có bản lĩnh anh nói thử xem!” Sở Hạ Lâm cười trên người Diệp Hỏa: “Con mẹ nó anh vừa quen em nửa năm liền cùng một chỗ với em, anh thích em cái gì?! Anh quen Ngụy Trường cũng sắp được hai mươi năm

rời đi? Nói từ bỏ liền từ bỏ?” Cậu nói xong lại cười tự giễu: “Quả nhiên anh căn bản không hề thích em, không như vậy sẽ không vì Chu Tụng vừa đến anh liền...”

“Em nói bậy bạ gì đó? Thích còn có thể dựa vào thời gian sao?” Diệp Hỏa cau mày nhìn Sở Hạ Lâm: “Cái gì mà từ bỏ? Anh từ bỏ Ngụy Trường cái gì? Cậu ấy chính là bạn anh ——” “Bạn —— trai cũ chứ?” Sở Hạ Lâm tức giận nói.

“Trong đầu em nghĩ lung tung rồi loạn cái gì thế?!” Diệp Hỏa đánh một cái vào đầu Sở Hạ Lâm: “Con mẹ nó bạn trai cũ chỗ nào?” “Không có khả năng a...” Sở Hạ Lâm bị đánh cho đầu óc choáng váng, lẩm bẩm: “Anh làm giỏi như vậy...”

Diệp Hỏa lườm Sở Hạ Lâm: “Anh cái gì mà không giỏi?”

Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa, người này quả thật... ngay cả trò chơi còn chưa đánh được vài ván đã lập tức thành thạo...

Chẳng lẽ nói... mắt Sở Hạ Lâm phát sáng.

“Câm miệng!” Diệp Hỏa biết rõ Sở Hạ Lâm muốn nói cái gì, vội vàng ngăn cậu lại.

“Vậy... vậy Chu Tụng kia... anh hôm nay gấp đồ ăn cho anh ta...”

“Chu mẹ nó Tụng cái gì.” Diệp Hỏa ngửa đầu nhìn Sở Hạ Lâm: “Chuyện Chu Tụng chúng ta đã nói bao nhiêu lần rồi? Em cảm thấy tính cách của anh nếu thật sự thích anh ta mà nói cần gì phải lừa em?”

Hắn lại kéo Sở Hạ Lâm xuống dưới, tay lần nữa xoa tiểu Sở: “Em hôm nay ở trên giường của anh nhắc đến tên người đàn ông khác thành nghiện rồi phải không?!”

Sở Hạ Lâm run rẩy, không được bao lâu đã xụi lơ trong tay Diệp Hỏa không nói được câu nào chỉ còn lại tiếng thở dốc. Diệp Hỏa nhanh chóng lên xuống tiểu Sở, trong chốc lát Sở Hạ Lâm cũng chỉ còn không ngừng réo gọi “Diệp Hỏa” “Diệp Hỏa”.

“Trên giường của anh chỉ có thể gọi tên anh, biết chưa?” Diệp Hỏa nhìn Sở Hạ Lâm, bàn tay đang môn trớn ngực cậu bỗng nhéo một cái.

“A...a..a..” Đầu óc Sở Hạ Lâm lập tức trống rỗng, dưới cái nhìn chăm chú của Diệp Hỏa còn chưa kịp phản ứng đã bắn ra.

Sau khi lên đỉnh Sở Hạ Lâm mờ mịt nhìn Diệp Hỏa, theo thói quen muốn kéo hắn đến hôn môi, rồi lại nhìn thấy người nọ đang dùng một góc ga giường lau mắt kính, chẳng lẽ vừa rồi...

A... mặc dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng Sở Hạ Lâm chỉ cần vừa tưởng tượng tới bộ dạng Diệp Hỏa luôn luôn tỉnh táo biết kiềm chế trên mắt kính dính từng vệt dịch trắng, thân thể liền nóng lên, gần như muốn phun máu mũi.

Diệp Hỏa lau sạch mắt kính nhú mày nhìn về phía Sở Hạ Lâm, hỏi: “Thoải mái không?”

Sở Hạ Lâm mê mang gật gật đầu.

Diệp Hỏa lại đeo kính lên, nhếch miệng cười nhẹ một tiếng liền nhào tới Sở Hạ Lâm: “Hiện tại rồi lại đến phiên anh thoải mái a!” Hấn hung tợn nói: “Tiểu tử chết tiệt em, cũng lâu quá a?”

(*Đây là ý bảo lâu bắn ak.)

Sở Hạ Lâm nhìn Diệp Hỏa nằm sấp trên người mình, có chút chột dạ chớp chớp mắt: “Nếu không... em cũng liếm liếm cho anh?”

Diệp Hỏa không để ý cậu, kéo cằm Sở Hạ Lâm qua cho cậu một nụ hôn sâu: “Mới vừa rồi nói không muốn làm là ai a? Kết quả bắn ra còn sớm hơn ai, hửm?”

Sở Hạ Lâm tuy rằng vừa bắn xong, nhưng hậu huyết đã quen được Diệp Hỏa làm rồi lại trống rỗng muốn mệnh, đặc biệt là khi nghe đến âm cuối “Hửm” kia của Diệp Hỏa, thời gian hiền giả* của Sở Hạ Lâm cũng không kéo dài được lâu đã một lần nữa nhào tới, cậu ôm lấy vai Diệp Hỏa vịn vịn liền cọ cọ về phía người hấn.

(*Nguyên văn hiền giả thời gian chỉ não bộ sau khi làm một việc j đó sinh ra cảm giác trống rỗng, thường để chỉ nam giới sau khi xxoo, bởi vì sau khi làm xong toàn bộ tinh thần lẫn thể xác đều buông lỏng, vô dục vô cầu, tư tưởng đạt tới một loại cảm giác vô ngã, tâm trạng lúc này cũng biến thành yên tĩnh bình lặng, giống như hiền giả thánh nhân. Mị k biết lấy từ j cho nó sát nghĩa nữa.)

Diệp Hỏa thấy cậu như vậy hài lòng không ít, hấn cắn cắn vành tai Sở Hạ Lâm, khẽ hỏi: “Không vội xuống giường?”

“A đúng...” Sở Hạ Lâm lập tức phản ứng lại, đứng dậy muốn xuống giường, bị Diệp Hỏa kéo một cái lại lăn về giường.

“Đúng ông nội em!” Diệp Hỏa phát mộng Sở Hạ Lâm, vừa khiến cho thoải mái liền muốn bỏ chạy?!

Hấn mò lên eo Sở Hạ Lâm, ngón trở quẹt thứ cậu vừa bắn ra đâm vào huyết sau của cậu.

“Em đêch...” Sở Hạ Lâm run lên, huyết sau kẹp chặt.

Huyết sau chưa được mở rộng mặc dù chặt nhưng cũng không quá khô, ngón tay Diệp Hỏa khuấy động bên trong liền có thể di chuyển dễ dàng.

Hắn dễ dàng tìm được điểm mẫn cảm của Sở Hạ Lâm, không nhẹ không nặng ấn vào: “Diệp Diễm có Chu Tụng lo rồi, em quản làm gì?”

Sở Hạ Lâm được hắn làm thoải mái đến cong eo, đại não vừa tỉnh táo lại bắt đầu mơ hồ, cũng đúng... hiện tại Diệp Diễm cùng một chỗ với Chu Tụng, dù thế nào Chu Tụng cũng là cảnh sát, Diệp Diễm chỉ có một mình, hơn nữa bên ngoài còn có Cố Nam Ninh, quả thật không cần phải đi kiểm tra Diệp Diễm...

Phát giác được Sở Hạ Lâm không chuyên tâm, Diệp Hỏa ấn người đến, ghé vào tai cậu nói: “Bị anh làm còn có thể phân tâm, xem ra chỉ một ngón tay mà nói đối với em vẫn chưa đủ thoải mái a.”

Hắn vừa nói vừa cảm thêm một ngón tay vào, chỗ bị ấn kia nhanh chóng run rẩy ——

“A ——” Sở Hạ Lâm nhỏ giọng thét lên, chôn mặt vào gối đầu: “Diệp Hỏa... Diệp Hỏa... ô...”

Đối với chuyện Diệp Diễm, giác quan của Sở Hạ Lâm lại càng thêm mẫn cảm, cậu co rút huyết sau hút chặt ngón tay của Diệp Hỏa, eo berti thoải mái mà run rẩy. Cậu quay đầu nhìn Diệp Hỏa, bị người kia hôn lấy.

Tư thế này kỳ thật không tiện hôn môi, đầu lưỡi Diệp Hỏa quán lấy Sở Hạ Lâm, hung hăng hút một cái.

“A... ——” Đầu lưỡi Sở Hạ Lâm bị hút đến run lên, ngay cả não tủy cũng giống như bị hút đi, đợi đến khi được buông ra, đầu lưỡi vẫn còn run run với ra ngoài, một bộ dạng hồng nhuận ướt át vừa mới được yêu thương qua.

Cậu hiện tại quả thật là được yêu thương qua, nhưng đúng như Diệp Hỏa nói, chỉ là ngón tay đối với cậu mà nói hiển nhiên chưa đủ. Sở Hạ Lâm không tự chủ lắc lắc mông, huyết sau phun ra nuốt vào ngón tay Diệp Hỏa, ý đồ nuốt ngón tay hắn vào sâu hơn một chút.

Diệp Hỏa cười nhạo một tiếng hỏi cậu: “Em làm gì vậy?”

Sở Hạ Lâm bị hắn khi dễ đến sắp khóc, cậu nức nở nói: “Anh... anh mau vào a...” “Không phải là em không muốn sao?” Diệp Hỏa hỏi, ngón tay phối hợp với động tác của Sở Hạ Lâm ở trong huyết sau của cậu một ra một vào.

“Muốn... muốn làm...” Sở Hạ Lâm nhìn về phía Diệp Hỏa, khê nói: “Muốn bị anh đâm...”

Diệp Hỏa híp mắt, Sở Hạ Lâm hiện tại nói mấy lời thô tục thế nhưng càng ngày càng giỏi, trên giường cũng càng ngày càng lãng càng ngày càng có phong tình. Cũng không biết là do bản thân dạy dỗ tốt hay là do tiểu tử này thiên phú dị bẩm, này nếu như rơi vào tay người khác...

Hắn nảo bỏ một phen, càng nghĩ càng giận, ngón tay lại ác ý ngoáy một cái trong cơ thể Sở Hạ Lâm, Sở Hạ Lâm nhanh chóng nhũn eo: “Diệp Hỏa...”

Cậu thấy Diệp Hỏa không có động tĩnh cũng không biết làm gì cho phải, nhớ tới chuyện tối hôm qua, cậu xấu hổ lại vùi đầu vào trong gối, nhỏ giọng dụ dỗ Diệp Hỏa: “Lão công... làm em a...”

Diệp Hỏa sững sờ, rút ngón tay trong cơ thể Sở Hạ Lâm ra, cắn cắn tai cậu hỏi: “Lão công của em là ai?”

“Là anh... a...” Sở Hạ Lâm khó chịu run rẩy, huyết sau của cậu lúc đóng lúc mở, còn hiện ra ánh nước sáng bóng: “Là anh... là Diệp Hỏa... a... ư...” Cậu lúc này đã bất chấp xấu hổ, cậu quay đầu nhìn Diệp Hỏa nói: “Nhanh đâm em, van anh... thật khó chịu...”

Diệp Hỏa cảm thấy mỹ mãn, đỡ dương vật ở huyết sau của Sở Hạ Lâm, trầm giọng: “Tự mình làm.”

“A a...” Sở Hạ Lâm cọ về phía sau, dùng lỗ nhỏ của mình nuốt vào dương vật của Diệp Hỏa từng chút từng chút một.

Diệp Hỏa nhìn một màn này ánh mắt đều đỏ lên, thời điểm Sở Hạ Lâm sắp nuốt hết dương vật của mình liền đỡ eo của cậu đâm thẳng vào.

“A ——” Sở Hạ Lâm kêu ra tiếng, còn chưa kịp thích ứng Diệp Hỏa đã bắt đầu chuyển động.

Bình thường Diệp Hỏa đều chậm rãi dút vào vài cái chờ Sở Hạ Lâm quen dần, lần này thái độ rồi lại khác thường một cái liền vọt thẳng vào, đâm Sở Hạ Lâm đến độ ngay cả hô hấp đều rối loạn.

“Diệp Hỏa Diệp Hỏa... chậm... chậm một chút... a a...”

“Chậm em có thể thoải mái sao?” Diệp Hỏa đâm về phía tuyến tiền liệt của Sở Hạ Lâm, lại hỏi: “Làm thế này em có khó chịu sao?”

“Thoải mái... thoải mái...” Khuỷu tay Sở Hạ Lâm chống trên gối, đầu đang gục lại nhanh chóng ngẩng lên, đôi môi hơi nhếch thở hổn hển.

“Ai đang làm em?”

“Lão công... a... ư... Diệp Hỏa... lão công...”

Diệp Hỏa cười vuốt tóc Sở Hạ Lâm: “Anh chính là muốn làm em cho đến khi trong đầu em chỉ còn có thể nghĩ đến anh.”

Sở Hạ Lâm nghe thấy những lời này lại là giật mình.

Lúc ân ái Diệp Hỏa nói càng ngày càng nhiều, hôm nay lại càng đặc biệt nhiều, mỗi câu nói ra đều khiến Sở Hạ Lâm mặt đỏ tới mang tai.

“Diệp ——” Sở Hạ Lâm còn chưa kịp nói xong đã bị Diệp Hỏa lật lên, Diệp Hỏa đem chân cậu gác lên vai, đỡ dương vật lại đâm vào.

Sở Hạ Lâm nhìn chăm chăm Diệp Hỏa, đầu tóc của người phía trên tán loạn ẩm ướt mồ hôi, quần áo cũng lộn xộn không chịu nổi, nơi nào còn bộ dạng cẩn thận tỉ mỉ của ngày thường.

Cuối cùng... cũng thấy được bộ dạng này của Diệp Hỏa a...

“Bình thường anh làm em còn chưa đủ thoải mái sao? Vậy mà còn dám nhớ thương người khác?” Diệp Hỏa cau mày nhìn khuôn mặt mê loạn của Sở Hạ Lâm: “Mẹ kiếp, mỗi lần nhìn thấy cảnh phục đều khiến em say mê đến tìm không ra Bắc*.” “Cảnh phục rất soái a...” Sở Hạ Lâm biện minh.

(* kiểm sao Bắc Cực để xác định phương hướng, cho nên nói tìm k ra bắc, chính là tìm k ra sao Bắc Cực. Ngay cả hướng Bắc dễ tìm nhất cũng k tìm ra, chớ đừng nói đến những phương khác. Nghĩa rộng là làm việc k có đầu mối, lạc mất phương hướng; làm người hồ đồ; đầu óc choáng váng.)

“Soái cái rắm.” Diệp Hỏa niết miệng Sở Hạ Lâm, có chút ảo não hỏi: “Anh không soái sao?”

“Soái... a... anh mặc gì đều soái... không mặc là soái nhất...”

Diệp Hỏa dùng hai tay nâng mông Sở Hạ Lâm lên, chậm rãi đút dương vật của mình vào: “Nếu là vậy, anh con mẹ nó, không đủ tốt sao?”

Sở Hạ Lâm bị hấn đâm đến ý thức tan rã: “Tốt... anh tốt nhất... lão công tốt... a...”

“Đừng gọi con mẹ nó loạn nữa.” Diệp Hỏa bị cậu gọi đến gần như muốn bắn, vội mắng một câu che giấu chính mình. Sở Hạ Lâm hôn môi Diệp Hỏa: “Em... a... em chỉ có mình anh... lão công tốt a...”

Dục vọng chinh phục của Diệp Hỏa đã nhận được thỏa mãn cực lớn, hai chân dài của Sở Hạ Lâm quấn tới, vòng quanh eo mình thật chặt, thoải mái đến da đầu Diệp Hỏa tê dại.

Hắn vội vươn tay che miệng Sở Hạ Lâm, tay kia nắm eo Sở Hạ Lâm mạnh mẽ đưa đẩy: “Em nha... câm miệng...”

Sở Hạ Lâm bị che miệng chỉ có thể phát ra mấy tiếng ô ô, bị đâm đến thoải mái liền đưa lưỡi đi liếm ngón

tay Diệp Hỏa. Diệp Hỏa nhìn đầu lưỡi đỏ tươi giữa những ngón tay của mình, trái tim đột nhiên không kịp đề phòng bị bắn một mũi tên, đập liên hồi.

“Diệp Hỏa... a... lão công...” Sở Hạ Lâm nghiêng mặt qua kêu loạn xạ, ôm cánh tay Diệp Hỏa, phía dưới đưa đẩy nghênh đón va chạm của hắn: “Không được... muốn bắn...”

Diệp Hỏa nghe vậy liền phối hợp đâm đến điểm mẫn cảm của cậu, động tác càng lúc càng nhanh, đâm đến Sở Hạ Lâm nói cũng không thành câu, hô hào “muốn bắn” “muốn bắn”, liền bắn ra lần thứ hai.

Diệp Hỏa thấy cậu bắn, cười cười dùng lưỡi liếm liếm vành tai cậu, một bên đâm càng sâu một bên nói: “Lần này tha em, lần sau anh chính là muốn nhìn thấy bộ dạng cả người cả mặt em đều là tinh dịch của anh.”

Dứt lời hắn rên lên một tiếng cũng bắn ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tang-thi-thoi-ky-tinh-yeu-tinh-yeu-thoi-xac-song>